

ian '83

Primele cuvinte sînt greu de găsit, dar iată că le-am scris. De multe ori m-am gîndit la ce-aş putea însemna în acest caiet şi-mi făureau în gînd pagini întregi. De-acum le voi pune pe hîrtie pentru liniştirea mea personală şi, poate, pentru mulţumirea nufletească a unor eventuali cititori.

Nu pretind că am geniu artistic, departe de mine gîndul, nici că am descoperit lucruri absolut noi, cel mult le-am redescoperit, ca oricare om înzestrat cu inteligenţă. Există nişte întrebări primordiale, fundamentale care nu vor fi niciodată tălmăcite de mintea omenească, care ne apasă, ne dor, avînd toată viaţa nostalgia răspunsurilor încifrate în codul cosmic.

Iată prima mea poezie pe care o voi transcrie identic:

Înţelegeţi

Că omu-i jar şi viaţa-i fum
De moarte nu-mi mai pas-acum
Şi nu mai mă-nspăimînt deloc.
Notura e nestînd foc
Ce naşte lumi în Univers
Urînd al existenţei mers.

Căci multe lumi au fost și-or fi
Și noi nicicând nu le vom ști.
Eu toate nu pot ca să știu
Căci Dumnezeu nu pot să fiu.
Și Dumnezeu e-u tot și-u toate
E cel ce singur u-aie moarte.
Cu Firea el se contopește
În Fire el atomi zidește.
Și stele nău ce pleacă, vin
Doar Firii odc-utregi închin'
Iar omu-i un nimic ce-ucearcă
Cunoașterea, dău a lui barcă
Privind oceanul nesfârșit.
Întotdeauna a găsit
O nesfârșită voluptate
Să afle tot, să știe toate,
Și-atît cît oameni vor trăi
Dorința lor va dăinuie
Să cerceteze-u lung și-u lat
Cum Universul e creat
Și-apoi privind în sus și-u jos
Să dea Naturii - al lor prios.

Fîind iubiți de Ea cîind
Găcind ușor furios moment
Dar omul, ce ^{măreț} frumos apare
Pe cap, coroana gînditoare
Ce luminează întregul haos
Și se-uspăimintă de repaos
Ștîind că mor și sori și lumi
O oameni voi! fiți dar mai buni.
Și-atît cît oameni vor trăi
Un dor nespus și va-uroți
Spre Absolut și-Eternitate,
Spre taine-u Fire-adînc săpate,
Spre tot ce-a fost și va veni,
Și niciodată ei u-or ști.
Și bine e să fie așa,
Căci Dumnezeii cum ne-am purta
Nemăiavînd nimic de-aflut
Mistere nău de dezlegat?
Da! Tot mai bine este-acum
Cînd omu-i jar și viața-i fum.
Iar focul tot prefăce-u scrium
Privind apoi pe-același drum.

Căci moartea-i doar o-uchipuire
Ce-u oameni și-a găsit simțire

Degeaba aștem acum curent
Și rimă cu migală,
Fără-acel simplu geniu sfânt
E-o simplă albă mîzgăleală!

Cu mirare am aflat
Că ~~poate~~ am-poetizat!

Sînt abia la început în ale scrisului, cu timpul însă
sper să ~~mi~~ evoluez. În definitiv eu nu fac asta
decît din nevoie interioară și o datorie, datorică,
cred eu, a fiecărui om de a da ce are mai bun celorlalți.
În concepția mea artistul este un om sortit zbuciu-
mului, pregătit să-și sacrifice fericirea operei de artă
care va încălzi inimile oamenilor ce vor urma, și li
va ajuta să înțeleagă viața, el avînd parte de o fericire
interzisă celorlalți. De asta nu mă consider artist, pentru
că nu sînt pregătit, încă, să-mi pun toată forța de care
sînt capabil în ceva anume, cred că asta depinde de

un „cerc” înăscut, de o doză mare de talent, pe care
doar oameni deosebiți înzestrați o posedă. Totuși eu
voi încerca să mă exprim în scris sau muzică, atît
cit pot, rîmînd cu nostalgia după geniu.

Să pogerim dar pe pămînt
Din sfere-adiaci, abstracte
Aici doar ne găsim mormurit
Urînd destine-exacte.

Și cum să-mpaci idei perfecte
Zburînd pe-așipii măiestre
Cu omeneștile defecte
Cu slăbiciuni terestre?

Ca umitor obișnuit
Nu reușești de fel
Doar geniile-au dăscălit
Care-i sublinud tel

Se-a nîtui fără să mori
În iurii zeci și sute

Călătorind prin albiu neri
Prin locuri neștiute.

Bănuiesc că voi relua multe teme de discuție în decursul timpului, revenind asupra subiectelor tratate incomplet în notițe anterioare, ceea ce va duce poate la o monotonie a discursului, absolut necesară de altfel, posibilității cititor nerămânându-
decît să rabde repetiția, dacă cuvîntul „răbda” poate fi utilizat în caracterizarea unei lecturi făcute de bunăvoie, pentru descifrarea unui reflet.

Cuios! Cînd am rostit acest apelativ al simțămîntelor eterne umane m-am simțit, pentru a cita oară? o parte elementară, deci inferioară, a unui univers uman, un om ca oricare altul, care-și realizează neînsemnatatea sub raport individual tocmai cu ajutorul sensibilității naturale, armă cu două tăieșuri, înțelegerea rațională a fenomenelor și suficiența neînțelegerii atîtor mistere existente.

Da! Iată ideea esențială, centrul de gravitație al întregii gândiri puse în slujba aflării adevărului, care mă va urmări și în decursul acestor însemnări.

Cînd viața te-ucinge
În hora de foc
Și soarta te-urpînge
Din loc în loc
Atunci amintește-ți
Că totu-i nimic
Nimicul
Eun tot mult mai mic

Privești către soare
Lumină cersești
Înseamni o valoare
Atît cît trăiești
Dar cîți oameni oare
Trăi-vei mereu (ca ei)
În genii (ca genii)
Cu frunte de zeu (de zei)

Plutești pe oceanul
Destinului tău
Tu ești căpitanul
Ce nu crezi în rău

Doar valul te-atinge
Trăgându-te-n jos
Iuringe!
Fii doar curajos!

Amurgul se-asează
Și stele răsar
Și în depărtare
Lucește un far
Te-apropii cu totul
De-acel joi ceresc
Văzut-ai
Ilu ochi îngereșc

Tu singur să canti
Exenta să ajungi
Și deșertăciunea
Cu groază să alungi
Dacă de-astă viață
O să-ți fie dor
Iurată!
Să te stingi ușor.

Eternu-i în toate
Nimic n-a scăpat
Doar omul scotoc
Găsit inspirat.
Că moare o lume
Loca dispărut.
O lume
De-abia s-a născut!

Au viziunea propriului mea nepot, care cotrobăie
printr-un pod plin de vechituri și dă de acest
caiet profuit, uitat - care este astfel de caiete care
există în lume, unele de o neprețuită valoare, dar
necunoscute, la fel ca și unele răspunsuri ^{de sentimente} ce alu-
necă printre noi, descoperite de oameni înzestrați
și oferite celorlalți spre înțelegere? - și răsfoindu-l,
simte cum se luminează, cum descoperă în regatul
său bunic o parte din sufletul său. Din nefericire,
El văd pe tăiat în pragul adolescenței, adică dentul
de tinăr când ei nu mai sunt - căci dacă ar fi viu
caietul n-ar face vestit de nimeni în pod -
având o presimțire nămbă asupra datei morții sale.

Dar ce contează moartea biologică, atunci când eu
mă simt viu în sufletul tânăr al singelui meu,
iar acesta se simte în perpetuu dialog cu mine,
precum eu îl simt pe bunicul meu, deși al-
turi mai aduc aminte de el.

Astfel se creează un dialog între generații, care
menține sensibilitatea la cote înalte și îi conferă
omului dreptul la nemurire.

Ajunși aici se pune altă problemă, aceea a
unicității existențiale. Eu unul nu pot să cred
că oamenii, sau mai bine zis conștiințele, apar
într-o zonă și timp delimitat, trăind câțiva zeci
de ani și apoi dispărând fără urmă. Ar fi
absurd, nu știu în virtutea căruia principiu, să
fie așa. Cine să distinge cine, când și unde să
cunoască realitatea, adică să existe? Mai corect
ar fi dacă caracterele oamenilor ar reprezenta
bineînțelese cu mici modificări aduse de epoca
respectivă, nu este vorba numai de caracterele
genetice, ereditare ci de spiritualitate, transmisă
printr-un mecanism recunoscut. Nu mă voi
sluji în sprijinul afirmației mele de argumentele

instinctelor stărice sau a legăturilor cu regnul
animal sau vegetal, căci acestea nu reprezintă
ideea urmărită de mine. Eu mă refer la oca nobletă
umană apărută odată cu gândirea, de fapt odată cu
omul înțelegător, la sentimentele, ivite sine qua
non, la tot ce distanțează omul de animal.

Noi nu ne dăm seama, dar există o continuitate pe
tărâm cerebral, care naște exemplare de multitudine
ce trăiesc nedefinit de mult, ~~este o~~ necesitate de
ordii natural care pe lângă propagarea speciei
implică și propagarea spiritului, teorie, spun eu,
de aici un argument contrazisă. Sigur, ar spune
unii, e ușor să afirmi fără argumente științifice
rationale, reiese și lipsa unor contraargumente cu
~~aceste~~ aceste calități. Da, le-aș răspunde, și dacă nu
vor să creadă n-au decât, asta este o convingere intimă
a mea care n-are nevoie de nici un argument pro
contra și care, dacă mă gândesc bine, este profund
umanistă, favorizând încrederea dintre oameni și
înălțarea sentimentului zădărniciiei; nimicitor.
Oamenii se zbat între cele două stări - optimismul și
pesimismul - realizând amalgamuri în diferite proporții,

de cele mai multe ori cel din urmă având o parte preponderantă. Putine teorii pot aduce optimism în suflete.

De ce n-am accepta, prieteni, propunerea mea? Fiecare om, de altfel, e dator de a cânta și împărtăși astfel de gânduri ce slujesc bucuriei de a trăi, căci prea ne napădesc gândurile negre, nihiliste, în slujba răului.

De multe ori o observație primită de la un om simplu este mult mai aproape de adevăr, plină de bun simț, nefiind dominată de conștiința omului superior, care poate realiza analogii inabordabile celorlalt, dar care însă îl pot îndepărta de la simplitate, ingenuitate. Oamenii cu intelectul dezvoltat sânt apăsători spre speculație, sofisme, afirmații contradictorii argumentate, într-un cuvânt se distrează pe vremea capacității noastre de abstractizare, și exersează gândirea. Aceasta duce la o anumită artificialitate, subordonarea întregului organism creierului, ce face ca în majoritatea cazurilor acești oameni să fie complicați, dificili. Oamenii simpli nefiind confundati prea mult cu meditație sânt mai legați de realitatea imediată,

găvind ~~un~~ de multe ori soluții optime unei situații care îi face pe cei superiori să analizeze sub multiple aspecte problema, neajungând uneori la nici un rezultat favorabil. Eu nu fac aici apologia ignoranței și inculturii, Nu, în nici un caz!

Omul e dator să gândească și să tindă neîncetat către fructul intelapelmii din care să urască. Într-o reflecție prea profundă îl duc pe om pe urse tărâmurii neîntelese de ceilalți, tărâmurii ce s-ar putea numi ale geniilor - și mulți din noi pot atinge aceste tărâmurii creatoare dar care s-ar putea numi și delir, nimeni nu poate spune cu precizie. Ideal ar fi ca oamenii să îmbine simplitatea cu meditația aspră exultelor, bunul simț - creat de natură și în slujba ei - cu ideile extatice - care aruncă o lumină nouă, deosebită de monotonia vieții, și care se pot dovedi în cele din urmă, reale.

Omul trebuie să trăiască prin cultură, nu prin ignoranță să supraviețuiască, ci prin cunoașterea tuturor fenomenelor să-l ajute să înțeleagă legăturile naturii și să stabilească echilibrul atât de necesar între teluric și culesc cuprins în persoana umană într-un raport predestinat, dar și format autoformat.

Viata trebuia să apară! Natura prin continue încercări și combinări a realizat celula vie. Caracteristicile ei, care sunt ale întregului viu sunt metabolismul, reproducerea, pentru realizarea unei autonomii, posibilități prin immagazinare de energie - un întimplător elementele constitutive ale viului, au această proprietate.

Existența este posibilă prin transformarea organismului prin procese specifice speciilor - apropo, evoluția a fost imanentă, și cred că mai continuă să fie, trebuind să urmeze și ceva după om - în altele din aceeași specie. Totul este reglat și calculat, astfel încât specia să supraviețuiască, urmând cont de indivizi. Instinctele nu sunt decât expresia acestei perpetuări necesare, ființa obținând plăcere în schimbul îndeplinirii funcției. Reproducerea organismelor se face pe baza unei informații codificate, echilibrul - homeostazia fiind obținut prin procedul de biofeedback, acțiune în contra legăturii materiei viii asupra dezorganizării continue. Aceasta este descrierea fundamentală între via și nevia.

De la cele mai primitive forme celulare până la om viața înseamnă comunicare, adică interfețele de biocâmpuri, câmpuri energetice ale tuturor celulelor, ce decodifică informațiile cu un pseudo sistem nervos. Natura a oferit ființelor ștutul necesar pentru a supraviețui. Evolutiv, odată cu

noi posibilități, noi specializări organismele au devenit mai libere, cu o posibilitate mai mare de alegere, culminând cu Omul. Acesta a fost înzestrat de natură cu cel mai complicat și complex aparat de integrare în mediu - sistemul nervos (Adaptarea depinde de el) pentru a ~~devina~~ deveni cât mai autonom și pentru evoluție. Cine poate ști care va fi produsul final al naturii mai presus de om - care dacă ar apărea, ar fi absolut necesară dispariția omului ca specie?

Omul este legat prin cele mai fine fire de natură - telepatia - reminiscență a trecutului când comunicarea se făcea doar pe această cale, folosită în prezent de animale - și nu trebuie supraestimată puterea și superioritatea sa. Niciind nu va putea egala natura în precizie, calcul. Singurul atu al oamenilor e că și dau seama de natură, pe când aceasta nu raționează, Nu raționează, dar în schimb a creat rațiunea, ~~ce~~ un proces obligatoriu, căci dacă rațiunea s-ar încetina ar fi survenit întimplător natura ar avea grijă să o distrugă din logica intrinsecă universală, înaccetibilă nouă - și cine știe dacă nu va proceda astfel? Iată o prealabilă în groapa filozofiei, speculații de tot felul care n-aduc nici o lămurire ci doar bătăie de cap. Asta nu-i în spiritul naturii.

O explicație plauzibilă a nevătăzării artei contemporane o constituie cerebralitatea aridă, neaplecarea către dialogul intim și subconștient cu Firea prin mecanisme abia bănuite încă. Cine iubeste, admiră natura, se consideră mică pătăcică din ea deodată este luminat de orizontul nemărginit ce i-l deschide comunicarea cu întreaga lume vie, lucru ce-i lărgeste considerabil puterea de vizuire. Cu cât un om se adâncește mai adânc în sfera studiului pasionat, cu atât trebuie să se apropie de acest deriderat, căci un om propăvăduiesc întoarcerea spre primitivism, ci doar deschiderea porților sufletului către ceilalți oameni, către natură, (ce des am folosit cuvintele „oameni și natură”! Dar asta e esența!) în spiritul omului superior, capabil de abstracțiuni dar și de sentimente, căci un om doar abstracționist, adică rece, ~~moare~~ rece fiind pietrele fără suflet, iar un sentimental incurabil, un om ce ignoră, aplecându-se către misticism, în fond nu mai realizează viața, nu mai trăiește, dar spre fericirea lui nici nu știe cănd

moare. Iată suferințele omului! Viața și Moartea! În viață i se oferă neenumărate prilejuri de tristețe - și trebuie trecut peste ele găzduind în ele argumente pentru frumusețea vieții, focute greu de realizat practic, dar un imposibil - cel mai impresionant este prilejul meditației asupra morții, moarte ce face să sufere și îndrăgostitul de viață și cel încercat de greutate, nu puțin fiind exemplele când dureri cumplite au fost îndurate doar pentru a mai trăi o fază de timp, chiar cu aceste dureri. Unii au preferat însă moartea, ~~dar un dinte~~ în special cei cu acuitate spirituală, căci cei simpli, prin definiție mai apropiați de natură, au acționat în virtutea instinctului de conservare, factorul psihologic acționând și unică măsură.

Privind problema așa, este evident că orice ființă vie suferă la moarte, printr-un sistem de pseudonervos (pură presupunere). Dacă acceptăm că sistemul există atunci putem interpreta durerea pe un plan mai generalizat, mai ridicat, văditând modificări de corupție în gândire, dacă nu acceptăm atunci ~~de~~ trebuie să mai citim, să ne documentăm!

Experiențele au arătat receptarea informației de la celule ce mușcă, de către alte celule vii. Cu atât mai mult celula trebuie să simtă când mușcă. Dar ce senzație poate fi? Oricum nu așa cum o înțelegem noi, în virtutea sistemului nervos clădit de natură. Dar ceva trebuie să fie!

O durere fizică; omul beneficiind și de durerea spirituală care nu are cum să fi comparată cu cealaltă pentru simplul motiv că noi, oameni n-am avea cum face comparația decât bazându-ne pe gândirea ^{ce} în strânsă corelație cu simțirea fizică; iar în natură neexistând la celelalte forme de exprimare a viului decât ~~la~~ durerea fizică sau mai bine zis mediul este receptat doar fizic, bineînțeles în relații extreme de complicate, dar nerational, este evidentă imposibilitatea de receptare întocmai a fenomenului, ci adaptat la posibilități, lucru valabil pentru toată știința pămîntească.

Pagini ne realizate sub aspect estetic, dar totuși pline de idei.

O zi de viață omenească

Infailibil ceasul sună
Cu dangăte de clopot sau sinene
Secundă cu secundă se adună
Și până-n ceru-nalt rămână
Incursul orologiu-alene

E ora șapte, dimineată
Copiii somnoroși la școală pleacă
S-ajungă oamenei ei învătă
Aprofundează fraza Viață
În părți de vorbă și de joacă

E-amiază, soarele lucește
Împrăștiind lumina-n oameni
Spre orizont omul ținteste
Se împlineste înfletește
Lângă iubitul cel asemenei

E seară, lun-a răsărit
Împrumutând din cald și-obscuritate
Cu razele ei calde de zenit
Întelepciune și nemărginit
Luminând în gânduri și în fapte

Dar iată, se apropie acum
Pe nesimțite - micul noptii
Se apropie - un sfârșit de drum
Întrezărit doar ca prin fum
Aici e totul numai scum
E un tărâm al Morții!

Muzica și literatura sensibilizează sufletul și
aduce înțelepciune

S-ar părea că oamenii vor să fie lăsați în pace,
nimeni să nu se amestece în viața lor.

Greșit, spun eu!

Lumea e recă tocmai din egoismul ăsta, căci egoism
este. Să nu se uite că trăim în societate, cea care ne
modelează pe toți. Neîncrederea în oameni, apăsător

duce fiecare prin protecția ce-o implică față de forțele
căului descins din unele exemple umane.

Este o inimă cu două tăisuri: căci taie și arde
ca domni de prietenii, poate imperfecti, dar cu
de valoare ce-ar satisface condițiile unei amicitii
nu ar fi puri în această situație, dacă li s-ar întinde
o mână de ajutor.

În ultima instanță, neîncrederea în trebuile altora
te strânge, aducând în suflet indiferență, nespus
de dăunătoare, un atribut al zilelor noastre.

Numai să creștem o lume deschisă, încredere, și poate
o utopie. Căci însă recoteste că lumea asta cu treburi
să existe, un lucru să se mulțumească cu simple
statue, că lucrurile să înceapă prin a lăsa din sufletul
caldură, chiar cu riscul de a suferi dezamăgiri,
cu un grav răni adânc datorate reminiscentelor
antice, concepțiilor vetuste, egoiste.

Sinceritatea, binețelul nepăsătoare, dăruie până la
limită când nu strânge lezarea bunul simț este necesară.
Prietăria este o cerință a unei lumi tot mai complicate,
cu neîncredere. Nu trebuie să ne mulțumim cu ce am avut
în trecut noi, ci să dăruim semenilor lucrurile noastre și

răplăta nu va întârzia să apară prin încrederea ce o
capătă oamenii în noi. Ce dău se va întoarce
înceit înapoi, fie doar prin plăcerea intelectuală de
a ști că ai sosit în bătăliile fatelor tăi o rază de senin,
și poate ai reușit să le schimbi orientarea lor spre
propriul eu făcându-i să-ți urmeze exemplul.

O lume mai deaptă ^{mai bună} nu se poate face decât cu
oameni mai depti, mai buni.

Cineva trebuie să facă începutul, și cred că stă în
puterea tuturor oamenilor de a fi mai ~~mai~~ calzi,
impliit mai aplicați pe morală. Oare ce prea mult?

Aud că sunt oameni, ce dragoste vor

lumin- alungind, din calea lor

Voi prefăcituți, nu-i părăsiți

Făcătii... să fie iubiti!

Sunt prea mulți din noi ce-u nime x-uchid

Și-ncrederea-n oameni, cu lacrimi ucid

Și-o nălbă privire, aruncă-n pământ

Iubiții... atât cât mai sunt!

E lumea mundaia de rău și urât.
Domnește o fiară. Cu colți și cu răi
Vinăți-o-n pieună, căci e mai ușor
Domneasca... eternul amor!

Schimbați fața lumii, încredere-aveți
Punți focla vieții prin glod și nămeți
Să se încălzească de frig și de ploaie
Toți cei ce sunt frați buni cu noi!

Iar curtea răcelii toparăse-n vânt
Adunați cheptate și fiți de curînt
Puterea iubirii ne-dea noi puteri
Să întoarcem... lumea de ieri!

Se aste-ntimpla-vor cu drag vom trăi
Scumpe ^{veți fi} ~~fi~~ oameni, de greu vom sări
O fi utopie, dar eu o doresc
Lumină... în toți ce trăiesc!

Muzica e cel mai bun chirurg de inimă.

M-am decis să nu mai aștept nimănui cartea asta.
Poate accidental să fie citită de alți ochi! După câte
văd nu am un talent deosebit în scris așa încât
trebuie să mă exprim cât mai personal și convingător
în atitudinea mea de zi cu zi, căci trebuie să mă exprim!
As vrea să fac muzică, dar n-am pregătirea necesară
și nu văd când și cum ar putea-o înfăptui - unor
succese remarcabile în muzica cultă, deși mă bate
gândul să scriu piese pentru orchestra lazată în primul
rând pe melodii, armonii, artificii orchestrale și mai
puțin pe virtuozitate, din motive lene de înțelegeri.

Visul meu e să beneficiaz de un sintetizator, orgă
electronică, melotron - ce-o fi! - și alte dispozitive
electroacustice, pentru a putea realiza o muzică
de atmosferă, învietoare, cu mesaj, apropiată
de muzica mare! Mai vedem noi!

Dacă faptul că îmi place să-mi fac temele la mate-
matică înseamnă că îmi place matematica, atunci
asa este.

Găurile înțelepte nu fac altceva decât să extragă

în lucruri simple, uneori banale, altele mărețe,
esența, să le pună într-o formă concisă și cu
putere de simbolizare. Dacă oamenii s-ar mulțumi
să considere înțelegerea doar esențele cele mai
fundamentale, fără a se mai pierde din când în
când în considerații asupra vieții cotidiene,
atunci foarte puțini oameni ar fi dotați de către
conștiința noastră cu înțelesuri geniale, dar pe
de altă parte ar fi și plictisitor, căci ce este mai
monoton să îți se repete de nenumărate ori aceeași
sursă de pe un patofon arhaic, mereu ajungând
să nu mai recepționeze mesajul decât ciuntit, găurit,
cu zgîrțituri. Cine trăiește doar în esențe - puțini
oameni ~~și~~ mai permit luxul, dacă există astfel
de organisme - este de o sărăcie interioară lamenta-
bilă, aproape paradoxal, nu? Indiscutabil, doar
o cultură puternică i-ar putea aduce în stăruie
acesta, dar odată ajuns aici s-ar săta și prin
subînțeles, și nemărginind călă de întoarcere
pe viață adevărată și-ar petrece viața în insipida-
tune a fundamentelor. Adevărata viață e
esenței o recepție doar în mijlocul vieții.

lovindu-se neîncetat de obstacole, dezamăgiri, dar
întilnind și bucurii, fericire.

Esenta vietii există, și fiecare om trebuie să
dorească cel puțin să o înțeleagă, dacă nu să o
atingă, dar viața esențelor nu există, cel
mult ar putea fi ceva abstract, imaginația de
acum nostru.

Cel puțin asta ar fi valabil pentru esențele
umane, nemaipunând în discuție cele
materiale; fiind știut că materia se supune
unor legi universale, nedescifrate de noi de it
în mică măsură, legi ce pot purta numele de
esențele materiei - vi și nevii -, esențele umane
reconfundându-se decît în mică parte cu cele
universal valabile: deocamdată atît, pînă la
noi descoperiri!

Timiditatea oamenilor de reacție de a-și înfățișa
opere personale în public este determinată de
de cei inextinguibili, care nu-i pot înțelegi gîndurile,
și care îi pot determina o reacție de ostilitate
împotriva oamenilor în general, de a se opune

superficială, căci orice mare creator nu și-a destinat
opera decît oamenilor, fraților săi de viață, chiar
dacă uneori diferența de altitudine intelectuală
este colosală, viitorul din zone celeste nefiind
întins lîngă decît de cîtiva aleși, aproape întotdeauna
de puțin și neînțeleși de marea majoritate -

cît tocmai de neapăsarea sa, ce implică o lărmă
în propria persoană, o vulnerabilitate ce-i
înstrăinează pe marii gînditori, necesară însă
pentru a pune în vibrație sufletele semenilor, și
creatorul trebuie să-și pună în joc sufletul său,
netînuind seama prea-mulț de consecințe, tocmai
pentru a înfrînta răsunetele înțepinătoare, ce umplu
de ură bogate, multiplicându-i pe similitudinea
tipuri cu înșirări și caietate diferite, dar unite prin
natura indestructibilă a gîndirii, întotdeauna cum
pentru o țară o operă mare un nor de lăcuste, și
întotdeauna prin reprezentanți spre înec, ca valurile
de mîplă să poată ține nestîrpite apa pe
pragul format din cadavrele primelor lăcuste,
cu atît mai albiștri și rășchiorși deșurori
de mîplă proprie, și pentru a salva viața stupida

Secretul tinereții veșnice este să trăiești intens fiecare minut, iar al senectutii veșnice să te afli în fiecare minut. Se iese o dilemă. Ce să alegi? Se poate realiza un compromis, încât să alternezi dispozițiile specificate, iar cine reușește obține două veșnicii de viață.

felr.

Hiba filozofiei ca știință este că duce toate lucrurile la extremă, și este știut că omul aflându-se între două infinituri nu poate afla capătul niciunuia, trăgând concluzii false. Același lucru și cu filozofia. Ea ar trebui să slujească doar viața oamenilor, dar cei care au făcut din ea o pasiune se pierd în speculații, începând prin plăcerea exercitării mintal și sfârșind cu crearea unui sistem absolut perfectibil. Pe de altă parte toată lumea trebuie să filozofeze, nemeritându-se doar în sfera unui pragmatism mediu, îndreptat doar spre satisfacerea nevoii de confort etc, ci ajungând și în domeniul sferelor abstracte, al artei, spații ce deschid uși nebănuite, și corespund existenței de om superior. Bineînțeles, nu toți oamenii pot fi de genul acesta, dar dacă cel puțin ar încerca o înălțare spirituală, apelând

la sursele lor interioare nerealizate, fără îndoială de o mare potențialitate, ar realiza meschinăria și limitarea vieții lor obișnuite, încercând să-i dea un sens. Nu este exclus ca în această situație mulți derorientați să cadă în plasa autoîmpelării, parcurând pe un drum greșit, dar asta face parte din procesul evoluției umane. Nu trebuie uitat nici un moment să nu ne pierdem în întrebări fără răspuns, fără însă a le scăpa din vedere, pentru a ne suferi, excepție făcând oamenii de o mare forță, care nu au cum să se împiedice, noianul problemelor existente constituind lăcașul cel mai potrivit pentru lor de geniu. Ideea ar fi de a nu filozofa ca un om care este și adânc legat de neputințele umane, vii în lumea noastră, lucru ce nu implică o platitudine. Ei, ci chiar o înălțare spirituală căci omul prin natura sa are și o parte de gândire abstractă, dar în stăruință cu partea instinctivă, de element al unei existențe, dintr-un întreg cosmic. Filozofia nu trebuie să dea reguli invariabile, practici imperabile, o dovadă de rigidență în opinii a gânditorilor, ci tipare cât mai apropiate de firea lucrurilor, a oamenilor, ce să

slujească ideea binelui și fuminului, pentru a
îndruma existențele pe făgăduială normală și morală
totodată, spre o perfectă idee de om, care în veștii
veșilor va rămâne imperfect! Este un punct de vedere.

Cred că nu voi putea fi un creator mare niciodată
deoarece îmi exprim prea repede punctul de vedere, auzind
esența, cerința fiind de-a o înfățișa în forme it
mai utilitice, căutate, de-a folosi exemple, de-a trece
de la general, existent în mintea creatorului, la
particular, pentru ca decodificat de mintea receptorului
de cultură să ajungă din nou o existență. ~~Acea~~
În această stă geniul, dar nu numai în această, ca
într-un act spontan să se piardă apăsător în amănunte,
amănunte ce însă studiate atent și ofer informații
de maximă importanță. Scriind, îmi dau seama că
sunt o gura de excepție de la regula asta în căutăm
să mai scriu.

Cum s-ar spune mă lovesc de același zid în existență
nerespingând să mă despart de ele, ~~reapropundându-le~~
prin prima superficialitate, atributul geniului,
căci nimic nu este mai greu ca lucrul acesta.

Cei care ~~voluptate~~ au o mare plăcere a simțurilor,
supunându-și organismul la mari eforturi, dorind
nemăsurat senzații cât mai tari și satisfacerea cu
mult peste necesități a cerințelor naturale greșesc.

Ei își argumentează concepția spunând că oricum tot
vor muri, aducând în plus exemple de oameni absti-
nenți ce-au murit în accidente sau din boli incurabile.
Trebuie păstrat echilibrul natural dictat de natură
omului, chiar dacă există riscul unei sfârșit neperșut.
Este un mare păcat să determinăm noi moartea mai
rapidă datorită regimului neresponsabil de viață.

Se știe că nici un animal nu profită de senzațiile sale
mai mult decât îi dictează instinctul, ceea ce nu conștientizează
omului. Trebuie să-și apropie concepția de cea naturală,
fără a propăvădui un hedonism ce poate aduce
plăcere, dar nu fericire. Integrându-ne în spiritul
universal pe plan fizic și psihic contribuim la atingerea
nestui fel. Pe de altă parte înfrângându-ne excesul
de dorințe, putem avea satisfacții individuale echili-
brându-ne și întărindându-ne voința, contribuind în
mare măsură la menținerea sănătății, factor de primă
importanță în viața noastră. Poate dacă ne știți să

sigur că abținându-se de la unele plăceri sau chiar vicii,
oamenii ar trăi mult mai mult, fără o lix întâmplă
ceva neplăcut, ei ar proceda. Bineînțeles este
o simplă presupunere, existând numeroase contra-
exemple de sinși ce stăind sigur că vor muri de vor
continua cu practicile nesănătoase, s-au făcut că
le ignoră, spunând că măcar să trăiască cum le
place decât să moară bătând fără a-și fi trăit viața.
Cei cu capul pe umeri sunt sigur că n-ar dori să
trăiască bolnavi. tocmai din pricina lor, și ar
canta să evite abuzul, renunțând însă totalmente
la plăcerile pur umane, nu e vorba aici de vicii
care pot fi eliminate de oamenii puternici, dar care
pe ceilalți îi înrobesc până la obședare, fiind

De-acea nu trebuie să forțăm natura, și să
săptăm după cum omul lucrează în folosul sau
impotriva ei. Viitorul oricum fiind alături,
să facem totul ca ce depinde de noi pentru o
supraviețuire plină de reale satisfacții să fie
pusă în contribuție la o stare echilibrată în tot
cursul vieții, consecvent, păstrând un tonus de
dispoziție la viață optimă.

Este un chin și o plăcere să încerci să înțelegi pe marii
gânditori, mari creatori universali. Chin - căci unele
idei, senzații de o mare amplitudine redată în operele lor
se dezvoltă abia după îndelungi reflecții asupra
lor, data cu înaintarea în vârstă. Dar ce chin poate
fi mai mare ca acela produs de comprehensibilitatea
lucrurilor celor mai ascuțite din operele de artă sau din
viață, nelămurită de o exprimare adecvată dăruită
celor din jur? Căci cine acumulează, nu numai că
este dator, ci este obligat de firea lucrurilor să împartă
oamenilor înțelepciunea sa, sub diferite forme, scrise,
oral. Dacă există oameni ce studiază cu o furie atroză,
nedorind nici un moment să ofere ceva din propria
experiență, sau nesimțind nevoia asta, dacă nu vor
ajunge la concluzia salvatoare vor exploda, la sfârșitul
vieții constatând zădărnicia amositiunilor acumulate,
inutilitatea timpului pierdut în căuți.

Omul nu se perfecționează pentru sine însuși, ci pentru
societate, pentru progresul ei continuu, fiind doar o
particică dintr-un angrenaj uman colossal, trebuind
să-și aducă contribuția la evoluția speciei umane, căci
ea evoluează, dacă nu în sens structural, fiziologic

cel puțin în sens psihologic, natura înzestrându-ne cu capacitatea de a gândi, o formă evoluată a adaptabilității tocmai pentru o integrare cât mai perfectă în mediu. Scopul evoluției, cel puțin aparent, este această integrare la nivel de specie în habitatul pus la dispoziție de univers. Căci după cum bine știm omul a ieșit din găoacea sa pămînteană, încercînd să cucerească noi planete, răspîndindu-se în cosmos. Gîndirea este obligată să găsească soluții pentru a-i face posibilă sederea în alte condiții decît cele naturale, și poate în viitor vor exista oameni ce vor învăța despre Terra, cum se învăța acum despre stațiunile noastre de pe lună, neputînd să pună vîciodată piciorul pe această planetă, datorită distanțelor enorme ce-o despart de locul de viață al oamenilor superinteligenti de atunci.

Numai prin efortul conjugat al tuturor inteligențelor
umane puse în slujba viitorului lumea poate progresa.
Ielnic înlăturată toată partea negativă, distructivă
a gândirii noastre, cea care produce o involuție, numai
că greutatea cea mare este desoperimă acestui păcăl!
Metoda unică constă în înțelegerea celor spuse mai sus
de toți oamenii; având tot timpul în minte ce

trebuie să înălțăm, chiar dacă une este viinie clar. In
decursul timpului tot ce este împotriva evoluției va dis-
pare, exemplul speciilor neadaptate din istoria vieții,
rămânând fateta pozitivă. In cazul inteligenței umane
singura cale de evoluție este conștiința necesității sale,
lege fundamentală în sfera problemelor abstract de
viață, modalitățile de fărâmiere ale ei aflându-se di-
vers. Bineînțeles asta nu înseamnă să acceptăm ca des-
eu să ne socotim idei geniale, nu, ci făcându-ne
datoria zilnic, să contribuim la progresul general,
proces ce determină o selecție a valorilor univale
valabile, capabile de a ridica nivelul intelectual, deci
evolutiv pe culmi tot mai înalte, nimeni nu știe până
unde, dar parcă mainuta a știut de ce trebuie să
devină om?, însă din neenumăratele observații
supra naturii am observat că tot ce este în contra ei
este viabil, deci să fim în spiritul ei pentru a supra-
viețui și a continua evoluția, ca un război în sine -
idee valabilă. pentru noi, poate depășită de cei ce
vor veni, exemple diferite de noi cu ceva în plus, ~~com-~~
~~pune~~ ~~#~~ ~~să~~ ~~int~~ ~~inteligența~~, sau altceva nedefinit firii noastre
umane nupuse greșeli, imperfecțiunilor, închipuirii.

Evolutia - scop în sine, lege universală, inalienabilă
mintii noastre, necesitate inexplicabilă dar reală, acționare
în spiritul naturii = reinvenție, integrare, îndepărtarea
chiuvetelor întrebări cu răspunsuri ce încă nu ne pot fi
date, într-un cuvânt fericire, iată ideea principală.

Unele lucruri sînt așa de evidente, de la sine înțelese în și
nu cred că mai merită să le amintesc, dar chiar marile
cuvinte pornind de la ele, dîndu-le o formă personală
realizează lucruri interesante, se vor scrie apoi de mult timp,
și vor fi cunoscute cu aviditate de noi cititori sub
formă de conștient de interpretare, înțelegere autentică!

Tot ce apare extrem de natural nu poate fi decît fals.

Cînd greșim, uneori este de ajuns să ne lămuriți senza
de aceasta, putînd astfel încheia război pe viitor,
surzele acordate celui pus de noi în dificultate
nemaiputînd face decît să ne realitizăm în ochii
celuilalt, surze care uneori sînt necesare. În
cazul acesta este preferabilă conștiința interioară

2 erorii, ce va determina o atitudine a noastră viitoare
capabilă de a ne ridica chiar în ochii celui în fața căruia
am greșit, cel puțin pînă la nivelul dinaintea, dacă nu
mai mult, unor surse artificiale, exterioare, ce ar
satisface doar orgoliul celui alt și ne-ar pune într-o
lumină favorabilă, doar pînă la proba contrarie, ce
nu va întîrzi să apară dacă ne mentîm starea
noastră interioară. Bineînțeles este cel mai bine de
satisface ambele planuri existențiale, social și individual,
întelegîndu-ne eroarea și luînd mîinile de corectare, dar
totodată arătîndu-ne regretul, început de ce s-a
retrăcut pentru a-i face să înțeleagă și pe ceilalți că
merităm stima lor, chiar dacă nu greșim din
nevoie pentru aceasta. Dar oare de ce oamenii ochi-
sără de atîtea ori doar în planul necesității,
surzindu-se ~~florind~~ o mare decă de vecinilor? În
virtutea instinctului de conservare și bineînțeles din
disimulare. Dar disimularea nu poate provine decît din
o singură cauză ce-i de făcut? Dacă am fi sîmuri abro-
uit, am sîmuri nepăsători, iar într-o lume de cîră
nu mai poate exista nici un romanticism atît de
necesar sufletului nostru. Sfatul este de a

Încearcă să fii sincer tot timpul, de o căută de a
ne înțelege cel puțin pe noi și de acțiune în conformitate
cu resortul nostru intim, când este cazul în să, de a
ascunde adesea prin-o tactică adecvată, prin
descriere de motivat sau chiar afirmarea imposibilității
în care vă aflați, doar în cazuri extreme folosind
minciuna, căci se pare că omul nu se poate
de lina de ea, noră bună cu iluzia, insipiditatea,
sau ne înalță de marte ori desupra cotidianului
monoton, ajutându-ne să fim mai fericiți, dar
și să fim, într-o continuă alternanță, ajutându-ne
să învingem viața, să ne putem considera cuceritori,
să încercăm să stăpânim tainele naturii, dar și
aruncându-ne în prăpastia materialității pe vârfurile
înălțimilor noastre când ne-am escaladat versantul
abrupt al muntelui cel mai scurt, fără sentiment
de siguranță, în loc să procedem pe poteci lățești
sau riguroase ce duc pe pînă împăduririlor, unde
există recompensă, dar fără pericolul căderii în
zădărnici, avînd de fapt un rol ferm, pe care ne
putem sprijini.

Este un lucru chinător pentru un om să aibă tot
timpul în față un model, spre care tinde să ajungă,
și această dorință a sa este neinteligentă în sine, căci
nu trebuie alergat după banane și săntem înconjurat
de meri, dar poate aduce progresul, sau în toate
direcțiile. Fiecare trebuie să încerce să fie propriul
său eu, după ce în prealabil a reușit să-și găsească
că forța! Acționînd în mod natural avem cele mai
mari șanse de reușită. Bineînțeles nu trebuie exclusă
tendința spre perfecțiune, dar aceasta nu trebuie
confundată cu tendința spre a fi aiidomă cu un
exemplu sau ce are în sine proprii dumnezei
și, lucru practic imposibil după cum ve dicționează
~~este~~ bunul simț, lucru ce se va face repetitiv.
Pentru a obține fericirea trebuie să fim noi înșine,
să ne realizăm acolo unde vedem că e locul nostru,
dăruindu-ne cu pasiune obiectului ales după o
profundă introspecție, și purtîndu-ne sincer, des-lis
fără de șamea, indiferent de temperamentul
nostru. Mai grav este când nu prea știm ce vrem, și
atunci nu ne putem optimiza alegerea. Mai adăug
să nu există nicio rețetă a fericirii, ci doar ingre-
dientele necesare locului divin!

Finalul vieții - integrare, nu dezintegrare, în natură.

Ca să judecăm un om cât mai obiectiv, mai aproape de adevăr, trebuie să-i atribuim initial impresii pozitive, să-l privim cu încredere, eliminând în timp, pe măsura ce cunoaștem, sau se dezvoltă, calitățile ce nu le posedă, luând în considerare astfel portretul. Nu trebuie nici să exagerăm poza de om perfect, ci pur și simplu să îl considerăm un egal al nostru. Este mult mai ușor astfel să ajungem la realitatea chipului sau moral, decât dacă pornim cu idei preconcepute formate pe calapodul tipului general, ce uneori nu se potrivește cu subiectul studiat.

Multe greșeli de orientare provin din generalizarea unor fapte nepotrivite cu realitatea empirică, științifică, literară și medicală de viață și furnizarea așteptărilor ce nu pot conduce decât la concluzii greșite, dar și educației primară în primii ani de viață. Teoriile fundamentale greșite pornesc din influențele nefaste ale scriitorilor citite, ideilor orale ale dascălilor, căror le sunt dăruiaștii și sintetizate în teze eclecticice, involuntar în general. Căminul intelectual în apăsătoare noaptea

atunci sunt siguri de validitatea ei, dar sunt gata să o respingă când sunt conștienți de falsitatea ei, și de lipsa ei de persuasiune asupra oamenilor cu bun simț, ce prezintă cîteodată obiectivitatea, căci tot ce e mare și universal valabil se areca prinde la mare, chiar dacă nu imediat, genurile oricînd neîntîlnesc pierzîndu-și statutul de penii, întîlnind în zona ironiei, cei care se cred albi și întîlniți nu au acces la supremația spiritului stîmîndu-ne viața pentru gîndurile lor de orientare. Adevărată este o idee care nu înarmată incertitudine, atributul omului slab, prin influențarea zilei, ci înțelegerea calității, apropierea de adevăr, atît timp cît principiile anterioare erau o mare, recitată de spectrul omului, deapănă, adoptată după natura chibzuită, prăvălită ulterior cu înșelăciunile și la amănunțim și mită de calitatea temporară, căci astfel înțelegerea se poate numai înconștientă, mai curînd înțelegerea simțului dintr-o cauză rea, pierdută și adevăr, recitată înșelăciunii de către adevărul vieții.

Un singur epitet ar fi să-l înșelăm la adevărul nostru - prime de bun simț! Nu călătărești, ci o morală sărăcășă, primă de vitalitate! Poate că prea puțin de la mine?! Poate!

Uneori dăm replici cit se poate de exalte unor afirmații
ale altora, care ar fi putut fi foarte bune ale noastre,
caz în care am fi primit și noi același reproș din
punct de vedere intelectual. Totul e o chestie de proximitate!

E o greșală destul de comună să considerăm întotdeauna
nostra de gândire inferioară, căci ea este în prejudecăți
e în împiedică să acceptăm ceea ce nu ni s-a dat,
nedându-ne permisiunea să acceptăm idei noi pe care
le vedem elocvente, dar care în mintea noastră prind
rădăcină la tot mai mulți oameni. Dar ce folos să fi
dădă nimănui o arăsură pe o ripăsură în care se face!

Lumea e clară pe concepte clare, lămurite pe
rând, și care formează piramide ce se înalță
pe perfecțiune, neatingând o unică, concepte unite
prin o legătură ineluctabilă și ininterzicibilă, care nu
putem fi alegoric numită imposibilitatea construcției
pe un pământ măntinos, neîncetând sau fertilității
pe un sol dur, uscat, stropit, pe o înălțime
măntuită, cel puțin la treaba intrinsecă din care
se ține viața și ce se prinde

Se spune că din greșeli se învață. Greșelile noastre, dar
mai ales ale altora. Pentru a evita înțepătură neplăcută
să folosim experiența acumulată de atâtea generații de
oameni, stivă în cultura universală. Există însă
chestiuni care nu pot fi aprobate, cu atât mai puțin
aplicate în viață de către noi. Dacă aceste chestiuni ne
afectază totuși personal, determinându-ne o atitudine
de revoltă, atunci începem să realizăm adevarul, să
adăugăm propria noastră experiență la concepția despre
viață, și să acționăm pe viitor ținând seama de ea,
pe baza plăcerii ce ne-a creat-o personal, motivând-o
cu instinctul de conservare și învingere ce ne ne-a putut
aduce toate lecturile făcute.

Educația stă pe primul plan. Deocamdată este o
chestiune de necesitate. Mediul dictează
cuvântul, și nu ne putem retrage. Citiți oameni înțelegători
care nu se fi ajuns departe, chiar venerați de toți
oamenii înțelegători, dacă ar fi trăit pe alte meleciune.
Este un lucru totuși că nu știu cu siguranță care
este statutul a geniu, căci ce din ar fi atunci constanța
în înțelegerea și exprimarea, de afirmare a personalității

tutii! Si o sa pe oamenii de buna calitate li denegesi
decalajul inans intre grupurile de popoare si pe urma!
Exista constiinta ridicarii nivelului de civilizatie la
popoarele primitive de catre noi, putandu-se lumina,
pentru ca evolutia sa nu fie oprita, pentru prog...

Deci insa am sti cu siguranta despre un popor ca este
superior, am face totul pentru a-l ajuta; dar ne-am
rasii gresitabile de toate genurile intilnite in acest
proces. Vei totusi o contradictie. Da si insa nu si
superior, ca si ojeam la un nivel de civilizatie
ca putin egal cu al parentei nostri civilizate!

Ma intreb, citi oameni ar ajuta afirmarea personal-
itatilor vedand nivelul inactivitatii...? sau
pina la planul lor de mediocritate, citi ar avea
constiinta necesitatii marilor ganditori din orice
secol, depinzandu-si astfel destinul de pacii pe
catalina si se autoretint intr-o regiune, caiva cu
si inteligentelor si ptu.

Cind un om are inspiratie doar de citra ori in viata,
comite o exceptie, daca inspiratia nu-l paraseste, atunci
omul este de exceptie.

Nor judecam totul raportat la propria noastra fiinta!
Uneori se intimpla ca parerile noastre sa coincide cu a
majoritatii si sa capete caracter de lege morala. Atunci
vitam ca alta data a fost altfel, ca ne-am ^{putut} inselati,
avind in prim plan doar opinia favorabila despre noi,
datorata impartasirii punctului de vedere general de
catra suflet si minte. Cind sintem in cele mai multe
puncte in acord cu legitatila sociale umane si normele de
comportare se spune ca au atins intelegimul. Dar
sau citi intelepti au lasat noi orizonturi minime
inainte, la ind pe urmasi sa le exploreze? Ramnand
contii in selectarea celor valoroase de cursul istoriei,
de civilizatia umana, de acceptarea intrinsecă a celor care
corespund esentei omenești.

Alerata sinceritate in modestie nu se poate afla deit
dintr-o atitudine a subiectului de cunoastere a mintelor
sale, dar este o marna mai mica decit este in realitate,
mult in si sama si influenteaza viata celoralti.

Bineintels, cu timpul orice caracter in arunca valul,
si iar este atat de perfid incit utilizeaza ideologia din
virtutile de care are, ori el fals modest sau "adverat
modest!"

Alta cauză a căderii în greșală o constituie confundarea
cauzei cu efectul. Trebuie dată o mare atenție aspectului,
și analizat cu abilitate. Într-adevăr uneori cele două
grupări dialectice se mprăpuiă vederii noastre și ne induc
în eroare

Meritul filmelor este de a ne înfățișa, într-un
moment când nimeni dispune să înțeleagă, lăsându-ne
furati de pelicula, lucruri simple, obișnuite, și a
ne face să le contemplăm, să ne considerăm specta-
tori verăzuti ai cotidianului, extraordinari în
simplitatea sa, ceea ce ne face să descoperim lucruri
verăzute de noi în adevărată viață. să privim cu
detasare și cu un simț al conexiunii întâmplărilor
lumea, să găsim în faptele zilnice, în stăruirea
în care trăim lucruri ce ne pot face fericiți, ne pot
amuză tocmai prin actul contemplăției. Dacă nu
ne putem desprinde din viid în care sunăm în vârtej
vieții pentru a medita asupra ei nu putem fi
fericiți și doar eventual voluptuși, ceea ce nu este
decît o pseudofericire. Ne trebuie să așteptăm doar
din surse exterioare privilegiul de a contempla, și să-l
crecăm noi singuri!

Idilă

În vis tu apari ca o zină
Cu părul lung și auriu
Ce-n roare întinde o mînă
Și prinde lichidul foc viu
Îl scapă în cupa-mi răcită
Ce apa sfîntită așteaptă
Și bind-o, te face iubită,
Nebunul amor îl deșteaptă.
Tu albă căiasă de nea
Ce-arami cu bulgări în mine
Te vei topi în inimă
Ce-o dămi căldură din tine.
Și om trăi ca-n paradis
Fără de griji, necazuri
Un orizont pe reci deschiis
Ocean fără de talazuri
O dragoste de nepătunus
De-obișnuite minți,
Un univers peren, ascuns
De intime dorinți!
Dar totu-i un vis fericit
Căci treaz altfel pare destinul

As vrea să mă-întâi de iubiri.

Nu mai pot însoa-i tea vinul!

Ce înălțător este Bach! Iubi-adevăr, se află pe o treaptă înaltă, atotcuprinzătoare, încărcată de senin și înțelepciune esențiale. Iarăși stilul epocii l-a ajutat la realizarea opusurilor sale, o muzică eternă și universală. Oare dacă Johann Sebastian s-ar fi născut în secolul nostru, în mijlocul zgomotului contemporan, muzică chipurile plină de intelectualism, dar în fond golită de orice fond uman, ar mai fi putut fi ce a fost și va fi? Nu cred. Iată ce înseamnă destinul de a te naște și a trăi într-un loc și timp predestinat! Totuși nu pot crede că nu există și nu vor exista genii oricând contemporane, chiar dacă determinările temporale le împiedică să devină omniunoscute, tot mai mulți oameni se opacizează stăruind, obținând rezultate cu mult peste așteptări în domenii unde n-au ce căuta oamenii Renasterii, succesul individual fiind treptat înlocuit de succesul colectivelor de muncă. De aceea consider că există un Bach, al puținor urzici,

contemporan, și a existat și înainte sa, fiecare raportat la epoca respectivă unită printr-o legătură ineluctabilă, evolutivă, exprimându-se conform tehnicilor disponibile și stilurilor existente. Iar este imposibil să cred că dacă geniile omenirii s-ar fi născut în alte timpuri istoria universală ar fi fost cu mult diferită de cea existentă. Era indigestibilă existența lor în spațiu și timpul respectiv ca urmare a evoluției societății și este indiferent dacă s-ar fi născut altfel. Istoria trebuie să-i creze, lumea trebuie să-i urmeze cursul, ei trebuiau să se ridice cu un cap mai sus decât ceilalți, pentru a-i face și pe aceștia să-l ridice, și în totdeauna se vor găsi exemplare superioare care vor împinge carul progresului. Ce absurdă e întrebarea ce s-ar fi ales de Bach în altă epocă? În altă epocă, poate și simplu n-ar fi avut educația lui Bach concepută de mediul. În realitate nu omul poate fi transmutat în alt timp, căci abia atunci ar avea sens întrebarea. Ea poate fi cel mult un pretext pentru urmărirea destinului omului, a determinismului social. De aceea Bach este un simbol, ca oricare geniu, rămânând doar opera, persoana sa rămânând din ce în ce în umbră.

Nu cred că fiecare om trăiește doar o dată pe unele coordonate spațio-temporale precise, ci are parte de viața fiecărei epoci cu restul ei culturale, căci altfel i-ar plânge pe trăitorii din sec. XVI, fără cunoștință despre opera celui ce se va naște ulterior, revinând să moară.

Adică de ce eu să-l pot asculta pe Bach de trei ori pe zi (exagerez) și ei să se afle în imposibilitatea asta? Sau eu de ce să-mi beneficiaz de înveșnicirea propriului de peste 100 de ani? Un individ e mereu în întrebuințare, dar ca tip ~~de~~ compus de individualități ce trăiesc și vor trăi cât lumea există rămân în întregime.

Căci totți oamenii au fost și vor fi înfrântți în existența lor. Iată o explicație fără acoperire științifică, dar care cel puțin umbrăște egoismul, teama de moarte, problemele nostalgice.

Este mai de lăudat omul ce-și făurește o cultură vastă doar din dorința de a cunoaște, de a-și lărgi orizontul, fără legătură cu profesia sa, decât cel care datorită meseriei sunt obligat să-o facă, fiind un proces aproape obligatoriu, pentru a și putea profesa merita. Căci este foarte plăcut să te pregătești pentru emisiunea sau cartea pe

care trebuie să-o realizezi știind că în același timp te pregătești pentru viață. Dar a învăța doar din această dorință, fără nici o obligație exterioară, fără implicații majore în munca zilnică, iată un lucru ce caracterizează omul civilizat. De fapt această cultură învinsă nu rămâne fără urmări în viața socială și nici chiar în muncă, dar scopul urmărit nu este acesta.

Sunt prea lucid ca să afirm ceva cu tărie, fără a mă lăsa imediat cu gândul la opus, pentru a da soluții imuabile și infailibile. Deși am o concepție proprie în materie (poate un e doar a mea) totuși nu încetez niciodată să analizez problema din toate unghiurile, și dacă nu din toate, cel puțin din cele opuse, pentru a înțelege mai profund fenomenul, slujindu-mă și slujindu-mă de principiul că totul e RELATIV.

Experiența altora, odată integrată zestrei noastre intelectuale devine experiența noastră.

Căsătoria = siguranța femeii?

Călători pe mare

Străini ; pe-o corabie purtă

Ne-am întâlnit

I-am pus piatră și cîrmă

Și am pornit

Prima furtună-a fost grea

Trombe imense măturau puntea, ramului

Și valurile...

Ne despărteau.

Cu greu am ieșit din impas

Corabia ruptă în două

Lucet reclădit-am în doi

Și am pornit pe-o direcție nouă

A doua furtună nu ne-a speriat.

Știam ce ne-aștepta

Greu, dar am rezistat

Luîndu-ne răbdarea în faptă.

Meru apoi lemnul putrezec

Să-l înlocuim a fost necesar

Pentru a supraviețui.

Marca nu-ți dă viață în dar!

Ne apropiem de mal

Mă uit și mă văd oboșit

La fel și tu, dar bucurări

Că am plinit ce ne era urzit

Destinul împreună ne cere

Tărîmul se vede spreagă -

Ne prindem de mînă alene,

Scufundîndu-ne-n ape...

Și-n noapte!

Mă gîndesc ce bine ar fi fost dacă ar fi avut și eu pîilejul și
răsfoiesc un caiet ca acesta, cum voi avea pîilejul, bănuiesc,
tinerii și voi trăi după mine. Ar fi putut compara gîndurile
mele cu ale altuia de vîrstă mea, în mint critic, chiar dacă ar
fi putut să mă facă să realizez mai bine talentul meu.

O greșală a oamenilor, necondamnabilă dealtfel, este de
a căuta să-și explice universul cu mijloace accesibile lor,
o mică parte din universul material cosmic, ce nu le pot
oferi satisfacții decât în spațiul apropiat-relativ.
Poate că, chiar timpul și spațiul, noțiuni cert, absolut
primordiale, în afara cărora nu putem înțelege nimic,
sînt doar o față a unor alte dimensiuni, ce le includ,
care nu ne vor fi niciodată aîtate, fiind incompatibile

cu sistemul nostru de existență. Poate cei ce sunt acolo -
chiar cuvântul „a fi” mi se pare folosit inpropriu, referindu-
mă la ~~acea~~ viziune de lume, orice cuvânt și gând de altfel
neputând imagina decât foarte puțin ~~acea~~ acea, dându-ne
senzația de apropiere de adevăr, însă în realitate, doar ideea
în sine este accesibilă - cunosc tot ce se poate ști despre
tainele Totalului, dispărând orice fel de contradicție și
nelămurire. Dacă există așa ceva, sau apropiat, atunci
explicația dată de mine este mai aproape de fals, decât
de adevăr, căci căutând soluții de esență omenească,
între-un univers supraomnesc, mintea noastră își
imaginează orice, dar cu mijloace reduse, specifice
creierului - chiar dacă unora pare fantastic - neavând
cum înțelege esența superioară, în care - vedeti ce
absurdă idee? - poate nu mai există întrebări puse în discuție
la nici cel mai palpitant subiect, după atenția oamenilor,
chiarurile gândirii noastre reprezentând o fază, umbră,
depășită, Acolo domnind altceva. Spunându-se? Da,
pornind de la imperfecțiunea și imperfecțiunile absolute
a minții umane, neajunsă la un sistem de gândire de
condiție înaltă, loc unde poate nu este acceptată ideea
de dimensiune a spațiului - atemporală!

Pentru a înțelege, mereu, înconștientă, faptele unor oameni
cu care intrăm în relații, și care ne supun atenției situații,
cereri, îngăduinți, așa numite capcane etc, este necesar
să ne lăsăm duși până unde vrea acela, pentru a intra
în esență, fără prea mare efort, călătorind doar de
suprafața gândurilor sale, dar având grijă ca la mo-
mentul oportun să nu ne lăsăm purtați, ci să fim de
veghe pentru a ne putea apăra, și chiar a ataca pe
șirul cu propriile lui arme. Să nu abuzăm de prejudecăți,
să nu ne arătăm refractari, căci poate în spatele unor
velipunte perfidii se ascunde ceva mai mare caudouă,
sinceritate, sinceritate, nevoie de ocrotire, iar fi un
păcat prea mare să distrugem ingenuitatea!

Pentru a judeca un om corect trebuie să avem o
viziune prejudecată: conștiința depășirii oricărei
prejudici.

Pentru muzică, în special cea contemporană e foarte adevărat
că din greșeli se învârtă, greșind note, dar de o sonoritate
desebilită, care poate fi cea ce cântă.

A căuta cu ariditate lucruri de artă, proză, versuri, muzică, artă plastică etc. ce să satisfacă necesitățile creatoare personale, valente nevalorificate sau nevalorificabile, din inexistența talentului sau altora, pentru descoperirea opuselor ce ne reprezintă, pe care am fi vrut să le posedăm prin actul creației, dar la care aderăm, mai mult, pe care le integram ființei noastre, răstrei interioare. Ce satisfacție înensă când cântarea e încununată de succes, când printr-o problemă ce ne preocupă intens expusă din altă surse, bineînțeles nu cu aceeași satisfacție ca atunci când ar fi provenit din resursele de inteligență personale, dar care totuși este de preferat, de căutat placidității, inactivității pe plan intelectual, insuficienței caracteristice 'sămenilor mici', de rând.

Să nu punem în slujba caracterului înfățișat ^{de un om} greseliile care afectează foarte puțin adevărata sa înfățișare, ci doar cele ce afectează fondul de înzestrare intelectuală.

Idei, imortalizare, neînverzire, deretăciune, dispersie.

Uneori, cunoștinții ne umplu mintea cu tot felul de exemple, de întâmplări întâmplute oamenilor, care sînt de natură să ne

înfăcoșeze, slujind neîncrederea, ipoteza, aspectele care aparut ne pun la adăpost de fața umană. Experiența altora nefîndu-ne btuși de ajuns cîntăm argumente, involuntar poate, în favoarea acelei teorii de cîmăspecte exagerată, care ne atîng personal, și care ne autorizează ființa să acționeze în virtutea acestui principiu, din instinctul de apărare. Ură cauză principială e fost influența celorlalți, ce ne-a ascutit acuitatea receptivă mesajelor ce ne pun într-o gardă de fier, bine lamadate, cauză de prejudecăți, la rîndu-i.

Cea mai mare consolare pentru nefericitul în dragoste este rectura poeziilor lui Eminescu, inegalabilul romantic, făcut să sufere și să-și poată exprima întreaga sa durere în scris, pentru delectarea generațiilor viitoare, satisfacerea unei nevoi de melancolie, tristete a oamenilor realizîndu-se prin geniul său, sufărîntă ce a creat și va crea cît va exista omenire o fericire intelectuală de înaltă turmen, o descărcare a pariumii nefericite a oamenilor, neîmplinire etern prezentă datorită crenteii umane astfel croite, o comuniune în durere între suflete despărțite de timp, simțămîntul împărțirii chinurilor fîcămîria din via.

În cazul unui amor neîmplinit, cu greu ne putem refăce
gîndindu-ne la nimicnicia omului și înecătoarea cosmică,
chiar dimpotrivă, aceasta poate provoca ciuda nefericindului
că nu poate fi fericit în scurta sa viață. Lecul cel mai bun
în situațiile cînd ne simțim părăsiți și neînțeleși este poezia
Eminesciană, sfetnic și punct de reper în viața aceasta grea.
De aceea este necesar ca în fiecare casă să existe un volum din
poeziile sale, ce pot fi receptate de orice om cu o îndrăgățată
constanță, minimă cultură, dar suflet mare, sincer, deschis
tăcerii odevărate, poate, relevabilă și numai doar în momentul
citirii sufletului Eminescian, deschis universalității.

Tu

Tu nu vei oare să-ți înțelegi
Cît te iubesc de mult
Că de-ale-amarului dulci legi
Duios și mult ascult.

Tu nu vei oare să-ți urtăști
În om pe drumul său
Și viața ta să-ți dăruiești
La bine și la rău

Tu nu vei oare să gîndești
Profund, cu suflet bun
Și-a inimii mea să citești
Amorul meu nebun

Tu nu visezi nicicînd dorinți
Ce lacrimile-ți murlă
Și tare strîngi atunci din dinți
Simțindu-te un fulg?

În fulg pierdut în depărtări
Ce calea îți urmează
Nimicul ce pierdut în zări,
Vremelnic luminează

Nu-i așa simplu cum credea
O viață s-o trăiești.
Îți cer ceva ce-abia gîndeai.
Îți cer să mă iubești!

Apleacă-te, aromă caldă
Și gustă al meu dor

În înghele dineni "scaldă"
Eternul nostru amor!

Căci roși, ce doare suferința
Din rana sufletului meu
Când tu ești singură, ființă
Ce-alături veau s-o am mereu.

Extremele implică inconstanță. Atingerea unui punct depărtat supune omul la o forță analogă cu cea elastică ce-l aduce pînă în cealaltă margine, reputîndu-se niciodată opri în locul de echilibru, oflîndu-se în imposibilitatea de a urma calea de mijloc.

Greșala sistemelor de filozofie este că aşază în pielea omului; Pentru noi așa este normal să fie, dar iată că asta ne duce spre concluzii greșite, spre subiectivizarea cosmosului. Mai corect, dar inuman, este amplasarea omului ca o verigă într-un lanț al evoluției universale, nediminuîndu-i înăsa măreția și distinguîndu-i raritatea!

martie

Lucrurile triste sînt moralizatoare, dar cînd intră măsura sînt demoralizatoare.

Nu e corect să fi considerat modest decît cînd îți cunoști valoarea ta reală. Cînd nu ești conștient de ea, nu ești demn de superioritatea pe care ți-o dă în fața celorlalți, în fața unei judecări mpreune, inteligență. Pentru tine e ca și cum n-ai avea-o. De aceea este atît de importantă educația civilizației; să conștientizeze însemnătatea persoanei în propria imagine. Sigur este foarte grea menținerea în limitele unei obiectivități stricte, iar este necesară oarecîră luciditate în roșita la tipurile atît de diferite de oameni de caracteristici specifice, care împiedică o monotönizare a lumii.

Iusă cînd devii cinic și îți afișezi cu tărie punctul de vedere, aluzîndu-te rece în fața celorlalți, definîndu-ți atît defectele atît și calitățile poți foarte ușor pierde din prestigiul de modestie, căi deși îți arăți calitățile mai puțin înflorite decît apar, în același timp explici defectele, diminuîndu-le gravitatea, în raport la imaginea celorlalți convorbitorului autuiva. duce la o senzație a sa de depărtare de noul om care se profilează în fața sa și îl sperie.

Acasta luciditate și obiectivitate poate fi înțeleasă doar de un om de ocazie capacitate intelectuală, un om mijloc ce înțelege conflictele sufletești din semenul său.

Omul simplu simte depășirea spirituală dintr-un om animalic și profund subiectiv și renunțarea cerșă, obiectivitatea lucidă, superioară a celui pe care îl disprețuiește.

Oamenii sunt singuri în fața rății. Dar prietenii se pot întâlni și alina înțepătura răzvirilor rății. Prietenii și iubire, cele două noțiuni stăruie legate de rățit.

Fete! Drăgoare de hărtie, strângându-i, ca flori albe, prin toaletă cobetă, fardul și rujul și-au găsit gust. Toretic vor o iubire mare, statornică, dar încă le e frică de neîncredere, doresc ocrotire temându-se să nu dea peste ea se tem, peste violență. Le fete sufletește acela ce nu-și găsește parteneri - libertate, încredere, daruri de viață, rațională și practică vor să se găsească. Femeile stăruie, sunt mai rășchitate, și înțeleg mai puțin de conservare, alinate chiar în picturi, fete.

Fiecare are cel puțin un defect. Poate fi trecut în vedere doar în cazul iubirii adesea, când poate deveni.

străduie, prin senzația ocazie de autoîncredere a lăsatului din generozitatea sa și afecțiunea îndrăgita asupra afecțiunii generozității, femeia sa, respectiv de, a lui se cel puțin stă că doar el oporționează minusculele ei, lucrurile fiind apreciate de oamenii.

Poziția o fată ce te atrage în primul rând spiritual, mai puțin. Iubirea e un proces mental, amorul fizic fiind doar de universalitate, dar dublat de comuniunea spirituală el mărește înțelegerea, făcând și mai unit sufletele și creșterea nivelului stăruie, prin satisfacția produsă de placerea puterilor de idealuri, devine partenerul total din acel moment. Trăiești aici ce și găsești pentru mult căutat, risat și necesară neîncrederea pt. încredere. Pentru că nu poate fi o durere mai mare decât moartea minții din ei - minții inevitabil de o durere morală, chiar mortala celuilalt.

Intenționează realizarea idealului rășchităților și stăruie încredere (credință). Dar când durerea nu este bine, devine conservare. Nu mă pot opri de a trăi ambele stări, de iubire și de rășchitate, de durere, de rășchitate, de durere.

În definiția noii cavernei nu însemnăm nimic. Dar ne fixăm telul și principii de viață, credința în măreția omului pentru a nu fi cuprins de microbul desertăciunii, cel mai rău, malign, care ucide toate idealurile, aspirațiile spre furtună și bine, argumentând asăzând cu lipso de finalitate. Căci nu există optimismul, dorința de a avea ceva relativ reștor, sau de a ajuta după putere perpetuarea spiritualității atunci omul va arde de rău. Trăim în taina de instinctul de conservare, pentru că o analiză atentă îl găsim lipsit de finalitate, dar care împinge viața înainte spre tărâni necunoscute.

Nu-mi stă în fire să fiu simplu contestator ca morii neapăsătoare a colegilor ce își afirmă doar convingerile nedând nici o soluție, ceea ce le sperie nemulțumirea (din cauza incapacității lor, dând vina tot pe societate, pentru reputația în care se află). Caut soluții și îmi afirm principii, indiferența sau inactivitatea nu-mi stă în fire.

A fi de neîngăduit să mă mențin la studiu și conformist, numai pt. că nu înțeleg unele lucruri, simplist nu sunt de acord cu ele) de altfel am o structură clară fără a fi încă conservator, căci încerc să privesc orice concept. În nici un caz nu vreau să par ce nu sunt și nu

mă răzimes să-mi expun și apoi un punct de vedere stăruind, cele în care mă aflu în dubiu în discuții nu le părăzesc ușor și încerc ca cu ajutorul (poate inconstent) al partenerului de discuție să mi le clarific.

Sunt foarte reabil cu oamenii străini, dar astăzi într-un mod intenționat. Instinctul mă îndeamnă spre reticență și sumptivitate dar asta contravine principiile mele de viață, determinate însă și de structura mea socială. E mult mai greu să îmi îngrijesc lanțele dintr-o ține și un străin, prin onorabilitate, sinceritate, autenticitate și caracterizarea modului tău de viață, (fără a atinge totuși puncte sensibile) într-un mod realist, impas, scit să stai în lanca ta și să observi și să analizezi cererile asupra ta, adică o neîncredere neîngăduită. Eu mă pot totuși potenta a trece mai ușor granițele receptivității, pentru cunoașterea întregii omenii, pentru încredere mutuală pentru o lume mai bună, mai sinceră, mai aderentă.

Căci ca și cum putându-mă apăsa, abținându-mi dreptul de a mă exprima și mă comunică cu ordine (în realitate născută ipocrită, ce și ascund lăsa forului de valori), deși mă lăsa să mă aderent exprimării și viziunii dorința, cei drept sunt foarte rari). E normal însă ca și cei destăpăți

nu devină imediat destăinitori, din ce în ce mai puțin după puțin timp de luxurie față de limbile se învâlmesc în replii (uneori interesante, dar ce pot deschide noi teritorii de dialog). La vârsta adolescenței în se tinerii sunt relativ egali și nu sunt măsuri de compunere mult și înfrică și o discuție. Mai târziu însă lucrurile devin mai mature, mai conservatoare, mai deosebite, stăruie în unele relații. Luându-ne ca principii de viață în viața în camere, atenția se îndreaptă spre, în viața de zi cu zi și în stare, întregindu-ne în fața situațiilor. Tinerii se găsesc în situații diferite, dar există și o parte care face parte din viața de zi cu zi.

Noi manipulăm banii în funcție de valoarea ce ei o reprezintă în condițiile diferite, determinate de perioada momentană. Plătind mii de lei, o mii de lei în plus sau în minus ne lasă aproape reci, dar când o două zi cumparam lucruri mărunt sub acea valoare, acceptăm bine restul de 25 bani, ocazia dintr-o disciplină neînțelegătoare de a nu fi pălăsiți. Putem să ne lucrăm când economim cîtiva lei, deși dăm cîtiva zeci de lei banii. Depinde de situația ce încercăm manipula banii. Când plata este făcută din inimă, cu satisfacție pentru un lucru realizat, aproape nu mai există mărunt

țirile, dăruindu-ne mîna largă. Când plata e făcută cu inimă strînsă, cu gîndul la neajunsuri și greutate, atunci contează fiecare bănuț, devenind mai economi. Disprețul pentru bani trebuie să fie însă reveran, neignându-i însă, utilizându-i în relațiile cu societatea cu chibzuită, dar nu zgîrcenie, și obligatoriu cu generozitate când este vorba de cultură, de anumite opere de artă, spre tot ce poate înălța ființa umană, pentru ca verbul „a avea” să fie subjugat verbului „a fi”.

Fînd răzbi să facem ce ne vrem, modalitatea de a scăpa totuși de referința incertă obligăției este de a considera drept acel lucru, ca și cum inițiativa ne-ar aparține, înțelegîndu-i înseamnățea, cîntînd seursă mai adînc, nîtuindu-ne deasupra clipei.

Dacă nu putem atunci să acordăm momentelor de aderență ferece, forța subliniului, trăindu-le profund pentru a contracara efectele nefaste ale neplăcerii, și a realiza un raport năprămitor între ferece și referințe la xara absolută, necesari unei existențe fertile. Spre a nu cădea însă în concupiscentă, și a ne feri de pericolele la care sînt supuse ființele noastre, mai bine însă să ne educăm spre prima variantă.

Lumina ce-o împrăştie genurile peste lume este absolut necesară pentru a deschide minţile oamenilor spre înalt şi a face sufletele să vibreze în acord cu stările afective intense ale creatorilor. Ei sînt necesari pentru a aduce un plus de înţelepciune, deci fericire în noi. Fericirea e ţelul suprem al oricărui om. Natura i-a investit pe aceşti oameni cu puteri creatoare, destinându-i omenii superioare intelectuale îndreptată spre ceilalţi oameni.

Genurile nu sînt nemuritoare decît în imaginaţia lor sau a exegetilor de orice tip. Rămîne doar opera lor, putînd chiar să le fie uitat numele. Ei sînt reprezentanţi umani aleşi pentru un scop înalt.

Nu-mi place să se povestească sau să se interpreteze operele romanticilor. Doar să le receptez nemijlocit. Comentariul mi se pare dulceag,

Îmbriţărilor unei fete care în realitate nu ar fi îndufentă, nu sînt fiind conştient de asta, ar fi ca nişte zgîrneturi pe rana sufletului meu, nu le-aş putea suporta.

Alcool, tutun, cafea, alte droguri, la început nu sînt plăcute.

Un spirit de imitaţie, din dorinţa de a-şi ascunde personalitatea, (clăuzind de gesturi afectate, cantă să acopere goliciunea interioară), din slăbiciune morală, dorinţa de a cânta stimulente exterioare, (fînd mult mai greu ca stimulentele să pornească din interior) şi posibile plăceri înguştabile (plăcerea nu este decît în mintea omului, ~~de~~ înă cîteva motive pentru care cele trei au un rol mare în viaţa oamenilor mari şi mici, superiori şi de rînd. Uneori sînt recomandate medical şi atunci autoingestia poartă.

Eu mă abţin de la ele nu din dorinţa de a apăta, de o mă deorbi de ceilalţi, lucru ce nu-mi stă în fire (servesc un paharul, pahar la simfonie, pentru o tornai pentru aceasta, şi pentru o dispoziţie într-o eventuală dispoziţie plăcută, deşi paharul nu este absolut necesar pentru asta) ci pentru a nu deveni dependent de ele, de a-mi pierde libertatea interioară. Prefa luciditatea rece, unui hedonism banal. Ca oris om însă are o slăbiciune. În aceasta a mea este de ordin sufletesc. Muzica. Mă afund în muzică şi o las să-mi pătrundă în organism prin toţi porii, purificîndu-mă, devenind mai înţelept. De muzică sînt într-o măsură absolut dependent, fiind parte din viaţa mea spirituală, înlocuind muzicile fericirii amintite.

aprilie

Muzica este soluția cea mai accesibilă la neliniistile metafizice ale oricărui suflet. Are capacitatea cea mai mare de a detasa totuși prin forma ei nedefinită, care doar lasă să se întrevadă răspunsul, nu-l etalează. Sau poate doar dă impresia apăsării la înțelegere, senzație imposibilă în alt mod, mai profund.

Nu pot fi genii decât oamenii cu talent înrăscut și posibilitate de exprimare dictate de mediul de viață. Singura trăire intensă, concentrarea asupra esențelor este, știe, fără a se exterioriza artistic, ce implică posibilitatea accesului la cultură și artă. Mediul dictază conformația intelectuală și nu se poate face abstracție de el. Pe de altă parte cei cu care nu pot împărtăși înțelegerea celorlalți, produc o atenție și o insistență de receptare a realității umane și nu pot ajunge în viață la o trăire intensă, profundă, o vedere mintală asupra condiției umane. Nu se poate o acumulare de înțelegere fără a daui din experiența ta. Dacă totuși puterea de înțelegere nu scade de loc, ~~dar~~ nu este cunoscută de ceilalți oameni, atunci finalul nu poate fi decât pierderea funcțiilor mintale, dintr-o pră mare concentrare, dacă, fără exteriorizări limitative

Nu mă pot dezbrăsa de viciul analizei. Nu mă pot întoarce într-o stare de vegetație, de simplă supraviețuire. Gândirea este neobosită, totuși ca un drog care din ce în ce mai multă cantitate, dintr-o dată putea ca luciditatea profundă să rămână.

Pentru a crea o operă viabilă autorul trebuie să fie și el în momentul creației, să se identifice cu ce face, necontenit să o oprească superficialul cu artificii de lucru. Cel puțin astfel, în viața sa, este mulțumit că o anumită se exprimă, s-a exteriorizat artistic, putând oricând susține punctul său de vedere, relativ cel puțin în momentul creației.

El nu-ți face tranșă sau urzine pentru liniștea și sinceritate

Nu se poate trăi ^{doar} cu arta, fiind neproductivă, dar nici fără artă nu se poate trăi.

La afirmația că viața se prelungește viața, melancolică, sentimentală, cei cu o structură tristă vor putea argumenta că nu e viață un folos în realitate, moartea nefiind înălturată. Ei întăresc astfel convingerea în desertăciunea vieții, argumentându-și ^{deosebit} atitudinea, dictată de caracterul ^{doar} pesimist. Dar asta nu-i poate face fericiți. Nu știu câți oameni s-au

forța să ridă mai mult decât în mod natural, pentru a
trăi mai mult. Cei ce-ar face-o însă ar fi nefericiți deasemenea,
câci dragostea de viață ar fi prea mare și i-ar distinge sub
grăuntea ei.

Nu există o soluție ideală de cuprindere a lumii în
viroul gândirii. O poftă prea mare de viață, ca și o
melancolică blăgoară predispun la nefericire. Din
păcate nu s-au tras liniute peste care intensitatea
sentimentului să fie dăunătoare, în sensul finisării
cântărilor de oameni în general și acceptate convențional.

„Viața merită să fie trăită! E atîtă bucurie să vezi
nișoare și să simți natura, conștient de neînvinzibilu-
ta subconștientă, stîns legată de tot ce-i viu! Să te
senti mare prin inteligență la niște reminiscențe, simț
prin apartenență la cea mai înaltă trupă și simț
(dacă e ultima!) Să puiști, să-ți les din, să te
potruzi de vitalitatea ce răzbate din orice!” iată ce
ar spune optimistii.

„În definitiv, totul e moarte! Viața e o înscenare,
un rol jucat ce moare odată cu căderea cortinei.
Moartea e finalitatea oricărui lucru și fenomen. Ce
folos să te bucuri să trăiești cînd ști că sentimente tale

ce sînt unice și doar tu le poți înțelege, se vor șterge
între-o zi cu bugetele morții, rămînînd neagra tablă
a eternității. Schopenhauer e singurul gânditor ce a
devalorizat adevărul asumat de cei ce cred că finisarea și
zîmbă cu ceva. Nici măcar sufletul nu există cu adevărat.
Cîndă cu începerea descompunerii cărții, dispărește și
fărîma de conștiință iubită, Resurrexă-te de i!”

Fiecare om dotat cu un minim de esență supra-naturală
respectiv inteligentă, e confruntat cu cele două curente
de idei opuse, dialectice. Omul e un conglomerat de
tendențe contrare, apoi detectabile în lumea sa de
idei antagonice ce-l îndeamnă spre compunere, echilibru
(virtute - cale de mijloc, în filosofia greacă) ...

Fiecare om încearcă să găsească răspunsul la întrebarea
ce și mai ales cum este viața. Cîntare necontenită,
eternă la scară umană, pasionantă și în firea
naturii, ce în inconștient și de sine și a creat
copii ai ei, conștient de incompreensibilitatea
existenței și de mîngîierea sa aparentă a înțelegerii umane

Unele observații făcute cu mai puțină eleganță, tact, fără un ton de om superior creează în cel cărui sunt adresate o reacție energetică, răspunzând pe același ton de replică, fiind mai puțin atinsă coarda sensibilă a greșii recunoscute. Bineînțeles că observația este justificată și la o analiză atentă a celui în cauză poate fi înțelesă și cauzată în lătmate, dar modul cum e făcută da de înțeles că cel care o face și este aproape indiferentă atitudinea celui ce procedează greșit, eroarea fiindu-i comunicată direct, nejerată de conveniențe, ceea ce este neplăcut pentru cel ce-o primește și gustul amar e vizibil în tonul tăios al răspunsului. Astfel el se descarcă de emoția acumulată, fiind deci mai protejat la atacul critic obiectiv.

O observație fără tact protejează pe cel asupra cărui se atace, pe când una pe ocolite care rea să-l protejeze și sensibilizarea mai mult și-l face receptiv pe cel căzut în greșală. Observația neelegantă poate de asemenea atinge zămbetul celui în cauză tocmai pentru această greșălenie. (Doar dacă motivul nu este prea serios pentru a mai îngădui zămbete) și poate determina analiza inversă, îndreptată spre acuzator, dorendu-i inferioritatea sa în exprimarea ideilor, lucru ce duce la o autoliminare

a celui criticat înțeles.

(ni nașchia celui alt, o arecare depărtare, deosemena neplăcută

Unătatea neprimivita pe rațiune degenerare în prostie

Numai cunoșcându-te pe tine și poți cunoaște și pe alții

Structura mea este optimist-receptivă

Când observ că uneori scriu mai puțin ca în altă perioadă în acest cazet înși spun că nu cantitatea e totul ci calitatea. Dar dacă scriu puțin nu înseamnă că e și ceva frumos și bun, nu?

Când cineva pe care îl singatizăm spune ceva neinteresant - cu intenția de spune ceva ce i s-a părut la prima vedere deosebit și pe parcursul discursului a căutat în ochii săi odevărată valoare - avem o îngăduință, zămbitoare, convinsă de inteligența celui și conștienți de înțelegerea de către el a afirmației neinteresante; zămbindu-i îl facem să treacă peste impasul de moment, el creînd că ceea ce a spus s-a dovedit mai puțin goală de conținut în viziunea noastră.

Simpatia ne determină să-l protejăm de neplăcerea unei
critici obiective, aspre, a tot ce face, contraafirmațiile fiindu-
aduse la cunoștință într-un mod mai puțin cinic, cu
menajamente pe ocolite; uneori chiar deloc.

Tot simpatizând pe cineva dorim să-i arătăm afecțiunea
noastră, arând importanță nu numai sentimentul în sine
ci și cunoașterea acestuia de celălalt. E vorba de oameni
cu mijlocul cărora trăim, nu de geii sau vedete. Alfel
contactul cu ei e permanent, nemijlocit și lozindu-i.

Exteriorizarea sentimentului este o condiție sine qua
non (altfel, în cazul afecțiunii puternice, dragostei,
nemăntuirii ducă la chinuri și chiar degenerare în
în obsesie, nevroze) rînd să se știe punctul nostru
de vedere, interesîndu-ne deci părerea celoralți.

Trebuie evitată însă măntuirea simpatiei pentru un
om, altuia căminu este antipatic. Acesta nu ne va înțelege
și chiar va simți o repulsiune și pentru noi, dînd să căuta
să și-o înfrîngă. Picturilor adevărate însă trebuie să le
comunăm adevărată înfățișare a stărilor noastre
afective.

Totul e să gusti din viață, căci mîncînd din ea, natural
că se împuținează și sfîrșești prin a fi mîncat de moarte,
moartea ca antipod al vieții. Cît te lăcomesci să ai în
viață atît cîștigi! dar în moarte. Echilibru dinamic!

E bine să poți fi obiectiv cînd analizezi lucrări artistice.
Odată cu înrîmarea unei culturi tot mai vaste gusturile
devin mai precise, cu delimitări mai stricte, cu alte
cuvînte omul e arătat de prejudecăți. Ce nu mai
corespunde idealului său artistic e respins. Se creează
 astfel imposibilitatea receptării la justă ei valoare a
unei lucrări bune, dar ce nu are rezonanță în noi
pentru că ne-am izolat fonic camera sufletului,
ocupînd doar un domeniu restrîns de semnale de
comunicație. Devine judecata superficială, relativînd
totul la concepția noastră construită în timp și spațiu,
fîndu-ne greu să renunțăm la ea. Scepticismul este
calea cea mai corectă, neabrolutîndu-nici o părere
personală, care lo rîndu-i poate fi efemeră. Totuși
este neapărat utilă fundamentarea unui sistem
filozofic și artistic pe baza căruiă să analizăm
operele. Acest sistem trebuie să aibă o bază solidă,

indestructibilă dar cu o suprastructură modificabilă, pentru realizarea unei libertăți a spiritului, și evitarea marelui pericol al încurajării de precepte și chiar dogmatism. De altfel cei ce apung să trăiască viața în mod suficient în mod sigur nu sînt cei mai fericiți oameni.

Continuarea cîntăre-și obligatoriu-aflarea a necunoscutului, mintea deschisă ideilor îndrăznețe, dar nu utopice sau paroxistice, este o posibilă cale de aflare a fîcării umane. Esența umană - Cîntarea!

Dar acesta nu e un lucru ușor! Numai cei dotați pot înfăptui ~~ieșirea~~ o ieșire din cotidian, fără a se izola propriu-zis, ci doar prin libertatea gîndirii ce nu-i lasă să își monotonizeze viața, și alimentația, le arde nerăsurile, care altfel s-ar ivi în gol, în cotidian.

Există și posibilitatea atingerii sferei absolute, dar asta nu mai este o chestiune discutabilă în raport cu moartea. Chiar și oamenii mai simpli, dacă își impun această ieșire din prejudecățile gîndirii vor atinge culmi năvîrate de împlinire. S-ar părea că am expus o rețetă universală a fîcării! Dar sînt doar cîteva faze ce pot mai mult demonta pe neavizat și pe cel nepegătit să înțeleagă.

Libertate, da! Dar nu sancționare, cădere în senzualitate, de gîndire

provocarea violenței și al grotescului ca împotrivă învechitelor prejudecăți, ce reprezintă în fapt bunul simț al omenirii, aflat în atîtea mii de ani de civilizație și departe de a necesita modificări de structură prin acte de animalism, ^{fals} argumentat prin ~~necesitate~~ cîntarea noului, ~~învîrșirea~~ schimbarea conceptelor și nemulțumirea provocată de actuala stare de lucruri.

mai

Artă nu există decît în sufletul nostru. Cînd disponibilitățile sensibilității sînt reduse, arta se anulează! În cazul unei hiperacuități arta devine lumea obișnuită, omul nu mai trăiește în obișnuit, ci într-o sferă înaltă, înțeleasă omului de rînd și perisflată. Expunerea acestor artiști poate deveni prolixă, neînțeleasă decît celor inițiați, ezoterică, ~~dar~~ atunci poate mulțumi un grup restrîns de alți artiști ce-l pot înțelege, dar și pierde astfel comunicabilitatea, accesibilitatea, caracteristicile mari și adevăratei Arte!

Există o modestie a faptelor, dar nu a existenței! Cei ce reprezintă cu adevărat o valoare, implicit trebuie să se aprecieze la justa lor valoare. Altfel înseamnă că

nu au ce aprecia, căci valoarea impune capacitatea receptivă
reală ^{a sa} ~~să~~ ^{să}. Deci modestia este doar de ochii lumii, artificială,
o convenție socială! Să aprecieri că nu ești singura
valoare în lume, nici cea mai mare, da! să nu te supraestimezi.
Dar nici să nu te subestimezi intenționat în exterior pentru a-ți
crea merit noi și anume modestia. Căci atunci ești fals
și neînteligent!

Cele mai profunde reflecții le realizăm când analizăm
analiza ce o faci asupra unui fenomen, lucru etc. Orice
om e dator să teoretizeze, chiar dacă greșite. Timpul
și oamenii și vor recunoaște greșala, dar bucuria
gândirii nu i-o poate da nimănui. Resemnarea imposi-
bilității atingerii unor zone și mai înalte ale spirita-
lității = pierderea esenței umane, antiprogres, platitudine

Sublimul e-n noi! Dați-mi orice subiect ce se pretează o fi
unilateral considerat ca intruchiparea perfecțiunii, culmea a
măiestriei umane sau măreție a naturii și privindu-l dintr-un
unghi potrivit îl pot face de trei parale. Pentru asta și trebuie
într-o anumită măsură curaj și răzvrătire sufletească! Total este posibil. Există
chiar oameni, sedusi la un nivel intelectual de comună primitivă,

ce nu pot înțelege extarul în faza sublimului. ~~Așa încât~~ Unii
nu pot înțelege decât un anumit gen de frumos. Totul în funcție
de cunoașterea lor sufletească. Așa încât să nu ne jucăm cu vorbele
și să absolutizăm sublimul. Cel mult să-l considerăm ca atare
pe acel frumos acceptat în majoritate ca extraordinar, să nu
apropiem, să-l înțelegem și să ne bucurăm de el, încercând să
înțelegem și modul de percepere a altor persoane, ajungând chiar
să le influențăm gustul, înspre bine. În cerul nostru restrâns de
populație europeană avem un mod comun de a privi frumosul,
și în general ne înțelegem. Dar el nu este unic pe mapamond,
să nu ne mirăm de obiceiuri, concepții bierave, ce ne pot speria la
început, dar apoi ne obișnuim cu ideea și reflectăm pe marginea
reperământului născut din!

Nu trebuie să ne surzim cu părerile noastre, dar nici să le
considerăm tabu! „Cunoaște-te pe tine înșuși!” Cine se axează
de el se axează de viață. Principiul fundamental este înțelegerea
propriei structuri sufletești și intelectuale, drumul născut al for-
mării personalității, influențele la care sunt continuu supuși.
Cândind continuu ne alăturăm un sistem etico-filosofic ce ne
îngăduie afirmații personale în toate domeniile unde avem cunoștințe.
Să fim însă oricând receptivi la idei noi, analizându-le și fiind

gata să le integreze în fondul nostru spiritual. O personalitate puternică, nu încapătărește, ajutată de capacitatea de a privi lucrurile din toate unghiurile și abia apoi a alege unghiul cel ~~mai~~ ^{mai} apropiat ^{optim} pentru noi sau a face o compilatie de principii, avându-le deci mereu în față, fiind în posibilitatea minimă de eroare, dar cu derarantaful incertitudinii. Nu se poate din păcate stabili granița dintre a fi pigru pe tine și a fi sceptic. Mai corect, nu se poate spune unde trebuie să te situezi pentru a fi ferit. Dar aceasta este căutarea eternă a omului, motivul fundamental al tuturor acțiunilor umane, ^{de} ~~în~~ ^{al} ~~totdeauna~~ tangibil și doar căutat!

O metodă de a nu accepta superioritatea apăsătoare a unei personalități este aceea de a o relativiza, introducând-o într-un cerc de idei ce nu ~~slujesc~~ ^{slujesc}. ~~caz~~ Cum nu poate exista dreptate absolută, chiar punctul de vedere cel mai rău poate fi contrariu, dacă asta e în spriginul tendinței omului de a bagateliza meritele altuia. Un om obiectiv poate vedea în ce constă superioritatea celuiia, admirând-o și încercând eventual s-o egaleze. El poate observa și deficiențele, dar nu să le caute intenționat, ci doar să le ia ca atare, și să încerce să le evite, ele putând la fel de moralizatoare precum calitățile.

Cel subiectiv e în stare să vege valoare adesea, - când asta îi slujește afirmării proprii sau personalității prin defăimarea altuia, notărit fapt blamabil - chiar dacă în universul său ideologic se îndreaptă către împlinire prin atingerea acelei valori, deja posedată de altcineva. Angoliul de a fi primul om ce ajunge pe o treaptă a evoluției spirituale - evoluție ce determină și o recunoaștere socială a superiorității, deci prestigiul de integritate morală - îl îndeamnă pe om să nu vadă ce nu vea. Acesta e un lucru lamentabil, încercarea de a arăta că ești mai mult decât în realitate prin afișarea unui dispreț critic față de valori umane sau culturale, nu poate fi decât observat și judecat ca atare de ceilalți oameni.

Uneori viața ne provoacă la divnului, "minciună". Nu e recomandabil cinismul total care neîndoindu-se rămâne în primul rând pe "ceilalți" și indirect pe noi prin reacția inversă provocată. Să ne ferim și de falnită! Principalul e ca atunci când ocolim adevărul să realizăm lucrul asta și să-l analizăm pentru a putea lua esențialele mâinii pe viitor. Pe de altă parte, e posibil ca să afirmăm ceva neconvins și pe deplin de

exactitatea sa și abia după comunicare să ne încete
gândirea și să descoperim cât de dreptate au avut totuși,
sau poate ne va determina provoca un proces de autogestie
spre a-și face ^{afirmația} pe deplin justificată, ajungând să-și credem
pe de-a-ntregul, deci implicit să anulăm dintr-o dată
inițială. De cele mai multe ori, la cei mai mulți oameni
minciuna rămâne ^{doar} un mijloc perfid de realizare a intereselor,
fără legătură cu procesele de existență, ce nici nu există!

Un om nu e egoist decât când preferă unei folos
general un interes individual, fără legătură cu ceilalți.
Altfel, se poate spune că doar acționează în virtutea
instinctului de conservare.

Să renunți la o necesitate personală, doar pentru a
arăta că interesul propriu nu primează, și că ești dispus
să-ți anulezi egoismul (perfect normal de altfel), nu
e decât o prostie venită într-o împrejurare când genero-
zitatea nu abundă, ci inunda sufletul, aplicând un
văl asupra vederii clare a lucrurilor.

E cu totul altceva să renunți la tine în favoarea
semenilor tăi, când și că asta și ajută într-adevăr,
și gestul tău nu e doar o doradă de bravură!

Vârsta la care mă aflu e cea mai propice disputării
multor probleme de viață, acum obiectivitatea aflându-se
la apogeu. Odată cu experiența de viață, fericită sau
nu, concepțiile se modifică corespunzător, puținii oameni
reușind să mențină cursul ~~unei~~ gândirii obiective.

Bineînțeles, acum, experiența se reduce la puține fapte,
mai mult literatură, dar care permite analiza lucidă, fără
influența factorilor perturbatori de mai târziu, ci doar ai
factorilor educației primite până acum, cât ^e cel mai ușor
să imaginezi situații, - ce poate nu vor întârzia să apară - dar
care decumdata cu privilegiul virtualității (o iubire
mare, succes profesional sau decizorii, eșecuri, lovituri
tragice). Este încă o încredere venită în viitor, dar
întrecută de nouă îndoielilor, când personalitatea se
formează și încă nu e confirmată cu problemele existentei,
ci doar li sînt puse în vedere, pentru o realizare viitoare.

Când disprețuiești să te disprețuiești. Mai bine să înțelegi și să
ierti.

Când în iubire unul este rob al celuilalt, fără reciprocitate,
iubirea nu poate avea viabilitate

Nu cere de la altii respect, cind nici tu nu te respecti.

Atacție nedefinită

Credem că despărțirea uită

Că despărțirea răpă gropi

În care prind sămînță gropi

O barieră construită

Zidul ce naște vers de tîrziu

Ce-i rîmug din inima-mi rănită.

Cît timp trecut-a, habar n-am

De cînd la față ~~te~~ chipul tău

Nu l-am privit, și-mi pare rău

Că nu mai pot, cum eu puteam,

Să cred că doar eu-s un tîrziu

Și-nchipuit eu te iubeam.

Deși-n cercat-am, în zadar

Să scap din clestele încins

În focuri, el pe veci m-a prins

Căci tu ^{erți} singurul meu far

Ce c-o lumina de vestius

Matagi, și viața-nu dai în dar.

De ce-a sortit a fi astfel

Și-n chinuri de ne-uitat

De dulce vis să fii furat

Chemîndu-te-n al meu castel.

Tu nu-ntelegi! Ah, ce păcat

Că fericirea-i doar un tel!

Cum oare fi-va peste vreme?

Mă-ntreb și nu găsesc răspuns.

Cu-a experienței cremeri uns

Socot că vei ționa-ntre steine

Fînd prima ce focu-ai adus

Și inimii punînd probleme.

Urîsc astă grea despărțire!

Cînd amîi schimba-ne-voi față

(Ce cîndă e uneori viața

Cu cei ce tînjesc spre iubire!)

Desartă v-apare poroia:

„Răbdare, de ceri fericire!”

Ce mîngiere - adîncă - a vedea
Ochi-ți de faimă, înșel
Ce sărutarea o cer!
Dar nu-i deajuns doar a spera
În van, și vai ăst iger
Că sufletu-ți vei închina,

S-arculți ce nîcer voi cînta
Din strune, spre-a-mi înfățișa
Iubirea către ființa ta,
Căci altfel totu-i de alunecat
Destinul cînd, de ne-ndurat,
Un călător învingurat
Ce-și stie soarta, fi-voi eu.
(Favoare demnă de un zeu,
Dar din Olimp, Eu...
Alungat!)

Fînd pus în situația de a fi solicitat pentru a ceda
o valoare spirituală (dix, carte, sculptură, tablou, etc)
cu sau fără bani se joacă o analiză a situației
în genere:

Dacă ști că persoana deține o mare doră de nobilitate,
solicitîndu-ți serviciul doar pentru a-și întregi colecția
și neînțelegînd sacrificiul tău nici nu merită să mai
te gîndești asupra faptului, refuzîndu-l, bineînțeles
elegant, sub un pretext oarecare.

Dacă respectivul îți cere favoarea din pură dorință de
a se culturaliza (deși nu este neapărat necesară deținerea
a o multime de valori spirituale în casă pentru a
gusta arta, neexcluzînd bineînțeles posedarea unor astfel
de valori stabile) atunci trebuie să cauți ^{spiritual} profitul din
arta. Cînd ști că gestul tău va fi primit cu mare
bucurie, poți daui ce ți se solicită, fără nici o
părușă de rîm, la cu inelusa ~~glorie~~ ^{glorie} de a ~~face~~ de
altuia prilej de satisfacție, neinteresîndu-te de aspectul
lăunsec al problemei decît dacă valoarea pe piață a
obiectului este mare și nu poți face acte de caritate.
Solicitantul va plăti fără regrete, fiind cuprins de
furia realizării scopului (deși în cele mai multe cazuri,
stîngerea plului atenuează satisfacția existentă anterior
doar la speranța împlinirii voinței tale) iar tu vei fi
mulțumit și pe plan material, dar mai ales spiritual.
(Asta cam sună o apologie a realismului, cînd

faceu și e frumos, dar care și corespunde intereselor proprii)

E fals argumentul, cum că intensitatea trăirii în fața
operei artistice este mai puternică la tine decât la
celălalt (căci nici există un criteriu absolut și e
aproape imposibil să înțelegi ce simte celălalt), asta
acoperind egoismul existent în noi, valabil fiind
doar dacă realmente valoarea în discuție depășește
ceea mai mult decât este, în noi având rezonanță
mult mai mare din rememorarea trecutului, sau
datorită
orică alt motiv care poate fi atârnat peste buie
operei culturale.

Dacă prețul obiectului este mic, acceptabil, putând fi
oriunde recuperat din comerț sau alte surse de acceși
pot (sau apropiat) putem dăruia sau vinde (vinde pentru
ca respectivul să nu se simtă jignit ca de o poormană,
jignit sau obligat, căci un cadou te obligă moral,
înțelegându-te ~~dator~~ dator la învințit) urmând
să recuperăm ulterior valoarea dispusă.

Când obiectul e unicat îl putem dăruia doar dintr-un
gest de mare generozitate și efuzivă îndreptată spre
persoana respectivă.

Când el nu sesizează cât de mult ne cere, putem

să-i comunicăm valoarea lor personală, dar în cazul
acesta nu-i frumos ca la sfârșit să i-l dăruim, deci
să ne așezăm meritul în ochii lui, pt. a-l obliga mai
mult. E de ajuns plăcerea amonului propriu de a fi
bun (tot orgoliul gîdilă!...)

Sînt firi și firi. Unii poate că ar învîta necontenit
pentru un lucru de nimic, alții poate că desigur dorind
respuns de mult ceva, abia de s-ar exterioriza cînd
sau doar nîșterînd din privire. Trebuie să învățăm
să înțelegem valoarea obiectului relativ la structura
influenței a celui. Dacă n-am urrîni interesul
personal poate că am agreea doar a dona categoric.
Dar cîndodată încercăm să ne fim după prostia noastră,
aducîndu-ne avantaje sociale, materiale sau chiar o
satisfacție ironică ~~cu o satisfacție~~ de a fi mai prețios
ca intelect decât alții. Alteori, nici măcar să-i urrîm
și ei în care intrăm în contact și ^{ne încercăm} ne autogestionăm să
am făcut un lucru frumos și bun, deși în realitate
profitul spiritual al celui nu este cît credem noi.
Dacă totuși îi comunicăm valoarea obiectului pentru noi, apoi
dăruind-o, s-ar putea ca respectivul să nu mai observe
gestul mai puțin moral, fiind copleșit de activitate.

Însă asta nu e corect față de noi cașine; dacă acceptăm
~~ideea~~ tendința spre corectitudine. (ce-ar trebui să ne amine).

Nici în acest caz nu trebuie absolutizat căci s-a putea
ca desăvârșirea de opera de artă să fie grea și să existăm
înainte, dar apoi să o dăm din tot sufletul.

Într-adevăr, respectivul, cunoscând ce-a supt de noi, se
va simți mereu obligat și va încerca să se amplifice.
~~Și~~ nu ne este indiferentă la reacția sa, dimpotrivă ne
interesează tot ce gândește ceilalți despre noi (mereu
egoismul, căci în esență asta este!) Așa este omul,
nu se poate scăpa influenței mîntăturii omului.

Trebuie totuși să recunoaștem existența egoismului;
e-o explicație eventuală, și chiar să înțelegem, neînțelegem,
căci nu prin demagogie și devize moralizatoare (ce în
general nu prea au efect) vom tinde spre o lume mai
bună doar cu rămășițe de egoism, caracteristică atât
de proprie omului ca animal, dar și omului în general
căci excluderea acestei părți a psihologiei umane ar
excluce implicit noțiunea (actuală) de om.

Cînd îmi place cu adevărat ceva nu mă gîndesc să fac
impresie prin eventuala înțelegere a unor frumuseți mai

putîndu-se accesa altora, să-mi arăt fructele estetice și sensibi-
litatea extremă. Nu, atunci încerc să găsesc și în ceilalți
același filon al înțelegerii și caut să dezvolt chiar posibili-
tățile latente de receptare, existente în fiecare, căci ce îmi
place (deocamdată, cînd nu sînt excesiv de impregnat de
cultură, ci am doar un fundament de artă) nu este prea
pretentios (cred eu!), putînd găsi plăcere și la altă. Totuși
recunosc că gusturile mele au fost cultivate și nu le pot
împărtăși și altora decît pe un teren fertil, respectiv dorința
de mai mult și mai bine, de înțelegere a artei.

Într-însă și înclinarea spre epatare, dar mai mult pentru mine,
inhibînd astfel de manifestări exterioare pe cît posibil, căci
realizez mobinul ridicol, pedanteria. Cînd totuși rălat
în opera, le acopăr cu un înveliș ironic și autoironic,
pentru a mă arăta combient de ele. De fapt singurul
mod în care am tendința de a epata este folosirea neo-
logismelor și a cuvintelor literari, scoase din cărți, din
discursul unor oameni inteligenți, dar cu logica de a
mă familiariza cu ele, și de a opunge în final să le
folosesc în mod obișnuit, deci de a-mi îmbogăți vocabu-
larul, tendință recomandabilă, căci nu prea exagerez
nici aici, nu vreau să par ridicol, sau să provoc judecăți

geste despre mine / provenite bineînțeles din invidie & față de cunoașterea superioară a oricărui om - care la ei înțelegi căe puse de a fi în viață sau neînțelegerea mecanismului meu demăluat mai devreme, lucru destul de normal, etc. etc. pentru că eu nu cântă prea adânc în psihologie.)

iunie

Avem uneori niște stări de contemplație de cităra clipe doar, dar care pot dura și mai mult, când receptăm cu o mare acuitate amănunte înscrise în mod obșnuit. Astfel sunetele ^{plăcute} neînscrise, un material plăcut la pipăit capătă o tentă de voluptate a receptării. Astfel de gesturi. Gesturi ce pot cuprinde aceeași stare descrisă mai sus înțelegim în general la oamenii tacticoși, cu simțul amănunțului ce iau lucrurile în mână cu mare grijă, le așază apăsător, umblă atent cu ele, producându-le cred eu o mare satisfacție subconștientă, greu de explicat.

Nu mai când nu privești foaia viața ca o joacă poți într-adevăr vedea frumusețea și măreția ei. Fugind de aspectele tragice și exultanțe ale ei nu reușești niciodată o izolare totală de ceea ce te oprește, aducându-te în zona unor secrete inescrutabile

Doar încercând să înțelegi totalitatea aspectelor, punți o viziune de ansamblu și un spirit vermic cercetător poți ajunge la înțelegere, profunditate, învințitate, ce nu te împiedică să simți bucuria de a trăi și care te apropie de ceilalți oameni, înfrățire ce reprezintă cea mai mare fericire, căci nu există nici o fericire - durabilă și adevărată - egoistă, fiindcă persoana este alterabilă, dar și așa nu, dispariția individului este înăunțată și dacă nu e raportată la specie nu poate da naștere decât la nefericire

Fericirea stă în actul creației. Chiar când urmărești o capodoperă, dacă o înțelegi cu adevărat atunci o recreezi în tine. Tot ce vibrează în sufletul nostru ne face să ne simțim creatori - e vorba de tot ce este mai înalt pe lume. Înțelegerea echivalează cu creație (recrearea în sufletul nostru din sămânța operei artistului) iar creație înseamnă cea mai mare fericire!

Sentimental - cosbuciana

" - De ce taci și nu-mi vorbești ? "

" - Pentru că mă plictisești !

Fă prea bun și înțelege,

Uuolă-u lume și-alta-alege ! "

" - Durerile-ți curvite

Mă îndeamnă-a fi curvite

Și să plec pe drumul meu ... "

" - De încerci u-o fi prea greu ! "

" - Fata dragă, nu ți-e bine ?

Să stai singură, cu tine ?

Împreună de-om zădărnici !

" - Grija mea u-o mai avea ! "

Și te rog eu mult, de răci

Că mă placi, lăsa-m-aici,

Nu-ncerca-a mă amăgi !

(Oare chiar u-o îndrăgi ?) "

" - Ah, o rană-mi suflet arde

Mă străbate-un gând de moarte.

Cu un ultim cînt de jale

Chiam sfîșitul pe-a sa cale ! "

" - Stai, nu vede tot ce-am spus

Și alungă gîndu-ascuns ;

N-am crezut c-o să te doară

Vorta-mi spusă-îti-o doară ! "

" - Azadar mai pot rămîne

Ata neia pînă mîine ? "

" - N-am spus ata ! " - Adio-atunci !

Spre alinuri-adînci ! "

Mor de tîrîș, ne-implinit

Disperat, nefericit ! "

" - Mă îndupleci, vîd eu bine ! ...

De mijloc, poți a mă ține

Și de-i vrea neapărat

Pentru-a nu fi supărat

Că să placă și mai tare ...

Poți a-mi da o ... sîntare ! "

- Scandalosă întimplare -

O societate ideală nu se poate constitui prin alungarea totală a răului, nedreptății, mitului, tot ce este negativ. Ci prin încercarea acestora în unele locuri unde se pot desfășura, dar unde oricât de hidoase ar fi nu pot influența mersul societății (decît în bine) căci puterea lor se anulează dincolo de spațiile cedate de pozitivism, spații cu foarte mică importanță, unde însă există eternul conflict dintre Da și Nu.

Oamenii dau multe indicații cu privire la ei din orice gest, atitudine, curiozitate. Adevărata artă a psihologiei este să absoarbă indiciile revelatoare, să înlăture confuziile, știind cum se poate greși în aprecierea unui om.

Înțelegerea punctului de vedere al altui om nu e posibilă decît ori prin transpunerea mintală în locul celuiuia, cu toate cunoștințele ce decurg din noua personalitate sau prin atingerea de acela în discuție a unor ~~teme~~ idei existente în capul nostru, fie idei îndelung rumegate, fie idei ce încă n-au reușit să iasă din subconștient și să treacă în conștient, dar care acum se clarifică. Deci încă că înțelegerea adevărată nu e posibilă decît în cazul

identificării (parțiale - indiscutabil!) a spiritelor. Ce iese din această sferă nu e decît îngăduință, respect, admirație, milă, superficialitate - aceasta referitor la o pseudo-
înțelegere

Una din condițiile fericirii e să vezi în orice lucru, banal chiar mai mult decît e evident, să privești cu ochii minții și să te minuneri, să încerci conflictul cu frumusețea pe care trebuie s-o descoperi (de cele mai multe ori cu spiritul), să-ți făurești din mici plăceri și care îți aduc încrederea în tine și te ridică în proprii tăi ochi (nu exacer, ci doar conștiința valorii proprii) sau care îți încântă sufletul ^{înnoiește} - plăceri care ar reprezenta urzala - o pînă de fîcioră cu care să te învești pînă la moarte. Aceasta pătrundere în esențe, te face obligatoriu mai bun, din largă ta privire asupra lumii se desprinde înțelepciunea. E de ajuns însă, ca să lipsească citiva fire la pînă, ca să se descopere și să fie necesar un petec.

Totți oamenii au câte un petec, nici unul nu-i lipsit! Dar nu trebuie să-ți privești numai cîmpitura nefericiților, ci să te bucuri că ai avut unde să aplici lipitura. Te bucuri de ce ai și unde te faci, căci e de ajuns de a fi!

Nu dau sfaturi ~~cu privire~~ ~~la~~ cât să dorești, fiindcă
om are mai mult decît are nevoie. E greu de stabilit
într-o precizie de ce are nevoie, și ce-i pușorote. Mai
bine să ai tă de unde să-ți extragi leacul dorințelor sale.
Totul e să nu exagerăm. Să avem o limită a bucurii-
rînd. Să nu dorim prea mult, ci doar ceea ce ne face
să ne implicăm înfletite, dar e o raționalitate a vechilor
greci că nedorind nimic nimeni fericit. Asta ar
însemna să ne limităm la tulburințe animale, și
animalele nu intră în discuția despre fericire, nu i-asor

Sunt cu adevărat felițiți cei care pe lângă bucuria clipei senine, de liniște și împliniri, pot simți plăcere și în nefericire - în o cale de a cunoaște cu mai mare acuitate resortul care împinge lumea sau, ca motorul ce pune în mișcare mecanismul creației înviorată din durere, căci e știut că nu e viabilă creația fără jertfă. Dar jertfa având un scop nobil e depășită de feliirea creaturii, necommunicabilă și nemijlocit trădabilă. Deci să gustăm din viață împlinind ambele aspecte antagonice ale ei în așa fel încât bucuria de a trăi să rădătată mereu, la suprafață. Iată feliirea!

Pentru oameni generalul rezultă din particularul multiplicat,
pentru natură particularul rezultă din generalul divizat.
oamenii înțeleg principii și legi din efectele pe care le au
omnipotenta activități lor iar natura este aceea care produce efectele
ca o consecință a legilor de care este condusă.

Bătăniea ca vîrstă a înțelepciunii ! Dixitîe...
Omului îi este dat să poată ajunge la înțelepciune încă
din anii tinereții, însă la această vîrstă nu toate
preceptele sînt urmate, organismul vrea să trăiască,
să fie liber, să cunoască, să parcurgă toate experien-
țele astfel încît mai târziu să nu se bazeze doar pe
argumente apriorice ci sprijinite de propria viață.
Bătăniea este o vîrstă a reputației. Omul nu mai
poate trăi în deplinătatea facultăților cu care l-a
înzestrat natura. De aici o anumită detașare de cele
în care a trăit pînă deunăzi. De aici aceea profunditate
posibilă doar în condițiile depărtării de obiectul studiului
în opoziție cu existența umană. Este doar aparentă ajungerea
la cele adevăruri nerevelabile la vîrste anterioare
Adevărul apar astfel doar în imaginația bătrînului, care
vede închizîndu-se un drum și nu mai poate privi

decît în trecut, la o existență limitată, din care este uor
singlu să extragi concluzii, decît din o existență
permanent sanjabilă. Bătrîmului i se pare toate mai
clare - și de aici fluria asupra celorlalți de adîrînirea
la care a ajuns - , dar nu neapărat mai exacte. Alungînd
și xnilitatea la care ajung mulți bătrîni - , dar modi-
ficarea receptării lumii, abrență inhibiției, în ofera
unor habitudini neschimlate cu tendință de exacerbare -
judecărilor clare - porvite cum am spus din limitare -
dar nu neapărat profunde, ajungem la aderăta fată
a aza numitei înțelepciuni a bătrînilor. Indiscutabil
există și omenul în etate care au ajuns la această
vîrstă ca o culme, încununare a vieții de căutări,
căutări a adevărului și a esenței. Unu cad în nereamare
și în nostalgie, alții în continuă - ia o mară modificată -
activitatea. Iură în viață bătrîni cu care nă te mîndrești
într-aderă sînt puțin și nu strălucesc intelectual decît
dacă au dus o astfel de activitate anterior. Există și
de aceia ce nu au gîndit prea mult la sensurile vieții în
cursul existenței. Aceștia pot fi simpatici, harnici, fără
a deranja prea mult, dar atît, nu pot fi vorotiți stîlpi
de înțelepciune.

Deci numai printr-o continuă activitate intelectuală,
dar nu atît, ci dublată de o puternică atitudine
moralizatoare, dămire pentru ceilalți putem ajunge
niste bătrîni respectați dar și admirați. Trebuie să
avem grijă și de sănătatea noastră, să ne menținem
în formă, pentru că numai astfel putem dispune
și de resursele spirituale virtuale. Cîtă milă mî
cupinde la vederea unui decrepit !... Dar ce să-i faci !
Asta-i viața. Trebuie și o doră de noroc pe lângă cel
care-l face omul. O grijă a noastră trebuie să fie
de a ne pune probleme celor cu care trăim, în momente
cînd avem nevoie să fim îngrijiiți sub orice aspect.
Să ne facem plăcuți, utili, respectați și admirați,
refăcînd din noi o povară. Dacă e posibil să nu ne
pîndem încrederea în noi, să ne continuăm activitățile
deitoare, fiind stînt că omul trăiește cit acționează,
sub orice aspect. Și mai ales să ajungem la o aza
de înaltă spiritualitate încît să nu ne preocupe cît trăim
ci cum o facem ! Să înălțăm instinctul de conservare
it observăm că viața noastră e o vegetare, fără nici un
rod ! (Din pacate în această stare funcțiile primare se
atrofiză, și le iau locul instinctele primare - care nu

acceptă altă idee decât superiorității) Să urmărim
ideea de nobilitate a omului! Să nu credem că dacă
trăim cu cîtiva ani mai mulți va fi altceva. Să
trăim dacă merităm! iată recomandarea mea. La scară
universală nu contează cîteva clipe în plus sau în
minus ale unui animal; dar contează la scară umană
slujirea ideii de nobilă superioritate a omului și
merita să ne sacrificăm pentru ea, bineînțeles cînd
viața noastră nu mai înseamnă nimic, cînd produsele
sale sînt inutile, și chiar un balast pentru societate.
Să unuim că omul e mînat prin societatea pe
care o crează și nu prin dispariția ridicolă cu
care se agită de încă cîteva clipe. Să dorim să
trăim, nu zic nu! dar să trăim la modul super-
lativ! Din păcate toată discuția asta e teoretică,
mă întreb cîți oameni ar putea-o urma. Poate cu
noi reuși. Dar mai știu că dorința de a victima e cea
mai puternică, dictată de natură - a nu reuși că
tot natura aduce moartea în momentul cînd dispare
vigoarea! - și la om e dublată de conștiința de sine.
Doar printr-o puternică înclinație cu atavismul din noi și
prin înțelegerea mersului evoluției și al rolului minor al

nostru, dar totuși necesar vom putea ajunge la seninătate,
la înțelepciune, vom încheia grandios, demn, scînta
noastră viață. Tare greu va fi!

Iulie

Zic: Bunul Simț să fie călăuză omenirii! În asta ită trăirea
fericire în care sperăm toți de mîi de ani încoace, fără a ști
dacă sau cînd se va realiza!

Aceasta e ideea pe care o urmăresc oriunde. Dacă faptul că
mă apăsăză profund, mă rochează chin lipsa bunului simț
din relațiile interumane reprezintă o doradă că am bun
simț, atunci așa o fi!

Poate nu e clară noțiunea de bun simț. E greu de definit.
Totuși s-ar putea afirma că bunul simț e ceea pe care urzește
natura din noi dirijată de rațiune conform normelor
morale existente în timpul și spațiul respectiv. Bunul simț
este o cale de mijloc, un echilibru reflector, comporta-
mental și o înțelegere superioară a situațiilor. Este și mai
difil de a ajunge la înțelegerea perfectă a noțiunii. Ideea
călăuzitoare ar putea fi evitarea exceselor de orice fel, sau
cel puțin conștientizarea lor și condamnarea subconștientă
a lor, o viață pură în slujba celorlalți fără a ofeți însă
propria personalitate!

Scepticism neputincios

M-am saturat de atita minciună
Romantice, mișcării languoase...
Dureri în sufletu-mi se-adună
Le simt permanent, vî, tăioase

Că totul fi va bine se spune
Și totîi vor afla ce-i dulceața.(?!)...
Cînd noaptea pe totîi îi răspune
'Nainte de-a ști ce e viața!

Am simțit capul greu de-o povară
Un răl mi se trage pe pleoape
Ami las, amotit de-oboseală
Al gândului fir să mi scape.

Speranța-mi rămas-a o umbră
Amorul îl cant cadavric
Imagina lumii mi-e sumbră
Destinul cu mine nu-i darnic...

Deși mi-este grea resemnarea
Și firea mi se-impotriveste
Vad clar că în ran mi-e chemarea
Dorința mi mi se-implinește...

Lucid, trag concluzii amare
Că Ele-s la fel pentru mine
Măgute, cochet, spirituale
Vstete și de viață pline.

Sînt sceptic gîndind absolutul
Lubirii de-a pururi stîrnă,
Materia primă-i doar lutul
Unirii perpetu (dar ternă!)

Și lucrurile-n lume stînd astfel
Orgoliu-mi ră-mi uît la ieuna
Uitînd pent-o clipă că-s altfel?...
S-accept, încă nu pot, minciuna!

~~Tactul actorului~~ Tactul actorului este un tribut adus spectatorului. Nu poate avea trac un actor în fața unui public pe care nu-l respectă. Tactul e o măsură a dorinței de a da tot ce-i mai bun în el în luptă cu emoția, cu virtualitatea unui esec, aceasta ca umare totuși a cenzurii pentru spectator.

Deși în principiu știm că toți oamenii au emoții estetice, totuși parcă subconștientul nostru refuză să creadă că alții ar putea simți cu aceeași intensitate cu care ne sensibilizăm noi înșine. Lor le îngăduim sentimentul, dar nu cu aceeași forță cu care se manifestă în sufletul nostru. Asta este o formă a egocentrismului instinctiv ce nu poate fi înlăturat decât parțial, prin aportul rațiunii. Când vrem să

cunoaștem simțămintele oamenilor cea mai directă și cu randament cel mai crescut cale este de a ne identifica cu ei, în situațiile date imprimându-le în imaginație domeniile sentimentale noastre simțite în realitate, și încredințându-ne în simțămintele noastre primindu-ne în locul lor, înțelegând totul nu cum îl simte acela - cum simte într-adevăr nu putem ști niciodată - ci cum ~~am~~ am simțit noi. Totuși nu putem cunoaște mai mult de-atât!

Toți oamenii visează. Cei mai mulți însă se aseamănă

Cele trei plăceri omenești : ale Rațiunii, ale Sufletului și ale Trupului.

Ultimele sînt cele mai apropiate de satisfacțiile animalice, comune la toate vietuitoarele, nu pot fi recotite decât cele mai joase, dar nu de disprețuit.

Satisfacțiile gândirii nu sînt nici, și un act de constituire a lumii înconjurătoare, cugățile profunde, problemele dificile rezolvate mental nu ~~poate~~ ^{pot} fi decât mîna culme pe care a ajuns evoluția, și aceste plăceri nu pot fi decât de origine nobilă, superioară, caracterizînd doar omul.

Dar cele mai puternice plăceri sînt cele ale inimii, la granița dintre celelalte două, dar mai apropiate de superioritatea gândirii față de instinct. Nici nu pot fi definite prea bine!. Apar întotdeauna cînd ceva sau cineva ne sensibilizează, ne pune în vibrație corda sufletului. O muzică bună, o cântec bună, un film, o piesă, un tablou, un monument, o întâmplare deosebită, un peisaj grozav, toate acestea de obicei sub numul dramatismului, a luptei

omului cu Viata și cu Moartea, o concepție gravă
a lumii, ~~dar și posibilitatea~~ ca și atingerea perfectiunii
în artă sau a sublimului în natură au cea mai
puternică priză asupra noastră. Numai căutând să
ne satisfacem aceste nevoi de frumos și înălțător,
etern și absolut, numai astfel vom deveni mai buni,
mai încredințați de soarta noastră în lume.

O lacrimă revivă din adâncul sufletului ne ~~poate~~
purifica egoismul și ^{se transformă într-o} ~~ne învârtă ca o~~ ploaie de bucurie
a existenței pe acest pământ!

Iubirea nu există decât prin reciprocitate, reală sau potențială!
O iubire cu un singur pol în care respectivul iubeste pe celălalt fără
a opera reciprocitate nu se numește iubire, ci este doar afecțiunea
omului pentru un lucru, nu pentru om, la fel cum îndrăgești un
obiect fără a avea cum să-i atribuim obiectului același sentimente.
Pe lângă asta mai este și o iluzie, căci neperind împlinirea
iubirii, nu alungăm gândul non-afecțiunii toată viața, și asta
nu reprezintă decât frângerea libertății celuilalt, îl menționăm
într-o continuă nemulțumire. Dar oamenii când iubesc cu adevă-
rat nu se comportă ca niște colecționari de diamante ci și
îndeapătă toate speranțele pe iubirea în sens invers.

Iubirea adevărată cere glorie. Condiția de a fi iubitul iubit
de către celălalt este necesară pentru a fi în stare cu maximum
de putere de a te oferi pe de-a-ntregul pe tine însuși.
Gloria nu trebuie deci să fie simplu egoism, ci să fie îndreptat
pe puterea trăirii în celălalt.

Când partenerul are legături cu alții și tu încă îl mai iubești
atunci o faci în speranța unei reîntoarceri, și numai cu gândul
asta, căci cum ai putea să te oferi pe totul unei persoane care
trăiește cu alte ființe sau ființă și împărtășește cu ele bucuriile
și necazurile anterioare împărtășite doar cu tine!

Aceasta se întâmplă în mod normal. Dar se pot citi cazuri
de iubiri cu totul de neîmplinit, pe care opeliștile insurmontabile
ale prejudecăților sau angurilor sociale ale trecutului (căci în
prezent, emanciparea a pus capăt acestor situații) le-au făcut
imposibile. Au fost într-adevăr iubiri mari, foarte rare, ce au înso-
țit participanților tăria de sacrificiu pe altarul ideii de iubire.
Sunt și azi astfel de iubiri mari, numai că nu mai este cazul de
sacrificiu, neperind astfel puterea lor. Dar ieri, azi, oriund
sunt nelipsite nostalgiile amoroase după partenerul care a
deșteptat o iubire mare (mare - poate doar fiindcă depărtarea
acordă dimensiuni modificate unei dragoste tinerești, învâ-
păiate, romantice, rămasă unică în amintirea sufletului).

și de care te desparte o distanță prea mare pentru a mai putea fi recuperată în astă viață.

Pentru a te putea sacrifica pentru o iubire, hotărât vesnic inimizabilă, îți trebuie o forță morală izvoită din puțin misticism, care te face să pui ca suprem scop al vieții tale această ofrandă adusă de tine iubirii. Dar aceasta poate devia și puțin sensul curintului „dragoste” devenind un martiriu, făcând din o adevărată iubire trecută cauza unei vieți nefericite închinată suferinței, adică, o boală psihică, căci cum poți refuza ~~mai~~ paros de a încerca de a deveni fericit în prezent, prin coabitarea cu alt om decât cel al vișurilor tale?

Boala n-ar fi prea gravă, dacă nu te-ar afecta decât pe tine, dar poate afecta și alți oameni, și o numesc boală pentru că ~~în~~ mod normal omul tinde să scape de nefericire, apărând pt. noi ca o deviere de la normal. Dar exacerantul acestei acțiuni de privatizare nu e lipsit de o altă fericire, care-i cuprinde și pe acești sau pe cei închinată cu suflul lui Dumnezeu, o fericire inaccesibilă nouă prin dora de autosugestie a acestora, pe care noi n-o vom atinge niciodată, dar o fericire existentă, căci altfel n-ar exista stimulul sacrificiului.

Septembrie

Ce-l ține pe om în viață, e speranța! Speranța într-o pauză de care să te-agiți și să te iuce tot mai sus, speranța în fericire, speranța în continui împliniri ale personalității. Când dispare această proiecție în viitor dispare farmecul vieții, caracteristic revistei a treia.

La o despărțire ineparabilă de un lucru, ceva sau cineva situat de către noi foarte sus, în ierarhia valorilor, indubitabil ne cuprinde o nostalgie a vremurilor trecute. Dacă n-ar avea farmecul ei tristetea asta n-ar fi decât de condamnat. Pentru a ne reveni trebuie să căutăm în actualitate prilej de satisfacție ce să neplinească lipsa. Uneori lucrul ăsta nu-l puteam realiza decât pe jumătate, alteori - și asta se numește tragedie - niciodată! Cel mai puțin suferă cei cu memorie afectivă de bătaie scurtă.

Totuși se cunoaște că nu realizarea dorințelor este cea mai fascinată, ci drumul către ea. Imaginatia este un prilej de bucurie a spiritului, transpunându-ne în cele mai favorabile situații - și uneori putem crede cu toată tăria ce am visat cu ochii deschiși. Cu cât suntem mai optimiști în viitor cu atât viața ne este mai ușoară și mai frumoasă - căci are un fel - viitorul! Cu vârsta intervine însă incapacitatea

de a mai vise, apropiindu-se sfârșitul, făcându-ve să neferim
cumpănit, căci nu mai avem unul din darurile cu care
ne-am născut - speranța. O băhinele activă e cea mai
indicată împotriva depresiei nervoase și decreștudinii,
dar nu strică să ne obișnuim din floarea vieții cu
ideea desertăciunii, devenind astfel mai înțelepți. Dese
se pare că noțiunea de speranță și ideea desertăciunii
sunt antagonice, totuși numai mâncând-o pe prima cu
cea de-a doua ca un condiment, putem ajunge să
gustăm dulceața desertului care se numește spectacolul
lumii cu actorul principal - propria persoană!

Intenție cosmică!

Se-nvîrte oceanul de roșii
În spasm gîndite anarhic
Se zbate lumina în tragic,
Zidit orizont de noroiori.

Din praf alipite materii
Dau glas suferinței divine

De-a-areea conștiință de sine
Veritabil-ntr-un colț de mizerii

Un ulet prelung, sinigmatic
Din cerul ce-n veci se închide
Ce milă cerșeste la gîde -
Dar gidele tace-sinigmatic

Atunci o durere sinistă
Străbate-n străfunduri de grădă
Ecoului-acordă o notă
De forță vitală - optimistă

Se cântă o cheie de astre
Soluția-a afla în sisteme
Dar comica-nalte poeme
Păstrează esențele caste!

"Cea mai nobilă preocupare a omului este omul." Nu pot
avea decît curinte de laudă pentru atracția umoră spre
descifrarea omului prin artă sau știință. Mulți oameni

intuiesc foarte bine reacțiile celor cu care intru în contact.
Toti oameni ar trebui să încerce înțelegerea psihologiei
umane, eternul uman, înțelegerea slăbiciunilor și
respectul pentru personalitățile de mare forță spirituală.

„Dacă pe toți îi pretuiești, dar pe nici unul prea mult”
surprinde un adevăr esențial; iubirea de oameni trebuie
să ne conducă, dar să u-o lăsăm să ne orbească, serâr-
ind-o mai mult decât trebuie, căci riscul înșelării este
foarte mare. E mai bine să fim circumspecți.

Să te chinui să fi cât mai simpatic, mai îndatoritor, mai
farmecător numai pentru satisfacerea unei simple atracții
timpurii, doar pentru un scop așa! Ce timpurie!

Mai bine să-ți păstrezi farmecul pentru o relație sinceră,
să nu fi nevoit a te înbrăca în haine de împrumut!

N-ai putea să mă port identic în ambele cazuri posibile,
prezintă-mă mai sur, de oare nici nu încerc, căci știu
cum m-as judeca apoi, drept un canaghios!

Mi-ar fi rușine de mine, și cum ar mai putea eu să
mă consider om cu adevărat, când nu pot face distincție
între două stări opuse: eu ecran sufletesc,

Mă întreb, oare nu trăiesc viața mai intens cei ce aleg să
după plăceri timpurii sau plăceri prin reflecție și care accept
că sunt cele mai puternice - ?...

Prejudiciile pot fi evitate printr-o agilitate a gândului, prin
permanentă acceptare de a analiza situații la modul obiectiv,
prin o comparație a argumentelor pro și contra, sau încercarea de
a privi din alt unghi, toate pe o bază morală, și un fond de
valori bine stabilit, căci altminteri totul nu-și dă decât confuzie,
instabilitate.

A te înbrăca frumos, îngrijit, cu gust nu-ți dă decât o
mănușă a respectului pentru ceilalți.

Socotești prieten pe acela căruia simți nevoia să-ți comunici
tot ce ți se pare important sau cel puțin interesant pe moment.

Nu toți cei care află din gura ta ceva interesant sunt prieteni.

Prietenul e arătat de direcția necesității comunicării, ca și cum
ar constitui o trădare faptul de a nu-l înștiința de ceea ce are
tangenta cu sufletul său, ca o eludare de la legile prieteniei,
care implică sinceritate și devotamentul sufletului celui pe care
l-ai ales pentru acest lucru extrem de delicat și dificil.

Se probează onestitatea unui om când acționează conform
principiilor afirmate, pune în acord fapta cu vorba, când
nu este obligat deloc să o facă, când lumii nu i-ar
păsa absolut de nici un fel, și nici chiar celei căminia
îi este adăugat gestul nu dă importanță faptului.

Simplul fapt de a fi onest poate reprezenta un scop
în sine, cu mari repercursiuni psihice. Terorabile
asupra autoului.

„Oamenii ne fac adeseori să înținem plăcerea pe care le-am
putut produce cîndva” - Goethe

„Prima cauză pentru care cineva este nerecunoscător este că
nu poate fi destul de recunoscător” - Seneca

Am un principiu: Fiecare să scape altora cel puțin defectele
care le are și el! Altfel cade în ridicolul: „Ride ciob
de oală spartă!”

Praf

Praf...

Împrăștiat în atmosferă

Apăsare stîngheră

Pătrunsă

De-o disperare ascunsă

Efemeră

Însă.

Diviziune nedefinită

Fără linie

Picuri măsurate,

Profuri inhalate...

Pitită

Zeitate!

Scîrșnire...

A mărunței materii.

Buboane de desert

Nisip inert

Mișcat de vînt...

Fărîmitat pămînt

Împrăștiat în vid

În praf avid

De orice lichid,

Pustiu

Morbid...

Vijelia de praș
 Mă înconjoară,
 Mă doboară
 Și acoperind
 Tuzul mumbund
 Înghițe... scriștând
 Ultimul gând.
 Restul .. e praș!

„Singura scuză a lui Dumnezeu e că nu există” - Stendhal

La baza civilizației stă imitația. Evident! Evident!

Greșit cred mulți că făcând portretul unui cunoscut în desfoarea a celui, micșorându-i cu calități, reliefându-i defectele i se mai mult în evidență superioritatea sa, ca unul ce vede mult mai de sus celelalte „personalități”, de la înălțimea valorii sale umane, ce nu îngăduie comparații!

Mult mai bine este să realizeze o descriere exactă a personajului, scoaterea mai în față a calităților omului, nețărind în noi decât un respect în plus față de el, care nu se sfârșește să accepte egalitatea sau chiar superioritatea cu alt om.

Obiectivitatea și exteriorizarea ei sinceră nu poate fi decât în favoarea celui care o utilizează, strălucindu-se mai profund, mai inteligent, mai omenos, mai deschis decât dacă ar reuși cu tot înadinsul să se noată în primul rând propria sa persoană (aste însemnând că adevăratul său caracter nu trece în lume respectul de care ar reuși să beneficieze!)

Oamenii să se ierarhizeze după valorile spirituale. Dar cei săraci cu dușul, învidioși că le lipsește harul, vor totuși să impună respect prin orice mijloace, cele mai apropiate de capacitățile lor. Oricum omul are talentele sale, fiecare poate avea un randament maxim într-o anumită ocupație pozitivă îndrumată. Într-o societate unde fiecare și-ar găsi profesia predestinată, oricare ar fi ea, care l-ar împlini, făcându-l profesional nu ar mai exista incompetența ca acum.

Toți ar fi respectați, unii mai mult, alții mai puțin, ar mai exista polemici, dar principalul rău ar fi înlăturat. Nu s-ar mai ține cont decât de felul în care omul e potrivit la locul său. Natura e subiectivă, nu toți sunt ~~talentați~~ înnașcați genii. Acestea trebuie admirate, dar nici ceilalți nu trebuie disprețuiți. Pentru asta unica cale este munca intensă, ca o necesitate interioară, în domeniul optării. Pentru asta societatea are greaua sarcină nu numai de a alege valorile, dar și a oferi condiții de optare pt. toți oamenii.

Când primești o laudă camuflată într-o posibilă ironie, deci când sinceritatea celui care o spune poate fi pusă la îndoială, e recomandabilă continuarea repliei pe același ton ironic sau autoironic. Se înțelege că accentuarea calității tale de către tine nu poate fi o laudă de sine ci o autoironie, deși de multe ori în ea stă mult adevăr! Dacă respectivul a avut intenții ironice, continuarea aceasta e cea mai potrivită, cu cât mai spirituală și cu atât mai bine. Dacă îți-adeveri te respectă, dar nu vrea să-ți-o spună decât camuflat - e destul de greu să-ți spună direct! - atunci te simți flutat, dar și jenat, deasemenea un om sensibil nu poate decât să se ironizeze, pentru a micșora meritul, sau cel puțin a da impresia asta. Tot ce-am spus până acum nu e literă de lege, căci s-ar putea ca celui căruia îi este adresată ~~o~~ laudă (sau pseudolauda!) să nu fie prea ager și să prefere tăcerea. Arta nu înseamnă că e îngâmfat, ci doar cam prostut. Iarăși un om sensibil sesizează ușor nuanțele și stie instinctiv chiar proporția de adevăr din vorba celui alt, putând deduce rolul pe care îl joacă propria sa persoană în îcărarea de valori umane ale celui alt.

Socot că nu-i suficientă din partea mea să mă consider mulțumit de mine. Caut această stare! Dar asta mai ales ^{pt} că în interior sunt perfect conștient de micimea mea, de limitele mele. Pe acest fond de rezonanță a mediocrității mele se clădește edificiul unei aparente mulțumiri. Nu încetez nici o clipă să mă gândesc la faptul că există oameni mai valoroși decât mine, totuși nu mă surprind cu personalitatea mea, comparând-o cu cei inferiori - care ~~totuși~~ îi copleșesc la număr pe cei din categoria opusă -. Viața e o permanentă oscilare între cei doi poli, al superiorității, celui aderent al oricărui om cu bun simț, și al inferiorității, repul de jos față de care ~~la~~ comparația aduce o bunăstare sufletească și un sentiment de împlinire a datoriei.

Nu-mi place să-mi înrât pe de rost versurile. Asta pentru că nu are nici un rost! Ha, ha!

Poezia e o stare de grație, iar versurile mele sunt izvorite din suferința și gândurile mele. Asta le știu prea bine, mi trebuie să înrât versurile, sănt în mine. Oricând vreau le pot recita cu ființa creatorului, al părintelui spiritual față de fiul său. De ce le-aș înrăta? Să le recit cui? Dacă ar fi să le recit cui, acela ar avea acces la toate poeziile și atunci i le-aș da spre lectură. Sau poate

I-aș da spre lectură doar anumite poezii. De ce să le-urât?
Să epatez? Dar în ce împrejurare ar avea intenția aceasta?
Și nu sînt destule poezii frumoase care ar putea avea
rolul ăsta? De ce tocmai pînă mea intimă să aibă
rolul ăsta? Mi-aș oferi sufletul pe țară, și cine știe
pe mîna cui ar rămîni? Prefer să sciu mai mult și
mai bine, să opun să mă cunosc mai mult și mai
bine decît să-mi încarc memoria inutil! (Totuși unele
strofe ar merita învățate!)

Ascendere matematică în genialitate

În cercul lumii-ncerc să cantă-mi a gîri-o

O dreaptă directoare, ce liăre-efemer

Un arc de timp, cîind

urmînd a-mi spune-adio

Intrare și ieșire din plasul de mister

Încus și-apartînînd de sfera altui cer!

Iar panta-i oarecare, unghi ascuțit, obtuz

O linie banală ce-abscisa tăie-ndată

De-asemeni ordonată! (soarta comună-n uz,

Căci viața ne întinde o cale...ordonată

Vulgară puncte-puncte, linia suspendată!)

Tangentele-s puțin, ce-ating curbă ușor

Contact ce dă scînteii priza mîna lui aparte

Pînă la focul fin al minții, al nos!

nostalgic dor

De tot mai sus, de astîi, de orizont departe

Trezindu-ne simțirea din letargie, moarte!

Sînt Ei, nemuritorii, rămași ai geometriei

Le-urpant această lume în ce-i și ce nu e

În conștiința clară - constantă reveriei

În concuțetea dură, palpabilă a lumii -

Și'-abstractu-indispensabil pentru-avîlarea miniei

În punctu-aceste singur pe-a lumii axă-utreagă

Cește o asimptotă unică-n forma sa

Căci ea îndeamnă suflul spre infinit să meargă

Soluția banală luînd-o-n reflecția

Din cercul strîmt al nostru, trăgîndu-ne spre ea!

Sunt fericit că pot să exemplific senzația neexplicabilă a
humorului, opere artistice ce ating direct sufletul.

Regret : Bacovia

De mult, de mult, amosec doi plozi

ce-mi stau și azi, în cale -

mi place mult ca să-i privesc,

dar mă cuprinde-o jale...

Căci parcă-mi spune-un năstău ce...

Ca mine poate am să mor -

Și dînsu' n-or mai fi priuți

de nici un trecător...

Să simțim tot ce gândim, dar să nu gândim tot ce simțim!

Să gândim tot ce spunem, dar să nu spunem tot ce gândim!

Nu-i obligatoriu să spunem tot ce simțim, și nici să simțim
tot ceea ce spunem - căci ar fi un lucru extrem de dificil și
apăsător!

Cînd nu obisnuiești să spui ce gîndești vei sfîrși prin a nu
gîndi ce spui. - Zenon

Umorul cel mai pur și inofensiv se mulțumește să
constate, nu muscă, și are multă imaginație.

Umorul cu ironie la adresa defectelor omenești muscă
~~peste~~ din înșăși buza părere despre ~~oameni~~ ^{oameni}, dări în
nici o glumă spusă de noi nu se critică propriile
noastre defecte, în general se vizează categorii de
oameni cu o anumită concepție, decît indivizi.

Ironia urmărește greșelile cutăruior om și întregă,
dar și îndreaptă. E cea mai pudică înjurătură

"Cinicul este omul care cunoaște prețul tuturor
lucrurilor, dar nu cunoaște valoarea niciunuia" Wilde

Natura i-a destinat pe oamenii mari la opere mari, cu care
se mîndrește și pe baza cărora eudă dobîndesc nemurirea. Ce
pocăleală străpnică! Supraviețuiește doar opera, eternul uman
sub un nume oarecare. Mulțumirea lor nu trebuie să provină
din satisfacția că vor fi pomeniți pește reaturi ci din conștiința
datoriei împlinite, prin aportul la progres și civilizație, cea mai
mare recompensă morală. Oricît ar fi pomeniți, nu vor putea
fi înviată persoana lor fizică, creativă și doar evocată.

Adevărata nemurire constă în permanenta creație!

Moartea nu trebuie să ne sperie, dar viața trebuie s-o iubim!

Poate nu întâmplător doar omul se gândește la nemurire. Doar omul are conștiință și suflet. Deci nemurirea în esență constă în permanența spiritului, el trebuie să supraviețuiască. Și animalele au frică de moarte, dar doar datorită instinctului atavic; ele niciodată nu revizază moartea decît în fața ei. Omul este chinat tot timpul vieții de această idee.

Imortalitatea omului stă în ceva mai superior. Legile naturii dătează jernica naștere și moarte materială, și nu pot fi călcate! De aceea spun că unicul drum spre nemurire este acela de a lăsa moștenire viitorului sufletul nostru. Din păcate sufletele noastre se dispersează în multe părți, nu există o continuitate absolută. Există o permanentă distribuție, rearanjare a spiritelor trăitoare. Cu timpul zestrea aceasta se îmbogățește prin procesul creativ. Deci vedem că neschimbată rămîne doar esența umană, cu toate atitudinile ei posibile.

Că ~~de~~ ~~se~~ ajungem ori nu, am obține nemurirea prin aflarea secretului transfuziei de plasmă spirituală într-un corp într-altul!

Dacă am ști că odată cu noi moare întreaga lume am suporta mai ușor gândul morții! N-am mai avea nici un motiv să plîngem că părăsim scena vieții, ea însăși ar dispărea! Supunîndu-se ^{me} ni știu căreia necesități, dictată de o rațiune supremă, tot ce-a fost rațiune ar dispărea.

Dacă ne referim la societatea umană lucrul ar fi îngrozitor dar posibil. Gîndind la catastrofa potențială e imposibil să ne cutremurăm, și să nu vrem evitarea ei. N-ar fi deun de un om să rea distugerea civilizației create în cîteva milenii de trudă și privațiuni, doar pt. a nu se simți osîndit, pînă la urmă, să părăsească așa cum a venit, așa cum a găsit-o!

Relativînd la cosmos, problema este fără sens, nu are rost să vorbim despre moartea universului. Chiar după o astfel de „moarte”, el ar suferi recombinații, ar da naștere la alte lumi, alte forme materiale.

Nu avem decît să ne gîndim la faptul că odată cu noi universul într-adevăr piere! Da, pentru noi, creației lui, a reprezentării sale, piere. Dar lucrul ăsta nu ne-ar înscuina, diimpotrivă. Atunci? Cum ne-am imagina aderănta moarte a universului? E ceva prea abstract

și subconștient pt. a putea fi comunicat, îl asemănăm cu senzația dată noastră prin moarte. Atunci de ce în-ai echivala cele două fenomene?

Măntuiesc, că problema e prea dificilă și nereolvabilă, căutându-se soluția de când omul a căpătat conștiință. Problema a chinat toate mințile existente până acum, și la ce bun? Fiecare caută rezolvarea proprie, și ea nu poate fi împărțită, ci doar negată altora.

În fond oamenii tot au murit, cu tot travaliul lor spiritual în această problemă, și cui și pasă de ce-au murit ei?

Noi oamenii, nimeni singuri care cerem nemurirea! Căru fapt se datorează aceasta? Conștiinței noastre.

Să cerem nemurirea fizică ar fi un lucru meschin, singurul argument pt. o călca legile fizice ar fi acela de a ne menține substratul material pentru trăirea spirituală. Deci "invocăm" spiritul! Dar nemurirea sa este posibilă, prin creație, prin codificarea într-o anumită formă de artă a tot ce avem în noi mai bun, mai frumos, dar și mai rău, mai controversat.

Artfel ne perpetuăm ~~viața~~ zestreă sufletască,

aderată nemurire care face gestul individ și îi menține doar esența sa umană. Nemurirea e acordată numai comenirii, dar oamenii pot gusta puțin din ea - numai puțin, căci e mult prea puternică - și pot, în viață, trăi în viitor cu ajutorul imaginației, lăsându-se pe creație.

Sufletul unui om poate fi nemuritor numai dacă găsește în ceilalți ecourile umane, și are doar valoare de arhivă când nu dispune de nici o încărcătură emoțională.

Îmi vine foarte greu să-mi găsesc cuvintele în introduceri sau alte umpluturi de vorbe la esențele pe care le ating cu sufletul. Mă grabesc să ajung la subiect, dar atunci observ că nu pot exprima decât în mica mână tot ce simt dintr-o dată, ce am foarte clar în inimă.

Durere pentru viață

Plîng pentru lumea noastră.

Oare sfîrșitul e-aproape?

Ajunge-vor fîii să-ngroape

Pămîntul, în apa albăstră?

Priveea se-neacă în ceață

Chiar aerul este murdar

Meru, zaci de specii dispar

Speranțe de orice s-agată

Chiar tîlburie omul s-arate

Că face ce vrea din natură?

De ce-atîta învîrătătură

Cînd meschinăria răzbată?

Sentim doar o parte din Ea

La rînu-l s-adapă cu rețe

Tot rîul, ce-aici pe-ndelete

Plăcere găsit-a să bea

Semnale de-alarmă se-aud

Incarcă eternul - S.O.S.

Avertismentele ades

Lovec un nedemn timp zid, cînd

Cine înoată în apă fără pesti!

Inhîind a năvante ne-ucetă,

Sau în oceanul larg brădat

De negre pete, nefirești?

Și tot se leagă-n unitate

Imens, la scară-universală

Inteligent și fără fală

Să te rupui, umanitate!

Vietă echilibru, frumți rebele

În Haorul armonizat?

Clădiți pe Terra un palat

Cu ziduri vîi din cerebele!

Nu putem iubi o virtute nerăsplătită moral de lume
decît dacă mulțumirea noastră sufletească este mai
mare decît ^{tristetea} ~~tristetea~~ ^{tristetea} ~~tristetea~~ - mulțumire provenind

din autosugestie sau credința într-o ~~recunoaștere~~ viitoare

E greu să exteriorizezi
exact, păreri, gândirea
Dar și mai greu e să-ți ai
proporțional, simțirea...
intimități să nuantezi.
(False identități!)

A face pariu nu mi se pare un lucru prea ciudat.
Când ști un lucru cu siguranță, pentru ce să profit de
pe urma unui ignorant? Dacă nu-l ști cu precizie,
de ce te contrazici? S-ar putea ca amândoi să fie conștienți
de dreptatea lor. În acest caz, șansele de succes sunt de 50%,
deci câștigarea pariului depinde doar de parșav. Ele nu
sunt aceleași când unul cunoaște mai mult ca celălalt,
dar în cazul acesta pariu avantajază pe unul din ei,
deci nu e echitabil. Pariul nu mi se pare o măsură
onestă de câștig. El ori avantajază, ori se bazează pe noroc.
În cazul unei puternice contraziceri, ar accepta pariu ca
o încheiere, pentru a nu se transforma în conflict sau
ca o măsură de răzbunare (evident nerăzumat!)

Nu e bine să trăim cu ochii închși. Cu cât știu mai multe
cu atât ne cunoaștem mai bine pe noi și lumea înconjurătoare.
Putem chiar să ajungem la trăiri mai intense decât cei ce
nu se analizează, se bazează doar pe instinct. În fond acestia
și-ar spori voluptatea plăcerii dacă ar și analiza-o, nu în
același timp, dar dacă ar face-o în momentele de meditație.
Și animalele simt o plăcere, dar una neînțeleasă, pe care
natura a dat-o victuitorilor ca să se perpetueze și să
trăiască. Omului îi este dat să gândească viața, și pe lângă
plăcerile naturale, el poate să adauge un șor de sensibilitate
realizabil prin cultură, și unul de reflecție o realitate,
care îl poate munge de amărăciune, dar și de o înșiruit
superioară pasiune a cunoașterii. Nu trebuie să confundăm
inimă cu mintea, dar pot afirma fără drept de apel că
substanța umană nu și-ar avea sensul fără înțelegerea,
conștientizarea sensibilității sale în receptarea frumuseții.

Când faci oficiul de gazdă trebuie să urmărești ca
murafirii să se simtă cât mai bine. Mulțumirea ta
să vină din modul în care ei s-au distrat, și să nu
urmărească satisfacția egoistă, ce-ți este permisă când
tu ești murafie. E de ajuns ca ei să se simtă bine
ca și tu să ai motive a te plange

Sumbra viziune mefistofelica

Dintr-o sorginte imanentă
De chinuri omenești sapace
Sintem făcuți... și u-ai ce-i face!
Este-o voință-intransigentă
Ce chiar cu omul cel sagace
Ce taina-o caută tenace
Ea se menține reticentă.

Ne multumim cu ce găsim
De la zei oase aruncate
Ce nu-s în stare să arate
Nici pentru ce murim
Nici viețile de ce ni-s date!
Re-voie-odată-tu, Soarte
Să-nlături noaptea ce-o trăim!

Actori blazați sortiți pe viață
Un rol condescendent s-obțină
O parafază anodină
Din a lor creieri de paie
La un spectacol în surdina
Mut, insipid, fără lumină
Condus de-un univers de ghiță!

Oare cînd lumea-i o angosă
Și existența-i doar durere
Cînd nu-i dat omului să sperie
Nici într-o rugă clamorasă
Prin care lumineze cere,
De unde omu-ar lua putere
Să vadă lumea-asta... frumoasă?

Rămîne-un spirit gol; hedonic
Ce-și face loc în corpul tramei
Și-aruncă prozaismul dramei
Spre proximal hotar demonic,
Und'-nuspendat tălul lamei
Retează glasul sfînt al mamei
Sfidîndu-l... c-un cor cacafonic!

Din vernica sordiditate
A spiritului norocit,
Fără a putea fi ridicat
Spre-nalt din a sa-abjectitate,
Din impotentul stil creșt
Obscur, prolix, necugetat
Rodește-asta sterilitate!

Mă place să ajut, dar nu-mi place să cer ajutor.

Mai bine să te plictisești lângă cineva care vorbește mult (nu neapărat prost, idei neinteresante etc) decât lângă un taciturn. La primul leacul e simplu, să-ți întrerupi logouca, la al doilea e mai dificil, să-l faci să-și iasă din minte.

Definiție: Eu numesc o capodoperă astfel când mă furnică pielea, și dacă senzația e constantă la contactul cu ea, o numesc o capodoperă viabilă! (Ha!)

În momentul morții, oriunde și oricând, cel mai potrivit e tăcerea sau doar câteva cuvinte. Este prea mălțos, înfrigorant, supraomenește acest moment pentru a fi nimicit printr-o atitudine de viață, dolentă, denotă o neînțelegere a clipei, de-o tăcere mântie inepetabilă și ultimă. Acum suflătele se înțeleg printr-un limbaj tainic, necunoscut, se apropie mai mult ca într-o viață întreagă. Cât este de copleșitor acest eveniment, trecerea graniței nebănuite, imprevizibilă și atât de izolată de noi, singurul eveniment fundamental al universului de care nimeni conștient!

Când e ger nu îngheată mintea, ci inima, sau altfel spus inima îngheată mai mult ca mintea.

Care nu cred că cele mai intense plăceri sînt cele ale inimii pentru că cele ale minții nu mă satisfac? Oare primele nu au un referențial labil și supus voinei noastre, incomunicabil sub orice formă, și deci supus avantajului virtualității decât secundele ce pot fi oarecum ierarhizate în conștiință și chiar în social? Așa să fie?

Uneori revin la un gest fermos, de ajutor etc fără asta când nu sînt obligat de conștiință să-l îndeplinesc, deci când e voluntar) gândindu-mă la senzația de mulțumire de sine ce-ai avea ulterior, cât de plin de vanitate imposibil de controlat, ai fi. Sau mă gândesc la stînghețele ce m-au cuprins când es fi privit admirativ, laudativ de ceilalți sau la gândul că sînt scotit puțin în acțiunea mea, deci urmărind fațada, epatarea! Cînd nu mă gândesc la acestea, îmi iese impulsul și rareori îl regret, căci îmi aprob atitudinea deschisă, ulterioară!

Of tot

Ce deziluzii-ai să ne-astepte
Cite speranțe ne-implinite
Lovit de crunte ne-înțelegeri
Zdrobit de false jurăminte?

Mi-e teamă, parcă, dar încerc
Să cred că totu-i născocire
Că poate voi avea noroc
De-o ideală fericire.

Că toate nu-s la fel, știu e
Și poate-afla-voi soarta mea
-Acheranta jumătate -
Și ea găsi-va soarta sa!

Ce bine-ai fi, visez tot timpul
Căci altfel totu-i fără rost
Nu fi mai ieftin prețul vieții,
Mai prețios al vieții cost.

În doi să întocmim o lume
S-o facem pe măsura noastră
Zburînd spre stele, din înalturi
Să ne-aruncăm în marea-albastră

Și cînd va fi sorocu-acela
Întrearea-n lumea de apoi
Ținîndu-ne de mîna-utruna
Să cerem pacea pentru doi!

Hilare viziuni, degeaba,
Căci samsa n-o vîd să apară
Tot peste false, tot capcane
Ce-mi fac existența amară

Voi fi-uzelat ca toți aceia
Ce din străbuni își ppun „bărbăți”
Ce pînă aflînd despre ce-i vorba
S-au și țezit că-s înșelați!

Chias cînd fac solitare parada
Si rid de prostii^u familisti
Cu sufletul se iau la sfîr
Bulboci ce-ascund cî sînt triști!

Melanie timpurie moartă
Indat' ce-orbirea mîă cuprînde
Căci ametit de aparente
N-am să-mi aduc nimic aminte!

Poeziile mele au valoare lirică, nu știu dacă și poetică!

Uneori pornind de la senzații fizice, pot să ajung prin
filtrul creației să decantez fire de aur poetică, ce să
reda alegoric starea bivalentă (înmî-timp) trăită.

Căci poeziile cu mare putere de plasticizare sînt nespuse de
sugestive, adăugînd senzației mentale una nouă,
simțită ca pe ceva material ce se poate comunica mai
multe lucruri.

Uneori, luînd apărarea în fața unei persoane dragi,
singurătate - unei om ce se pare că ~~se~~ ^o sîcîncează, iar
prietenui nostru cantă argumente în favoarea nemulțu-
mirii sale, observînd numai defecte sau numai aspect
negativ al problemei, atunci urmarea ar putea fi, o
mai atentă analizare din partea celui implicat, o
reconstrucție a adevărului obiectiv, și deci anularea
acuzărilor puse pe seama omului ce i-a deranjat.
Deci iată cum privesc aparenta ~~apă~~ ^{apă} încercare de a
enervamîi mai tare - prin neînțelegerea punctului de
vedere exprimat de cel în cauză - în fapt o apărare a
punctului de vedere advers - atitudine ce ar putea fi
considerată dușmănoasă - se poate ajunge prin această
deschidere de orizont la o înțelegere și din partea celui
ce se crede oropit, sau încetează să se mai considere
victimă, lucru foarte liniștitor pentru el, nemăitru-
zînd poate tot numai încercări de a-l sîcîncea,
însușindu-și gîndul, astfel!

Despărțire

Te duci... păcat... dar amintirea

O voi pătra în gîndul meu
În suflet voi pătra simțirea
Acestor ani frumoși, mereu

Adio, pasăre măiastră

Le cum ră zbor m-ai învățat
Tu pleci spre zarea cea albastră
Rămîn eu singur, tristat

Irreversibil timpul curge...

S-opresc aș vrea tot ce-a trecut
Ș' cu pretenții deming
Să retrăiesc un rai pierdut

Abia acum vădit s-arată

Întreaga dulce frumusețe
Toată vibrația minunată
Din prima noastră tinerețe

Ne despărțim amici... cu bine!

S-a dus ce noi eram odată
Ș' de-o simțim, nu-i o mîșină
O lacrimă pe-obraz picată!

Adio, nostalgie blîndă

Nu avem timp prea mult de tine
Între în viața frenetică.
Adio, contemplații senine!

Uităm sau poate nu-ntelegem

Înremunțata-adolescenței
Dar s-adu-i tînăr il culegem
Pîn' la sfîrșitul senescenței

Cu drag și-un dor nestăpînit.

Cu-ntelepciune și durare
Vom eroa ce a murit -
Speranța vie-n fericire,
Unicul drum spre împlinire!

interogatic

Voi ce simțiți când muriți, de obicei?

Sau nu obișnuiți, și viața - i roză

ca un trandafir fără spini

de la ziua întâi, până la ziua

când întâi, muriți?

Dacă dacă vi se mai întâmplă asta, ce simțiți?

Nu-i așa, că vă turbuc templele

și vă strânge îngrozitor creierul

ca într-un clăte, gândul?

Inima nu-și încetază zgomotul, pentru puțin,

ca să auziți cum vă curge prin vene

Disperarea?

Nu vă ustură ochii de imaginea propriului cadavru

și nu vă adie o mișcărea decompusă?

Universul nu se prăbușește peste singurătatea voastră

nu-și bate joc natura de voi, arătându-vă

fericea vie a altora?

Nu-i așa că atunci ați vrea să muriți cu adevărat?

Dar pentru că citiți aceste rânduri...

nu-i așa că înviați pentru a reîncepe chinul

și vădți să vă credeți fericiți?

Nu este nevoie de nici un răspuns!...

Cântare

Putea-va-a mea tristete

Ascunsă și păzită

Născută-n tinerețe

S-alungi într-o clipită?

Simțirilor tu că peste

Te-i evident și clar

În râul meu mai este

Și-un aderenț amar?

În toată fară arte

Te-o joc cu nepăsare

Indur mereu năpasta

Lipsei de-o dulce floare

Parfum ce m-ameteste

Și zîmbet îngereșc

Simți? Inima-mi doare...

N-ai vrea să te iubesc?

Îndreaptă-te spre mine

Din viața ta trecută

Invată-mă ce-i bine
Să-exult tu mă ajută-

Încedere ai iubit
Că eu sînt ce-ai dorit
Și-odată ce-ai simțit-o
O-mi spune că sînt iubit

Și taina lumii toate
Voi pune-o-n-a-ta ființă,
Tot raiul!... însă poate
Nu mi-ai jura credință?!...

Obisnuit cu gîndul
Pătit și alta dată
Îmi voi jeli iar cîntul
Pe steua întristată!

Prefer să am în dramă
Durerea de-a mea parte
Decît să-mi pui în seamă
Un „nu” ce-aduce moarte

În sufletul de floare
Ce trebuie-ocolit!
Eu sînt cu mult mai tare,
Suport să fim lovit!

Eu vîrs în goale
Întreaga mea simțire
Crez din tragedie,
Aflîndu-mi o menire.
(Poate-i închipuire?!)

Plouă
de mii de ani plouă
știi că așa a fost și va fi mereu,
dar așa cum plouă acum știi că nimeni nu
va pomeni!

Zgomotul ploii întristează,
de-ar fi doar zgomotul...!
Mai pîlpîie luminarea, dar se va stinge în curînd
lăsînd întunericul ud să m-acopere..
Trist sună ploaia, neîncetat

Peșca de apă țarsă pe față te, nerăzută, poate
 sperată, dar ce importanță are?...
 Spațiu de nimic, neîmpropătat
 Ferice, neferice - norită pieiri
 Vreau liniște!
 Apăsarea ploii!

Acorduri grave, în cadența lacrimilor
 eterna cadere în armonie a ploii
 Câtă armonie în ploaie, dar ce trist!
 Suflăt cald, tupilat lângă pieptul meu, simțit cu
 vinul, pierdut rațiunii...

Pauză cardiacă, timp pierdut - cit?
 Insuportabilă singurătate în ploaie sau poate...
 ploaia singurătății?

Retragere în altceva, consolare, resemnare cenușie,
 cer plumburi, acoperit de norii din care curge
 noroiul cenușiu.

Îmbrăcăminte a vidului, încercare de migrație
 Agățare de o rază de soare, căzută din cer - durată?
 Cinghie întinsă, monotona, fără viață, gri-închis,
 alergare neconterită - unde?

Repaos, nici o reacție. Ploaia mă acoperă,

mă îngroapă, nici nu mai suspin!
 Tristete, ploaie, deznădejde!

Piatră și sînge

Celulă de piatră zidită-n altarul
 simțirii ascunse-n enigma umană
 Ștampilă de sînge ce-ucelie dosarul
 speranței, ca-o coajă cuscută pe rană
 Coloană de piatră cu vine de sînge
 ce-un templu susține spre-a donului foc
 Ca-n arderea-i dură să-ucerce a plînge
 tot răul trecut, viitor la un loc
 Statuie petată pe-a spațiului cadru
 cu forme abstracte-n contur și idei
 Facile ardente pătrată-n cadavru
 luminii de sînge, pierdute scentei
 Se schimbă în stonă culoarea pe roșu
 roșul în gri și albastrul în negru
 Schimbare albă de piatră născînd
 căci e fondul lumii etern și întregu

Dar roșul mișcării stropește pe piatră
se zbate, străbate prin rece repaos
Și flacăra-i vază în moartea sculptată
neliniștea vie a ficii de haos
O fică frumoasă prin forța durerii,
frumos, ne-utilizat în serinul răcelii!...

De ce?

De ce gîndesc așa acum
La viața asta fucită?
De ce mă îndoiesc într-una
Și n-am încredere-n urzita?

De ce avîntul ce mă-mpinge
Eu îl opresc la jumătate?
De ce nu cred că voi atinge
Frumoase țări mult visate?

Deși speranța nu-mi lipsește.
Din colțul gurii rîd ironic,
Cînd rîsul mă se înteteste
Eu dau în plînsul cel mai tonic!

Mă zbat în zăluc și nimicuri
Cotidiene refulări,
Tu lume-n inima îmi picuri
Deșertăciune, disperări!

De ce n-accept ce mi se oferă?
Nu-i totul, dar este ceva...
Eu vreau ceva ce nu se opără
Decît de cel ce-i „cineva”!

Un prăpădit, un mediocru
Talant ascuns... inexistent,
Ce-n poezie-n ton de ocre
Botește propriul monument

Rușine tie, nătăfleată
Că ți-ai desrîi singur din spire,
Mororu-ți gata a lui ată
Iar tu-ți bați joc de fericire!

Dar nu depinde doar de mine
Să mă-mplinesc în asta viață

De scara-i bună, parte-mi ține,
De nu, sufletul mi-l îngheată!

Aşa putere de iubire
Mi-a dat natura ... doar atît !
Cant ecoul în sim^{tu}rire
Căci singur ... tare mi-e uîit !

De ce învi plană monotona
Aridă stare de blestem?
Psalmodie goală, atona...
De ce tot sper? De ce mă tem? ...

Regret că n-am regrete

Se mișcă luna-ucet în spațiul de-utineric
O dăă luminoasă parcă visez în urmă-i
Renastere în gîndul amarnic sau fericit
Privire-atît de clară și timpul parcă-ê pipăi

Nu plîng, și-astfel dureră din seacă s-adapă
 În nostalgia caldă cu albe siluete
 Prea-n regulă mi-e pulsul, mi-e sete cînd beau apă
 Uscă seminătatea, regret că n-am regrete!

A fast!

Lea mai dureroasă e nemiscarea. Să vezi cum, chip de
 ceară numai poate simți atingerea. Timpul e încoujurat și
 acoperit de flori, multe flori, fără nici un rost. Ce să facă
 cu ele mortul? Nu pentru el le-am adus, ci pentru vii
 ce-l privesc îndrăgostiți. Ei trebuie să-l vadă împodobit
 astfel, se ține minte omul dus, încoujurat de flori.
 Timpul se luptă, se zbate, cu ultimile puteri întinde
 mîna, ține sufletul cu ultimile puteri, apoi slăbiciunea
 învinge, capă și se înalță sus, mai sus, se vede pe sine
 nemiscat și îl apucă o glorie suprapământeană lui dă
 seama că a murit, că nu mai poate trăi, că trebuie să
 rățosească prin aer, sau altceva „dar în cîteva clipe nu îl
 mai doare nici gîndul ăsta, se împrăștiă, poate că nu va
 mai vietui altădată, cine poate ști? „Diminueren să-l iete!“

popa cîntă pe vas, cadeluiează, mai are ari trei zumbor-
mîntări soa obişnuit. lumea toată are ochi lucitori. Toți
se gîndesc la moarte și la viață. Oare numai acum ar
trebui s-o facă? Nu mai e loc în cîmîtis, moare lumea.
Se construiesc blocuri pt. vii, cei morți tot nu mai suferă.
A răz cîvera! Nu l-a cunoscut, n-are habar cine a fost.

Și ce dacă, tot mi trebuie să rădă! Nu pentru moarte, pentru
vie, cei care simt durerea adâncă, cei care plâng, cei care

nu vor să plece dincolo, cei ce se gândesc cine va mai
muri, în afară de ei. Unii se mai gândesc și la propria
stingere. Nu unii, toți! Toți vor o moarte lină, fără
suferință, mai puțin se gândesc că viața cere sacrificii,
că doar oamenii știu că mor, că doar pe ei îi doare
și viața și moartea. Se-aud clopote și păsările!
Spune cineva „Viața-i a diavolului!”. Atunci moartea e
a lui Dumnezeu, sau tot a lui? Aiveli. Ce tot
trebuie să ne-ntrebăm atâtea, tot nu aflăm nimic!
Dacă-am afla, n-am mai muri, nu? Familia îndurerată
il sărute ultima oară. Mai plâng oamenii. E prea lungă
slujba. Câteva cuvinte bine alese ar ajunge. De ce să
amânez coborârea în vesnicul loc? Sărutele făce, abia se
mai țin pe picioare, și se rupe inima! Il coborâ în
mormânt, pîrviile se lovesc de capul ce cade cu
zgomot, Gata. O să-l mai vadă doar în poză. Care o
poză. durează mai mult ca un om? Poza e simbolul
unei vieți, iar simbolul poate să nu se dizolvă, pentru asta
fiind necesar mai mult decît simpla vietuire. Viața
merge înainte! A cui viață? A mea, a ta, a lor? Nu,
nicidurmă. Viața e o metaforă a morții, poate chiar o altă
înfățișare a ei, nu e a nimănui, aparținînd tuturor totuși!

Finis

Sînt aruncat în grota speranțelor pierdute
Pe creier mă opăsă
În suflet mi se lasă
Tăcerea nopții goale, plutind fantome nute

E timpul meu acumă să-ntind vazele mele
Urîindu-mi disperarea
Stîngîndu-mi lumina
Un suflu fără aer și cer fără de stele

S-a dus din sânge și piatră, a curs totă-a mea viață
Pe lesperile reci
Te-aștept să mă peteci
Hidoasă-urîgitoare cu stînjelul de gheață

Ce-mi pasă mie-acumă?! ... orice-aș putea să spun!
Să fac! dar nu cîtez
De loc să mai vîiez
Înfîgurat de neguri, mă voi prefăce-n scrum

Să plîng - dar la ce bun? Să rîd - e fără sens
Să lupt - dar am cu cine?
Nu poate fi mai bine!...
O tulburare-n suflet mă taie!... mă întors!

Nu vreau să mor, și totuși, știu c-o fi așa
O rădăcină am reflectat
Dar năuseam
As trage-acum cu dinții din ce-aramă din ea!
El simt, s-a dus, zburat-a din trupul corigat
Suspinsul fără vlogă
De mine îl derbează
Dispare în neantul ce-eteru" e lăsat!

Străino!

Nu-i o dragoste suavă
E-o atracție bolnavă
Fără și fără cap.

Am vorbit puțin, odată
Dar mîndria ta de fată
M-a făcut simț să scap,

Nu din fericire mare
Sau minime, ci-uristare
Că repet durerea lor.

N-am știut s-ajung la tine
Fără-ncredere în mine
Și stîngace, și neclar

Eu, învins de divinitate,
Cu amare simțăminte
Am știut c-asa va fi!

Prea era departe locul
Unde arde-n inimă focul
(Și-unde-ajungi fără să ști!)

Le orgoliu, nepăsare
Sălbăticie, pudoare
(Asta sau și altceva)

Ți-au dictat deznodământul:

- Fără-a folosi cuvântul
Ai uitat c-aș exista! -

Și de-atunci, nici un salut
Mai rămân ca un necunoscut...
Orice poartă este-nchisă

Nu există nici o cale
Înspre grățiile tale -
Nici privirea nu-i permisă!

Dar nici eu nu pot cere
- Poate-aș face-o, de-ai simți
Ori ve-un rost de-a fi-u cerșire -!

M-ai repede cam de sur,
C-un năflet de nepătruns,
Prin fațoasa ta privire!

"Am dispărut pentru acei
Ce n-au demnitate-n ei,
Și apoi... mă enervezi!"

Merit eu să fim plesnit
De scară-așa lovit
Minte, spune-mi tu ce crezi?

Dar oricât aș cingea
Când îți văd iar fața ta
Mă cuprinde-un mister ce

Pare-mi vine să zămbesc
Un fior dumnezeiesc
Îmi străbate fibrele

Și pe dat' ți-ocolesc
Căhi-ți, ce mă mă privește,
Ca să uit senzația

Așa noi ne axundem
Ca să nu ne răspundem
Asta e situația!

De citești în cânti ideea
Că bărbatul sau femeia
Pot iubi fără să spera

E-o gresală, zic eu, mare ;
Gîndurile-n disperare
Se transformă în chimere !

Chiar o clipă fericită
De-ti este fîgăduita
Ai puterea de-a-nclina !

Dar cum eu n-am nici o şansă
Inima mea nu mă lasă
Dreptul ei de a-l fură.

Leacuri unul, despărțirea
Și uitarea ; primenirea
De defunctul meu amor

Mort în fașă, fără surle
Fără clopote în turle
Doar c-un mator privitor

Dar eu cînt, disperare
M-a cuprins în ~~disperare~~ cîntare
De-o iubită-aderăntă

Jalea-mi vîrs în poezie
Pace să-mi aducă mie
Și-o speranță ne-uitată

Iubi-o Ea misterioasă
Bună, caldă și fumosă
O ființă prea visată

- De cînd spei la asta fată ! -

Vorbînd cu tine

Sînt singur, părăsit de toți în asta seară
E frig, afară plouă - tristete ca afară
Cînd noaptea-ncet se lasă pe lume și pe mine
Cînd neputința-mi roade speranțele dinne
Pierdut în vechi nimicuri, răscoal din ele-ăș vrea
Dar fără-icoana-ti sfîntă, cum oare aș putea ?

O singură privire de-a ta m-a-nveselit
- Dă-mi apoi sufletu-mi îndată s-a-nmîhnit -
O rază din lumina ce ochi-ti dau în jur

M-a străbătut o clipă - atât az vrea să fur
din taina vieții tale, atât de dragă mie,
Punându-ți la picioare inima-mi pe vecie.

Cel te doarec, însă pare c-abia acum observ,
Faptură delicată, totuși plină de nerv
Și dacă e vreo vină să-ți placă ce-i fumos
S-admiri formele fine și trupul mlădios
Să vezi să strângi în brațe materia de dor
Natura-mi dea pedeapsă, m-aș bucura să mor!

Dar astfel fiind ființa de la natura dată
De altă entitate umană însetată,
Prilej de încercare - totală unime
De trup și ideale - olimpica minime!
Prin legea-universală, eu, simplu trecător
Incerc iubind, spiritul, să-l fac nemuritor!

Iti cer prea mult probabil, te fac eu nu mă vezi
Ai gândurile tale, doar tu ști ce visezi,
Te-aș înțelege, însă, pace nu-mi dă simțirea
- Dar tu de-ai înțelege, ne-am împlini marea! -

Cu timpul - sunt prea sigur! - uitând cum arătam
Toată tăcerea noastră de-acum o s-o uităm!

Citind aceste versuri pe foi îngălbenite
De chipul și viindria-ți o să-mi aduc aminte
Tu n-o să ai regrete, căci nu ai suferit
Dar eu elegiac - odată îndrăgostit -
Voi ști c-ai fost aceea - nestiutoare fire -
C-ai smuls din calea roatei o dulce fericire!

Acuma încă plouă - răcoala de afară
Îmi picură în suflet, sunt singur astă seară!

Pirire asupra condiției genului

Fără-ndoială adevărul
Să-l cauți, să-l găsești, să-l spui
E greu, și ești albește pământul
Până ajungi în adâncimea lui

E omu-asa făcut de-ncearcă
Involuntar aș spune, natural

S-atingă echilibrul, parcă
Tînteste-un centru comportamental

Tîntetea de-l lovește - ride
Cu lacrimi amărui pline de jale
Voind larg suflatu-a deschide
Speranței ce-l înmează-n cale

De-ar locui-n palate aurite
Fără nevoi, înconjurat de falo
Se nasc în el dorinți nemărginite
Spre-o altă fericire, ideală.

Și-acuma stînd și meditănd
Văd clar în minte, deși-afară-i noapte
Că nu e geniu-artistul decît cînd
Stămie-atent în instabilitate

Cînd sînte chinul omului etern
În tîmpu-i, și-l transpune-n semne
Ce din tînditu-i spirit se astern
Pe-al lumii manuscris de-ndemne!

Căci astfel doar poate reda extreme
Ale simțirii omenești, în artă
Putînd să -nfățișeze vii probleme
Ce-au fost, or fi, ce omul azi le poartă.

Nu-i prea ușoară treaba, recunoaște!
Să fie-un psiholog păturzător
Simboluri din orice a naște
Și lumii-ntregi să-i fie mentor

Să-mpartă albul în culori
Și pietrei să-i dea răz și glori
Și sunete s-adune-n flori
Ca-n armonie... s-~~doem~~ doem trai!

Gînduri nerimate de zbucium
Vreau să-ți arăt cerul iubito
Tu doar soarele privești
Și el moare, cerul însă sori are
Mii care mor și se nasc

Hai să călătorim printre astre
Și timpul să nu ne ajungă
Nu te cufunda în desertăciune
Noroiul teluric alungă

Trărește-te și meditează pînă sau e prea tîrziu
Atunci vei dori cu patimă ce ți e oferit acum
Nu vei mai găsi pe nimeni să-ți dea suflet.

De ce nu vei să înțelegi
Că nu trăiești de două ori
Că nu ai voie să greșești
De cauti ce nu se iverse decât o dată - u viața

Nu uita niciodată că totți sferim în viață
În pulbere se-ntorce timpul, stăruind
Și doar cu sufletul poți supraviețui.
În lumea asta ~~de~~ și fără scrupule
Meru te lovești de tot ce-i mai urit
Care rănește-adînc și întristează

Te simți un fulg de nea cu început perfect

Da care-ncetul cu încetul se topește
Cu cit se-apropie de pămînt
Ca să-și păstreze perfecțiunea
Trebuie să plutească înfinit în sferele înalte
Să se mențină pur

Pe sol arec nu cînta fertilitate
Să facem din desert ocean de lacrim
De vei să simți aievea că trăiești
Acceptă-uu dar venit din partea mea
Împăta, cîte-mi sîci iubirea

Ascultă "Mica mureșă" - simbol etern
Și personal - ți-o dăruiesc din suflet.
De o respingi am să grăiesc:
- Care are Eminescu cheptate?

* * *

Plăcută epocă-a fîntei
Cînd zîmbetul singur apunge
Cînd totul slujeste credinței
Că tot ce-i frumos vei atinge

O zbatere fără îniesme
Lumină deschisă - năinte
A florilor miere, miresme
Gustate de mintea cuminată

O strângere-a mâinii-n tăcere
Florul speranței' visate
Un freamăt tiinid de plăcere
Comori ce-s abia dezgropate

A lua de la lume de știre
De tot ce se poate - urâtă,
(Păcat că de descoperire
Nu-i însă străină Ura!)

Suoră cîntare curată -
Găsește în sunet de doi
În inima ta încercată
Pierdutul de vîrstă, anilor

Pavăză rece

Înlăuntrul de propria ta teamă
Instinct: de apărare cunoscut
Te-ascunzi rîzînd în a ta dramă
Și plîngi uscat în chinul nunt

Pui gratii să te înconjoare
Deși în ele te închid
De frică să nu te doboare
Al lumii haz prea inspîd

Te pierzi în aparențele menite
Să-nsele dușmane roințe
Căci simți că trebuie-ocolite
Virtuale relele ființe

Dai de prea mare închistare
De triste-amare inhibiții
Devii-obsedat de-urîngurare
Și-ncerci scăparea în editii

" Aș fi un zeu, sau chiar un idol
Pentru acei ce-ar înțelege ,

Aș deveni în lume-un simbol.
Doar de-aș putea ieși din ~~hihihihi~~ lege! "

Gîndesc cu compromis: ferice:
Sincer, deschis, iubit de semenii,
Prevederii să-i fii complice
Să nu mă facă-ai plînge nimeni!

E greu ca sufletul pe țară
Să îl oferi. Dar poți obține
În alt fel inima suavă
Ce-o ceri atîta pentru tine?

Doar cînd cederî din propriul eu
Cînd te împarti la fiecare
Ai vrea-a-obține dreptul tău
Și viața-atunci are valoare!

* * *

Plîng gîndul zburat peste înghițitorul de viață
Ferice, incursă posibilă, trăire intensă în speranță
Încedere în spargerea zidurilor închizitoare ale
absolutului

Putere trecută dintr-unu-în-altul prin armonia
cîntului

Simplitate și comuniune primară ale noastre
Ce purse-impresna, ușor, ne transpun pe aște
Totul, se petrece cu o facilitate transcendentă
Cel puțin o clipă, intensă, pură și ardentă
O destăinuire a sufletelor ce ne învătă nemurirea
Trecere atît de cîntată ce ne degăsește gîndirea
Esență universală, mister dezvoltat doar nouă
Fiind senin și soare!... acumă iasă... plouă...!

Drumul fiecăruia

Fiecare înțelege să-și aleagă calea dreaptă
Pentru unul e nebună, pentru altul înțeleaptă
Fiecare își găsește o cărare la dorință
Alegînd din multe căi cea mai dreaptă cu putință
Sau mică, ocolită, armonie cu-a sa fire
Căci se știe, ia „miresă” doar ce se numește „mire”
Fiecare e acela ce se crede, nu ce este
Dar ceilalți îl au la deget „fără a prinde chiar de veste”
Lumea toată-i o grămadă de speranțe și iluzii
Și de copate stricate ce au năfăit contuzii

Luată în parte, fiecare e ca degetul cel mic
De la unul din picioare, valorează... mai nimic!
Legea lumii e schimbarea, „unul naște altul moare”
Tot, cum vin, așa se duc, - pun, cu oricine priuroare!
Bucuroși în faptul vieții că au mai ciupit un an,
Ce contează pentru lume? Mort sau viu... ambu-s în van!
Totuși astea-s cunoscute, le știu toți, le știu pe toate
Dar cei mulți nu pot pricepe în adânc, decât pe moarte!
„Pe-a-colo, cale lungă; Eu am multe de făcut
Am atâtea planuri încă nu pot pierde... un minut!”
Fiecaruia i e dată o ambiție, firească
Parcă gloria-l ajută zic-o eră să trăiască!
De îți scrii cu majusculă numele pe-o lumii foaie
Năvălesc în minte-ți alții, suriază, ce-ndat' te-ndoaie!
Nici să stai fără părere, ca o fumză la pământ,
Simte-te, mai bine-o stincă, chiar de-i soare-ncet, de vânt!
Orice-ai zice; ce contează? tot ce-am spus e paf și fum
Căci oricum călătorești, fiecare pe-al său drum!

Traseu ascendent

Am plecat din gară doar cu locomotiva. Pe drum s-au
agățat de ea vagoane de spirit. La început a fost doar un
șes, nemotot zisă din cauza continuei derăluiri de stâlpi
de telegraf în ordine alfabetică. Apoi au apărut dealurile
și mersul s-a dovedit mai dificil (ntre timp vagoanele
s-au umplut de diversi oameni, plăcuți sau neagrabili,
inteligenti sau doar cu aparență astă sau fără bătaie sa
mai tineri în hotărâre morală) Pe munte zisă trenul abia
se urnea locomotiva trăgea din toate forțele, iar oamenii
stăteau la fereastră și priveau natura. Putini însă o vedeau
cu adevărat, cei mai mulți o scoteau un prilej de-a ieși
din plictiseala oboroitoare, cu o diversiune! Mă uitam și eu
la soare, la creste, la prăpastii de jos, la zborul vestighe-
rit al unui vultur, la lămurita viață de jos și la vizibile
agitații din tren. Suicidul acestuia ne anunța că sosește
un tunel. Mă cuprinsese o teamă redefinită. Intinericul
era pătrunzător și acoperea orice lumină, lucetul cu
incetul m-am obișnuit și am început să disting detaliile
Mi-am pipăit mîna, capul și nfiutul! Apoi am încercat să-
văd și pe ceilalți. Cîndat, nu reușeam să văd decât peretii
vagonului, fără oamenii dinainte! Nu mai exista

nimeni pentru mine, ci doar trenul victor, cu zingurul
călător, eu. Am înțeles atunci că sunt unic în mulțime,
am înțeles ce înseamnă să poți vedea totul unde alții
nu văd nimic decât dacă li se aprinde o lanternă, dar
cum bateriile nu rezistă, renunță repede la senzația de
a putea vedea prin întuneric, fiind mai comod și mai
sănătos să închizi ochii și să aștepți iese din tunel!

Da, la ieșire i-am revăzut pe aceiași oameni în aceeași
stare, parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Pentru mine însă
se întâmplase totul. De-acum înainte de-abia așteptam
să mai trec printr-un tunel introspectiv. Apropiându-ne
de vîrf am observat că au rămas în tren doar puțini
oameni, ceilalți preferind să respire aerul mai puțin tare
din stațiunea montană cu restaurant și popice.

Am vrut să-i cunosc și le-am întins mîna. Plăcerea a
fost reciprocă și am regretat că nu i-am cunoscut mai
decurse. Dar, tardive lamentări! Masa de oameni nu
ne-a permis să ajungem unul la celălalt! Din păcate
mai avem puțin pînă sus. S-a făcut ger, afară iunge
și e viscol, trenul abia mai înaintază, dar știu că întîlnirea
nu va mai dura mult căci acolo, pe pîsc nu vom mai putea
vorbi. Acolo se termină calea ferată ce ne-a condus
destinul și începe calea spre eternitate!

Previziune

Și-u zîna-acea ce-o veni, simțindu-ne iubirea
Ne vom chema abia soplețit, atunci voi ști ce-i mîierea!
Cît de complet răjit voi fi! și-împrumutîndu-ți fioul
Și tu vei plînge-u pieptul meu aflînd ce e amorul
Uitînd de lume și de tot, ce-am fost, sau ce gîndit-am
Purtînd prezentul pînă-u cer, idolizînd iubita-mi!
Păcat c-atunci voi fi trecut prin multe-evenimente
Cu amintiri fumose, triste, din alte vechi momente,
Ele înseamnă c-am trăit odată cu alt suflet
Rîzînd, plîngînd, sperînd, oftînd, dar fără al tău zîmbet
Și cît regret am voi turna în ușa furibundă
Știînd că altul a gustat din firea ta cea blîndă
Că ai pătat albeata ta cu labele-i vulgare
Ne-înțelegînd ce diamant, ce stea-u mîna are,
Cu fi mai mulți (!) - cu-atît mai rău, dar pot să-ți dau
sențiuta

Cînd insetat, cu voluptate învîrț ce-i umilita
De-a vîrți să-s mult mai jos decît fîntă-ți Doamnă?
Ireversibil timpul curge, aud un vînt de boamă...
Voi pune că așa a vrut destinul să ne lege
Cînd nu mai-i mult pînă moartea pe noi, să ne dezlege!
Să ne trăim intens, frumos, cu patina tot focul
Și clipele ce ni le-a dat-pe voia sa-norocul!

Sunt ochii tăi prea puri, deschizi spre taină cea mai mare
Le-o-mpărtăşeşti cu mine-acum în dulcea mea visare!...

Urate mirilor

De când lumea şi pământul

Ou, femeie s-au unit

Ca în slavă-a duce cântul

Dragostei ce i-a-urzit,

Oda scrisă-n jurământul

Către Fire jurat!

E-un miracol şi o taină

Ce la mulţi rămâne-ascunsă

Şi perechea fără haină

Cu-al ei în din-veci e ursă.

Doar l-aceea se distaină

Ce deplin de ea-i pătură!

Înt prilej de sărbătoare

Tânăr început de drum

E a voastră încercare

De a nu se-alege scrum

Din fiile muritoare

Care le uniţi acum!

Singur vremea va străbate

Sentimentul ce v-animă!

Şi de roade s-aveţi, parte

Mulţumiri pentru inimă

Fericirea fără moarte,

Ani mulţi de viaţă, intimă!

Cu arome-urbeşugate

Să clădiţi căminul voi

Ca s-aveţi clipe curate

Ne-urbeşite de nevoi,

Bucuraţi-vă de toate,

Toate-s altfel când sunt doi!

* * *

Am zîmbit forţat

Şi am încercat

Să arăt cât de neafectat

Am fost, fiind refuzat

Cu vorba de-a dreptul lovit
De vorba gătuș, chinuit
Un motiv chiar eu am găsit
Scuzînd cuvîntul necioplit

Dar, din păcate, împuns
Pînă în inimă străpuns
Acest ecou de nezătuș
Îl voi păstra în mine-ascuns

Actori ai vieții

Sînteți cu totu biți actori
Nu credeți asta? N-are-a face.
Dar evitați de a vă place
Să vă credeți voi regizori!

Pe oameni viața-i regizează
Distribuînd pe fiecare
Cum sortu cad la întîmplare
Și-n rol rapid îi integrează

È lumea totă-o vastă scenă
Umplută de decouri mîi
Fundal vopsit în culori vii
În care joacă-a mortu tîrî

O mantie vopsită-n sînge
Pe umeri oaselor goale
Ce cu un gest preschimbat-n Moale
Tot Durul, dacă îl atînge.

În sfera-atingerii încap
Toti. E-un actor ne-nbătînit
Cu rol în scena de sfîrșit
Pe postul radic de casap.

Cînd anii-apasă-adînc pe umeri
Și reputîta-ți simți acută
Denum, în culise jalea-ți mută
Ca să lași loc la actorii tineri.

Cît de greu este cu privirea
Ce voi în voi vă coborîți

Realul să dezvăluie
Și clar să vă vedeți menirea

Un simplu rol aveți în lume
Nu fiți hulpavi de cauze
Și veți primi aplauze!
(Ce vor muri ca și-al vos' nume)

Și în final acoperiți de flori
După-o clipă de furtivitate
Simțiți în suflet împlinire,
Dar sunteți doar niște actori!...

Stare de gol

Cit de egali și-același, cit de egali
Identici până-n ultima fărîmă
Coincidență de oameni normali
Ce-orice barieră o dărîmă

Alinați în simultaneitate
Aduși la același numitor

Nivelati de animalitate
Cu totu' cu statut de muritor

Reducere-a pudorii - originare
Pînă zero în egalul natural
Iată-o rutină de spitale militare
Umilitor cinism material

Pînă seune în dosare încifrați
În codul omenească de sănătate,
Timpului personal nu îi faceți
Picul de personalitate!

Ne pierse umbra cu contururi clare
Ne contopim în generalul nud
În formele atit de - ereditare
Sîntem identici pînă la absurd!

Nu mai găsesc nimic, subiecte nu găsesc, închis între
pater ziduri nu mai pot zbura. Ce bine-ar fi să merg
afară, în natură. Însă aş vedea acelaşi peisaj cunoscut
monoton şi totuşi atractiv. Aerul respirat - plin de
fum de automobile. Singura oază e parcul, parfumat,
larg, liniştit, zina. Îţi trebuie curaj însă pentru o
plimbare noaptea. Cânt perfectiunea şi ascult muzică
clasică. Viaţa e mişcare, totul evoluează, chiar şi
cercetorii - încă existenţi - ca un rînjit sarcastic al
trecutului; oare cercetorii ce drame ascund? Scriu
într-un stil coltor ca şi epoca modernă, plină de
nelinişti şi minime ulete. Oamenii s-au cerebralizat
neîndoielnic favorabil tehnicii, cum rămîne însă cu

Sufletul? Nu-l lăsaţi în paragina, cîntaţi pe coarda
lui acordînd-o neîncetat, găsiţi noi modalităţi de a-l
face să vibreze! Omul s-a cibernetizat, electronicat,
automatizat, asaltat de informatic, cu greu mai poate
trăbi pe hîrtia creată de el însuşi. Tot mai multe
non-valori se afirmă, în faţa omului simplu sfîrşindu-se
atîta posibilităţi încît nu ştie alege, preferînd calea facilă
a modernismului. Viaţa poartă atîta fete! O concepţie
adîncită în ani de zile poate fi zguduită şi contrazisă

În aşa hal încît conştiinţa nu se mai recunoaşte, oricît
se va dovedi de urîtă, de plină de nezaruri şi greutate, viaţa
trebuie sorbită pînă la ultima picătură, în speranţa
de mai bine şi în caracterul aleator al împrejurărilor stînd
farmecul pe care trebuie să-l adulmecăm, să-l mirosim,
altfel viaţa ne apare insipidă. Cu orice chip să alungăm
plictiseala - care e posibil? Vreau să realizez ceva! Bănuiesc
că voi fi îngrozitor de trist, cînd la bătrîneţe - dacă voi ajunge
societatea îţi oferă atîtea leacuri de bătrîneţe încît nu mai
poţi - privind retrospectiv, nu voi găsi ce mă aşteptam. Aşa
îndesc azi, în anii tinereţii mele, rîind inundat de fluxul
sonor al unui frumos concert!

Revolta

Mai poate fi vorba de-adevăr
În spaţiul minciunii generale
Cînd luat e onestul în răspăr
Pentru sinceritatea firii sale?

Te-ndeamnă curentul întocmai
Ca el să te poată orîndui

Să spui ce gînduri poți tu. numai
Cînd singur ești, altfel nicicînd

Mai are vre-o valoare conceptul
Ce anticii înțelepți îl stăneau
De cinste, virtute sau dreptul
De-a rătui cum ei o doreau?

Scîrnave scăfirii plecate
Pînă în colb cu teasta lor
A celor tari doar dau dreptate
Zîbind micos, umilitor

Încerc apoi, înjură poate
Nemulțumiri și cu pretenții
Și-impotmoliti în răutate
Nu trec de stadiul de intenții

În asta turmă omenească
Ciobaniul Fals e-atotputernic
E îmbătat iedul să crească
Hănindu-se cu lapte de nemernic

Toti sînt în goană de situații
De-avere și-interese rezolvate
Pînă furt, pînă bani sau pînă relații
E singura portită de-a străbate!

- Mă plîng, vă plîng și mă-ngrozesc
De-acest spectacol hîd și grotesc! -

Poftă

Mi-e sete de-un pahar de lapte
Să-mi spele-amarul, tot ce-i fierc
Mi-e poftă de caise coapte
Mi-e poftă de-o gură de miere

Aș vrea să mînc acum un măr
Simbolul vieții și-al rodinii
Și trandafiri să-mi pun în păr
Să mă îmbrac cu taina: firi

Dăți-mi să rup cu dinții pînă
Să suflu vîntul înapoi

Să torn marea-ntinsă, sărătă
Pe creasta muntilor, subor

Fără zăbavă-as. face toate
Orice mi-ati cere, de mi-ati da
Un fruct al vieții minunate
Ce m-ar putea purifica!

Nevoie de bunățate

Voriam să mă plimb prin o livadă
de meri, ce le sta floarea să cadă,
să îmi orunc ființa în iarbă
și-n moale pat să nu scot o vorbă
Voriam să m-acopere cu-a lor nea
florile pure ce rod or să dea,
prin ramurile mișcate de vânt
să mă-ncălzească soarele sfânt.

Voriam să-mi cînte păsări armonia
cerului, suflîndu-mi bucuria,
inconșuat de Viață să aud
tot foamătul cald și surd.

Apoi, cum clipele treceau ușor,
îngăduindu-mă la umbra lor,
merii, din revă eternă dăruiau
fructe ce de oricine se rugau
cu demnitate-n mormur generos
să le ridice, să le ia de jos
În tinuta nobilă, liniștite
se împărțeau la toți, multumite
că faamecul nu este în pustiu
și poate fi gustat de-un suflet viu
Dar arborii acestia nu construși
de forțe opresoare și nu plînsi
că-și dau la altii propria ființă,
ci chiar din intima lor dorință
se unilesc, cerșind să fie-acei
ce mîngîie pe buni și pe mîrei
- c-o unilită dumnezeiască

fără de care nu pot să trăiască! -
Tot așa soarele măreț și cald
din mantia-i de raze cîte-un fald
deschis oferă brînce om de-aici
de la stăpîni și pînă la cei mici

să-între-n suflete lumina lui
s-aducă pace dulce orînicui
Ah, cît de mult te-ador Natura mea
că nu se-pari voit, că nu ești rea
că dragi ți-s toți fiii ce i-ai născut
și dai la toți, ca mamă, un sărut.
Nu vrei să vezi cît sînt de slabi sau tari,
nu-ți pasă nici c-a-s mici ori c-a sînt mari,
chiar dacă-s prosti sau dacă sînt înțeleși
în mod egal pe toți tu îi răsfăți.
Nu te interesează c-au greșit
sau c-a fără greșală au trăit,
larg tu împarti căldura ta maternă
- apă de bună, calmă, și eternă! -
E-atît de bine, și liniștitor
să ai un spirit înțeleghitor
să-șta de-așupra-ți, iertîndu-ți păcate
ce nici chiar tu nu-le ai vrea iertate.
Strîngi din dinți în lume, bătăi și-njuri
Musti în carne vie, adevărul e furie
Recompensă idem, viață - pacoste!
Cîtă sete, Doamne, ai de dragoste!

Suierat

Azi prius pe gînduri stam în iarbă
la umbra unui pom stufos
Visam în voie toate cele,
ce vîntu-i stecura voios
- nîretul vînt! - mechiu mele

M-am pomenit că stau de vorbă
cu acest mare învățat
ce poate răsturna situații
fără a putea fi arătat
- voința pură pînă la spațiu! -

Din absolutul său perpetuu
se coborîse-n a mea cale
M-a învățat curatul vînt
să iau exemplul fiii sale,
în toate lumea să m-avînt

Să nu cunosc monotonia,
huhui să umflu pe pămînt
Să văd, să-nvăț, necunoscutul
și-abia atunci să spun ce-i sfînt,
- aflînd frumosul sau urîtul -

Nu din scorbura vieții mele
să scot o mină-n care pică
o fructă din gârda mea pom
crezînd mireasma ei unică
și gustul vedemii de un ou!

Căci vîntu-aduce alte roade
ce te atrag neîncetat
Scîrbit arunci, pres plictisit
zeul ante-divinizat
și-ți plîngi timpul nefolosit
cînd nu vedeai decît ce-ți cade

Te-voată vîntul suflul său:
cînd să adii mîngîietor
sau să dăruie năpraznic
cînd să-ndulcești înbîrător
sau ~~deșănțat~~^{glesnind}, să ții groaznic

Te-voată cîm să fîrta pînă
pe mări, stîrnind talazuri
Sau mîntii-nalți să îi tocești

Să nu cunoști necazuri
Să ~~face~~ totu ce poruncești!

Vînt cu aer înprăștiat
împarti' în zări fecunditatea
Deși apori puțină dîrhat
nu-ți contestăm însemințata

Dar în final, mări vîntule
vean să ții, opun ceva:
- Ție-ți place să hoinărești
neobosit, așa
cînd te ridici, cînd brusc desciești

Faci cum dorești, așa ești tu
Eu te respect cum ești
și cum ce-i bun din ce mi-ai zis,
dar vezi, tu nu te-oprești;
Napuscînd să meditezi, nu ști' ce-i aia vis!

Așa vorbeam gelată-n somn
cu el ce-am pomenit,

Dăi gitul mi-era-ntepenit,
la umbra-acelui pom,
câci prin p-urechi el mi-a bătut
să-mi spună ce a vut.
Dar eu rămân un sărman om-
răcesc, dacă adorm
cînd suflă vîntul prea convins
că urmăresc ce-a zis!
(De fapt, vorbele n-au atîns!)

Reconsiderare

Cu cî-dept cerut-am iubire
De ce-ti-am cerut fericire
Să nu-ntrebi, c-atunci n-ai dura!

Prin replici și gesturi prea fixe
Abia te-ai făcut tu de mine -
Oricum iana se deschidea!

Voiam să-ti cîmpant al meu suflet
Din al meu curat, intîm ripet
Comori să îți pun pe-ai tăi umeri

N-ai vut! - n-am curajul să judec
Și nu pot acum să întinesc
Lamina, operatelor sen

În fond nu sînt unicul care
Să-ti dea bucurii e în stare -
Trecută credința visată! -

Tu canti, știu asta, în viață
Ce inima singură n-avută
Și-afla-vei - sînt sigur - odată!

Pisicului (exercițiu pt mîna dreaptă)

M-ai fascinat
Cu sunetul
Și tunetul
e mi l-ai dat

sauă mava,
hormonisme
Octava gravă
Și melisme

Continuu bas
Si melodic
Icnostus
De armonie

Esti exultat
Pe albe clape
Si intristat
Pe negre clape

Inti-u aspegii
'N contratiup
Trăiesti cu regii
Din Olimp

Ca frate mi-esti
Un alt Răzvan
Mă ocrotesti
Tu, brav piam!

Rezumat la lectia de filozofie

Conexiunea-universala are un caracter specific
Prin dialectica naturii si explicare-u mod stiintific
Finesc rezultă însusirea realității-universale
De-avea forme particulare, grefate pe legi generale.
Si necesar, întâmplătorul își pune pecetea pe toate
Dar relativ, inevitabil, la propria necesitate.
Prin gândul nostru noi atingem esențe-ascunde-interioare
Le dau o percepută formă prin însusiri exterioare.
La suprafață fenomenul își trage seva din esență,
Există-esențele profunde doar prin concretete-aparente!
Timpul se-mparte în momente, când nu-i nimic, dar
orice poate
Să intre-u planu-nfaptirii și să devina realitate
Prezentul naște viitorul, potențiale permanente
-generarea din realul spontan sau-al lumii constituite
Înt cosmosu-i regat de-o trinitate în conexiuni universale
Substanțiale, energetice și tipuri informaționale.
Schimbarea-nsamănă deplasare, la scară-atomică-u esență
Labile cuante de-energie, fără-o stabilitate-apartenență.
Evolutiv, viul înseamnă un mod complex de-organiza
Și-această treaptă superioară implică și-o comunicare
Transfer de șune cu valoare doar pentru senzori receptor
Aceasta-i arma de-adaptare -acest sistem de-informatori

Conexiuni directe și inverse, conexi și-ecouri efectoare
În biologic sau în social, îndreptă spre automatizare
Cum atât am avut de spus în rezumat
Despre ce-n această lecție-am aflat!

* * *

Frecvent, se-ntilnesc repetitii
De slove ce-esenta arata
La mine, la tine, la altii
Ce știu ideea revelată

Revine vorba iminentă
Pe limba ce mintea urmează,
Esenta e suficientă
Doar prin cuvinte ce punctează

Obsesia interioară
Derâluie pe nesimțite
Tot ce adânc ne înfioară
Prin mult mai dese cuvinte!

Damenii care au gesturi controlate și sînt siguri, se ei, cî nu
fac niciodată fapte necugetate, ci în concordantă cu realitatea
cu impresia creată de împrejurări ampra lor ~~nu~~ se află în
pericolul de a nu fi conștienți de unele greșeli, inerente, pe
care le pot face. Trezind că ei au avut o atitudine justă,
neregretabilă, ce nu le contrazice principiile riguroase și
bine urmate pînă atunci, nu ajung să înțeleagă și un punct
de vedere puțin diferit, dar mai just, poate chiar mai uman,
ce poate fi la fel de valabil, poate chiar mai unanim
acceptat. Cei ce au un temperament mai vulcanic, mai
nestăpînit, pînă conștienți de acest defect, și le pot fi cî
sînt de a greși pînă la ațiti nu vorbe, fapte, sînt mai
dispuși la concerii, și după ce se calmează în cer scuze,
mai des decît ceilalți, și doresc o înțelegere reciprocă

Cîntecele mele - cîntărimi ce alăturate de multe altele ridică
măreata clădire umană, unde se adăpostesc suflătele.

Am mai răsfoit foilele astea și mă privesc: cu minime,
și parcă aș fi altcineva, un om ce spune exact ce sînt
eu: dai care s-a distanțat de mine, nu-l mai pot
atinge, aparține altei clipe, mii de clipe ce sînt separate

prin cuvinte, momente juxtapuse ce ~~mă~~ au crescut imperceptibil, și au rămas acolo, ca niște atomi infiniți, dar care sînt totul! Mi-au însemnat o parte din făptură și tare-az vrea ca să nu se închidă filele aici, să-mi părăsesc tinerețea spiritului mereu!

Orogoliul meu? Hm. Da, față de mine însumi! Cu mine sînt intransigent. Cît despre ceilalți, încerc să-i fac să mă-înțeleagă, dar dacă nu vor să-mi ajute, n-au decît să se hlizească, îi voi ignora, sau cel puțin voi încerca să nu-mi pese. Dacă însă ei mă ating direct, brutal ~~sau chiar~~ ~~mai puțin~~ fără sensibilitate, neapărat, mă voi conforma unei atitudini de dispreț dinamic, protestînd inteligent și ironic, dar evitînd pe cît posibil puseul vindictiv și preferînd lipsa de contact cu aceia sîm-votatori sau chiar prosti sodea!

Cele puțin fărîciri reale, trăiesc la timpul prezent - și cît de scurte sînt! Cele mai multe plăceri sînt ale gîndului; fărîciri sau chiar simple trăiri, și de ce nu? nefericiri le regăsim altfel în amintiri sau visuri. Făcînd, nu ai timp de meditație, dar în momentele

de relaxare, și nu numai atunci - cînd privești lumea și pe tine cu niște ochi mai înțelepți, ajungi să pricepi și să simți mai acut faptele ce te-au trecut, ca o mîncare a fluxului existențial ce nu se poate răsfîrta decît în liniște și introspecție, sau ce va veni din viitor să-ți împlinească așteptările, lumina stelelor îndepărtate, dar care prin intangibilitate își părăsesc neștiut misterul și înșurubă pe care le acordăm cu sufletul.

Eu sînt un amestec de tristete a vieții, văzută cu mintea și sufletul și bucurie ce-mi vine din adîncuri; vreau, și pot să fac din viață o artă, să înlătur în măsura posibilităților și limitele admise monotonia, sterilitatea, ariditatea ce ne înconjoară, prin luxuria de a trăi, de a observa lumea, de a face din ea un spectacol cu tute hazlă, pe de altă parte însă amarul nu-mi dă pace, și nici n-ăs fi fericit să-mi dea (pentru echilibru) și tristetea mă cuprinde de multe ori.

Nostalgia aceasta însă are farmecul său, căci dă sensul grav al existenței, antipodul dialectic al frumuseții sale, vesel. Alternez stările acestea două, și le combinas în diverse proporții în mine, dar în afara mea răzbate mai ales doar latura mai facilă, mai simpatică, umorul - ce uneori provoacă la unii reacții de ironie la adresa mea!

Pseudopastel

Coroana apăsată de vremea-nfăptuirii,
Frunze căzînd în rînduri fosnite și albastre...
Și concentrații de sevă spre fructele-implinirii
În așteptat de galben, rodurile nefaste

Truditul trunchi coboară atîș de rădăcini
Și surse-n înălțimea xmintelor supreme
Dar între timp omida îi roade din tulpini
De nu este cioplit de-un tăietor de lemn

Un ciot în plus înseamnă o umbră mai puțină
Culcușul cîntătoareci strivit pîn' la nimic
Geamătul de durere din fertila grădină
Că n-a dus pîn' la capăt al pomului tiplă

Vîntul împinge norul, norul împinge ploaie
Și linii verticale străbat frunziș cu muguri
Din albe flori cad fructe ce ramurile-ndoar
Oii sparg trecutul-n tîndări, trăgînd cărări de pluguri!

Purtie prin troiene

Rutină congelată se-adună-n ace reci
Îmbolduri de la virfuri întepa pe emul
Dar degerarea Țerii e plină de-umbră reci
Ce-nvințite zgomet dau, scîrțîind: destul!

Iar poșghita în patru se-nguste ca sub cer
În case viscol taie din puncte cardinale
Confuzia rotundă ca sfera de mister
Felia dreaptă a busolei: optionale

Grăunțele de stele, cu formele topite
Sinapsa sitei rare ușor ating căzînd
Cămară noaptea albe cu vire geruite
Ombra gînd ce-n vatră adie tremurînd!

Elegiace teute

Torente de momente
Năvală dau ardente
Murite și pâlite
Străine de cuvînte
Curate, întristate
Dematerializate

Plăcute, dar pierdute
Sau în adînc durute.
Udată și sărată
E roza picurată
Din bolta de odată!

* * *

Lin...
vâl de aer, mîngietor...
Cad calme adieri senine
Mă oblojește cu un suris sonor,
Coboară-u triste, moi surpine...

Ce frumusețe clară și caldă
Gustată în aromă de veșnicie,
Efluvîul extatic ce scaldă
În unde pure, lumina cenusie!

Acolo, în adîncuri se întîmplă
O alchimie de rețorte muzicale
Ce-nalță mireasmă spre tîmplă
Și cît mai sus în gînduri spațiale...

Mister nerevelabil, o minune...
Împonderabilă simțire.
Are vre-un rost să-ncerc a spune
palpitul fin de contopire
cu viața-ascunsă, fără nume?...

Regele comertului și elanul venerabil -
Soarele nu poate apare parafrază
esoterică
În splendoarea-i de invidiat
Doar prin simpla sa adorare
Și a nuntii fără de păcat

De e privit prea de aproape
Din fața veșnic luminată
Nu-i nevoie de telescoape
(Să nu fie cea înghețată!)

Articul împrăștiie fotonii
Prima în cale-i inundată
Ea nu înmulțește atomii
Raza fiind purificată

Claritate castă, curată

E-aşa de albă realitatea

Din cosmos e împrumutată

Şi dăinuie eternitatea

A doua e-o ^{vulcanică} ~~viflutară~~ caldă

Cu unduiri vijelioase

În ritm satanic scoată saltă

Spre-a cade-n lava voluptoasă

Empe vulcanu-interior

Împrevizibil, cu dezastre

Samovolnic şi neprevizibil

La focul ce-l au alte astre

Nu are, ţel, în depărtare

Şi margini care foarte joase

E oarbă-n farmecul de soare

Urmează legi libidinoase

A Treia-i locul cel propice

Nepreţuit, de virtuale

Căsătorii, ce vor s-aplice

Principii-unirii-universale

Saura-i oprită tuturor

Să-urbe-opusele duşmance

Prin gândul înalt superior

S-atingă soarele-tenace

Parafrază cosmologică

La moderni se zice că-i bardul

Ce-a zis fanteriei, logică

Năruind cap cu inimă, Barbu.

Ca să ai curajul să fi împotriva clişeei trebuie
să le cunoşti bine pe toate !

Nu tot ce spune un om este adevărat, nu trebuie
judecat exclusiv după cuvintele ce le spune despre
sine sau lume, dar indiscutabil în cele zise există
o doză ascunsă de personalitate, ce ne poate arăta
adevărata faţă a omului. Uneori el încearcă

să ajungă în zona teoriilor sale, altori el le intruce
cu mult, dar oricum poate fi sesizat zbuciumul
sufletesc sau măcar structura intimă a sa.

Cacofonie

Aud, nu insistati, mi-ajunge
Stridentul vostru glas mă-impunge,
Orchestra cîntă din păcate fals
Vînd să mă-îmbie-n ritm de vals!

Nu am putere de-a simți
Mă mulțumesc de-aceea cu a ști!

Văd că e lat ecranul, colorat
Pelicula rulează încă-o dată
Dar s-a-ntîmplat să nu aud sonorul,
E incomplet în film decorul!

Să mune vreau trompetele minunū
Să trîmbiteze furia lumii
Să bata tobele în ritm dăcesc
Să uleu cît de mult iubesc!

Să vină c-un topor pletoni
Ca să cioplească din pian frumoni!

Suflati oricum, în goarne și tromboane
Distrați-vă, spargeți balsame
Avem și foarfece de tăiat corzi
La orice instrument, mîlorzi!

Cred ~~erați~~ c-asa-a-ți vut acest
concert

În voie bună, par alert
Să fie lumea bucurasă
Că-i bine cînd se duce-acasă,
Să lase ceieul inert!

Căci iată, judec, și m-apasă!

Nu întotdeauna cînd un om îți cere părerea este necesar
să fi brutal de sincer și să-ți spui ~~pe~~ punctul tău de
vedere ce poate lovi în sistemul său de valori. Poate
ți-a cerut-o doar în speranța că găsește în tine un
aliat, poate un entuziast alături de el pentru o
cauză. Poate așteaptă doar o opinie favorabilă!

Dorinta

Ah, să m-acopere cu totul.

Netărmurita voluptate,

Să mă inunde fericirea

S-aud cum inima îmi bate

În lipsă de-orice echilibru

Să-mi pierd repere cardinale

Simțind cum îmi stăbat fântă

Vibrări de rețe, infernale

Sorbind fără de ostenire,

Singele-ntreacă și gândirea

Și moi, slăbiți, să-mi simt genunchii

Când se-nfioară-ntreagă, firea

Din soare să-mi aprind eu focul

Arzând cu flacără intensă.

Să-mi amortească muschi și oase

Răcoarea faptului, inersă

Să-mi peră lumea-apoi mai bună

În colmi-acele liniștit,

Să meditez senin că-în viață

Tot ce e bun are-un sfârșit!

Satisfăcut de-a mea plăcere

Cu trupul plin de molăseală.

Să plec din nou cu caravana

Uitând cu totul de-oboșală,

Călcând nisipul din Sahara.

Mă pierd în rime, vād, și-mi scapă

Să spun dorința-mi: Apă! Apă!!!

Când un băiat și-o fată stau de vorbă, glumind, rîzînd spunînd tot felul de lucruri ce îi agită indirect să se cunoască - pentru că încă sînt în stadiul de simple curiozități sau chiar mai puțin - dar care nu îi angajează prea mult, intervine un moment important al discuției cînd după o scurtă clipă de tăcere își îndreaptă simultan privirile tăvase unul în ochii celuilalt. Acum ochii nu mai rid ci vor să pătrundă pînă în străfundurile

partenerului de „discuție”. Aceasta îi emoționează pe amândoi, căci imediat își mută direcția privirii în alt loc.

Acest gen de situație este propriu fiilor cît de cît tîniși, care ocupă majoritatea conștiințelor. Cei foarte „tari” nu o cunosc, ei cînd privesc vor să cucerească, să subjuge, să cîștige, nu-și mută ochii și îi fixează spre țelul dorințelor lor.

Incursiunile de astfel de fluxuri retinente se vor mai repeta, cu un curaj din ce în ce mai sporit, dar prima clipă în care iau contact prima dată spiritele este unică.

Amnezie (g)astronomică

Ar dispărea din lume orori

Himere de lupte și sînge

De-ar uita fiecare - uneori

Că-ți foame și vrea să mănînce

Să uite, ci nu să tinjească

La blidul ce-l roache vecinul

Avînd flîntă să omenească

Oricînd, la dorință, tainul

Plăcerea din vechi să nu-și piară

La gîndul mîncării - aburînde

Dar doar cîteodată, într-o seară

Să uite de-a cărnii merinde!

În judecarea faptelor oamenilor tin cont de faptul că anumite defecte nu sînt deloc esențiale, ni mă gîndesc în ce eroare aş cădea dacă le-aş supraestima importanța! Nu uit că ni anumite împrejurări în care sînt pus eu personal îmi determină o atitudine, care dacă ar fi socotită etalon (poate uneori este așa!?) de către ceilalți ar forma o imagine despre mine, în reconcordanță cu adevărul interior. Oamenii se ascund deseori după scutul similitudinii și după atitudini ce să nu le deranjeze sensibilitatea încît să poată fi răniți.

Dar chiar involuntar, nu tot ce facem urmărește linia dreaptă a sufletului nostru (de fapt linia aceasta e mai degrabă sinuoasă, întortocheată, cu meandre și necunoscute) ci ne abatem uneori de la ea, doar noi stînd cînd ni cît. De-aceia nu trebuie să ne lăsăm înșelați de aparențe.

Mi-e frică de omul care nu vrea niciodată să se abată de la un anumit sistem de a privi lucrurile. Rigiditatea nu garantează corectitudinea permanentă. Omul ce își permite mici greșeli din când în când, pe lângă faptul că își oferă experiențe ce îl ajută să analizeze cauzele și efectele erorilor (și care pot să-l facă foarte conștient de modul cum poate fi pus în dificultate de capcanele vieții - evitând mai ușor marile greșeli ce-l pot prinde) nici nu simte nevoia de o eliberare din chingile propriilor închinări. Această izbucnire poate oricând să îl facă pe un om ce n-a cunoscut abateri de la un drum prea drept, să cadă în eroare tocmai în momente cruciale, când este total inoportună o astfel de ieșire din obisnuit.

Viața omului nu e o linie trasă cu ajutorul riglei ci cu mână liberă! Personalitatea poate suferi de două mari defecte: dezarticularea sau fixitatea. Ambele trebuie evitate!

E frumos de tineri!

Sâmbătă până târziu se ține discotecă și cîntă formații, lumea dansează, cîntă, se distrează!

Aceasta pentru a fi lumea atrasă spre activitățile lăse și să nu meargă noaptea la biserică (ateism științific organizat) Dar dinpotevină, startul e făcut, nimeni nu se mai îndură să meargă acasă, toți cîntă și-ni plîndă timpul pe stradă într-un chip cit mai plăcut, avînd drept pretext slujba religioasă ce se ține în toate lăcașurile sfînte, arhipline la această oră.

Grupuri, grupuri se strîng și discută de toate, un puțin despre Iisus Cristos, în general lucruri foarte pămîntene accesibile unui grup de la 10 persoane în sus, care nu pun pe nimeni în dificultate.

Cînd bate al doispiezecilea gong și popa ține slujba și iese afară să cheme poporul credincios se aud strigăte de pusti cu glasul în schimbare:

Hai Dinamo! Hai Rapidu! etc deunde să trezească sentimente înălțătoare de patriotism de echipă.

Totul este solemn și misterios, luminările aprinse (întrevăzute prin perdeaua de fum de țigară) frății într-o credință (gloată ce știe totuși despre

best-sellerul numit Biblie). Dar iată că se
când clopoaște și toaca, acum El a înviat, lumea
exultă și e fărâșită și... somnul vine blând
spre mine filfiindu-și aripile îngeresti!

De multe ori, ca să ai ceva de spus trebuie
ca întâi să înveți cuvintele suferinței.

Jești al apăsătoare tăceri! Tot ce
întâmpnat este conștient că a sa existență în
universul nostru, pentru că el nu are o viață și pe
cea mală, viața noastră, și nu poate fi salvată.
Totuși... el este istoric, aplicabilitatea sa com-
pător nu ține decât de interpretarea noastră asupra
înfăptuirii. Destinul nu e scris undeva, de
unde cade peste noi ca o chingă rigidă. El
se scrie în prezent, ține de aleator dar și de
necesitate într-o anumită măsură și înșiruirea
extraordinară pe care înșirăm în jurul de
singularitatea sa existențială.

Sigur că dintr-un anumit punct o vătăm ar
putea să ne salveze total unghiul direcțional,

dar calea aleasă este unică, și dacă ai alege alt
drum, acela ar deveni considerat drept cel
destinat, totul însă abia după ce s-a săvârșit.

Increderea în destin reprezintă o privire senină
asupra vieții, la unii este exacerbată, la alții
rămasă în embrion. Aceasta atitudine nu trebuie
să ducă la pasivism, la așteptarea promei cerești
sau suferinței iminente - în numele căruia nimic
nu mai merită făcut, ci dimpotrivă, la o
fortare a sortii, pe mâna puterilor noastre, încât
să inclinăm balanța cât mai mult spre noi.

Increderea în om, în propriile forte nu trebuie să
scadă niciodată, chiar dacă noroul este nehotărât
sau chiar dușman. În aceste momente de declin
suferințe trebuie să ne consolăm fatalist, privind
lumea ca un imens zar, gândindu-ne că "ce ți-e
scris în frunte ți-e pus", dar neremunțind la capa-
citatea noastră de a ne alia cu soarta.

Există oameni foarte siguri de sine, nechrămiți de
probleme filozofice, ce știu foarte bine de apel unde, cina
și cum vor ajunge, ignorând variabilele vieții.

Este o lipsă de prevedere și profilaxie spirituală

1 să nu acorzi importanță aleatorului; căci dacă nu
ești pregătit pentru orice, loviturile sale pot fi
devastatoare și pot prăbuși într-o clipă întreg edi-
ficul construit într-o viață de om.

Mijlocul de calare este în primul rând gândirea,
neostentată căutare a sensurilor în tot ce ne încon-
joară, căci ea ne oferă un adăpost sigur în
grametele creierului nostru, de unde putem pur-
deterați lumea aceasta în continuă agitație.

Ni se pot răpi cele mai dragi lucruri, fapte sau
facultăți, singura inatocabilă rămâne ea,
esența omului, desprinderea de ordinaritatea
materiei mișcătoare. Este greu să-ți menți statutul
de om întreg, când ai suferit răni sufletești - ce
pot fi legate de orice priverste afecțiunea - și
mulți oameni au exat în asemenea împrejurări,
dar singurul mod de a te ridica peste soartă
rămâne optimismul spiritului, e-și trage seva
din permanentul exercițiu al creierului, din
analizarea vieții la modul general, deci din
trăirea filozofică - contactul cu lumea ideilor,
contactul cu eternitatea.

Întâ o anumită doză de plăcere atunci când:
confruntat cu un conflict cu altcineva ce este vino-
rat și el e conștient de asta, ai o purtare calmă,
dar totuși îți aperi punctul de vedere, beneficiind
de argumentele cele mai logice. Știind că nu poți
prende partidă îți convine să apelezi la cuvinte
frumoase și blinde care să-l facă pe vinovat
să rămână spărit în fața ta. Măstinduri mesch-
năria sau descoperirea motivelor pentru care a
căzut în greșală îți arată superioritatea morală,
căci nu iei totul în tragic și nu ți-e teamă de
urmările nefaste ale incidentului, nu izbucnești în
istericale, și dacă cel vinovat o face cu atât mai
mult ți-o arată.

Sensibilitatea este o religie personală. Nimăn-
nu i se poate revela Dumnezeu decât cu sprijinul
preotului acestei biserici. Orice intrare forțată
în altar este o profanare, un ultragiu adus
icoanelor sufletului.

Zi cu soare, primăvară adevărată
Cît te-am așteptat, cît am îndurat
de la iarnă asta lungă, monotono, umedă!
Acum însă sînt cum îmi cresc puteri noi
și cum uit tot ce-a fost

Totul s-a înverzit peste noapte, natura era
pregătită să explodeze de mult!

Dau mai mult decît căldura bineficătoare ca
o mână solară ce intră în suflet, mai mult
decît gălăgia copiilor ce-au ieșit din case și
nu se mai îndură să-și facă lecțiile, mai mult
decît ciuipitul vesel al păsărelilor, primăvara se
simte prin miros, prin aerul de vitalitate și
optimism ce-l inspiră toată firea. Ieșirea din
iarnă se simte olfactiv, descoperirea ridurilor pămîntului și tăria aerului ce iese prin porii oșiiți
ai vegetației.

Acum tot ce doresc oamenilor e liniște și pace,
dragoste de viață și să fie ocrotiți de neazuri ca să
poată simți cele mai frumoase zile ale primăverii.
Să uite de micile lor griji și marile dorințe sau
de neîmpliniri, de orice determinare socială și

să simtă singele cugîndu-le prin vine odată cu
sera din plante. Așa vor putea fi fericiți cel puțin
cîteva zile, căci apoi vor reintra în normal, se
vor obișnui cu soarele și vor doborî umbra și
răcoarea. Pînă atunci încă răstătem!

Cred că cenzura maturității mă va împiedica
mai tîrziu să mai îmi scriu gîndurile în
modul în care o fac eu în acest caiet.

Sindromul de interdependență

Cuprinsă de strîngerea mînilor

Strînsă pe cuprinsul inimii

Plasa subțire, fără scăpare

Înlănțuire în nodul ghem

Al firelor generale

Apoteoza succesului garantat oricui

Cîmportă apăsarea sîrmei de oțel

Care taie carnea încă crudă.

„Bolnavii de legat sînt rugați să poftearcă
în sălile special amenajate

Pe vârful tuturor munților

De gunoi! *

Vârsta minimă admisă este arbitrară, dar se
utilizează des ca referință diploma de
absolvire a tinereții! "

* * *

Există niște oameni cu maxilare puternice
Care s-au obișnuit să spargă în dinți
Lutul ars de rotarui destimului.

Ei iau masa de trei ori pe zi

Preferând ca desert măduvă de oase rupte
De la alții.

Somnul le este negru și nemiscat ca pământul
Iar în toate visele ei macină nisip

Pentru a nu-și pierde antrenamentul.

* * *

Hrănit din propria durere

Muscat de îndoieli apăsătoare

Sfârșit de absurdul posibil

Tresar la fiecare atingere a nervilor

Cu corpuri dure și reci din oțel

Cum ar fi lama părului de râu

Sau cutitul înfrîngerii.

Sînt strîns cu o rețea insidiosă

De semne de întrebare

Înfipse ca niște cui în creier

În găuri de unde ies la iveală

Surgîndu-se viu, fire nervoase

Ce palpită nehotărît.

Un personaj sadic îmi împinge

Rînjind, ochii în orbite

Apoi îmi bagă capul cu o

Centură electrică de un ciocan pneumatic

Ce sapă în asfaltul neliniștit

Ale soarelui marcate... pentru toți...

Naufagiati pe o insulă pustie

Construiesc o plută de deziluzii

Pe care să călătorească pînă la primul

Colț de mare unde-ar putea cununa

un vapor personal sau o sticlă de apă

Dulce.

Războinică

Ostirile dezlănțuite ale lumii
se reped fuibund una împotriva alteia
înfigându-și pînă la plăsele una alteia
jungherul ascuțit al argumentelor.
Bătălia e un haos al urletelor individuale
ce scriu cuvinte de spaimă din literele
gesturilor buimace.

Bombe explodează în apropiere, vijile trim-
bitele cocorilor de pe alt tărîm.

Noaptea războiul devine secret, armele sînt
mai ales introspective. Liniștea este însă
clocotitoare, mai apăsătoare ca mișcarea
diurnă a bătelor ce se joacă cu focul.

Încet, lucrurile se aranjează în mod proporțio-
nal cu puterea și parcă forțele se întind mai
bine să țină marionetele în poziție de drepti.

Pacea mult dorită are fața ridată ireversibilă
de prea multe grijă și încercări iar gîndul în-
frînt e ținut de urechi și arătat multumii
proaste ce se prăpădește de rîs.

Dar războiul jubilează (el-misionarul timpului).

căci a înlăturat resturile dreptății trecute,
înlocuind-o cu altă formă existențială a
viziunii.

Dacă un pianist poate muri la 17 ani, de
ce nu s-ar naște altul la 18 ani?

* * *

Mi s-a înbuibăt în suflet

Sarpele Nemulțumirii

S-a încolăcit

Și-mi strînge nervii

Mă apasă

Am colapsat peste

Bucuria vieții

Pe care o aveam

Iarna nu se mai termină

Eu sînt neterminat

Nu mai am putere nici să urlu

Agararea mă roade

Neîncetat, mut

Și sigur!

Se prăbușește deasupra mea
Dezamăgirea

Ce nimic monotonic

Corzile interioare

Nu mă doare nici un os

nici un mușchi

nimic!

În afara de ochii ce mă dor

pentru că nu pot face nimic

în afara de-a

vedea:

Eliberarea de sub referința psihică

Este imposibilă!

Resursele s-au terminat, rezervorul e gol

Totul e gol! Gol!

Declarație drag-matică. $F(tu) = eu$.

Vreau să mă integrez structură tale de corp

Să fi determinanta matricei sufletului meu

Să fi soluția unică, rezolvată instantaneu

Iar grupul meu să fie cu-al tău izomorf

Mă-nvîrte pe-o traiectorie de rază depărtarea

Vizînd coordonata zero unde-i cuprins

Tot infinitul axei, ce-n punctu-acesta s-a strîns

Contractînd orizontul, tot gîndul, bată zarea.

Ești un sistem cu multe necunoscute

Cum nedeterminat și poate incompatibil

Cu ecuația mea simplă, patulater neinscriptibil

În cerul tău perfect = rotunduri absolute

Oare nu sînt decît o biată asimptotă

Ce tînde către infinit să ~~se~~ devină tangentă

La dulcele tău grafic, frumoasa ta calotă

Și la suprafața ce-ncoace o vreau convergentă

E greu să devenim o funcție paară bijectivă

Să corespundăm biunivoc, cît mai oral

Prin argumentul meu în planul temporal

Să se oglindească imaginea-ti pozitivă

Raportarea noastră carteziană să nu cunoască invers

Să fie permanent crescătoare, dar nu monotonă

Să ne derivăm unul pe altul formulând în vers
Substituția fericită cu forma binomă

Să ne-avem unul pe altul axă de simetrie
Și să ne desenăm pînă problema devine clasică
Să găsim plăceri în geometrie
Sau în orice demonstrație matematică

Seria noastră să nu aibă limită finită
Decît poate un număr rațional
S-ajungem chiar să-l aplicăm pe l'Hospital
Sau altă metodă potrivită

Așa ne vom integra în abstract
În complexa senzație ce-o dau sferele
Aplicînd teoria în fapt
Trecînd de-ale noastre paralele..

Dacă nu reușim să le intersectăm
Putem în schimb să le confundăm
Nu știu dacă așa îngrozim
Lătimea, dar cel puțin încercăm

Să mergem drept, cum e corect
La nesfîrșit! (Vezi Euclid)

Poate e o primitivă declarație d'amor
Nu însă nedefinită; concluzionez eu
Căci vectorul e foarte orientat și director
Cu punctul de aplicație în materia de liceu.

* * *
Ce bine este să te bucuri
La un gând plăcut
Să simți un minut
Frumoase viitoare lucruri!

* * *
Buluc, faptele se împleticesc,
Se împiedică cîrînd
Una în alta.
Acvarelele cîndate ale timpului
Colorează în nuanțe amestecate
De roșu, galben, albastru, verde
Pînza albă, curată, rîndosind.
A proaspăt.

Conglomerate de bucăți diverse

De vremuri

Se aglutinează, se împung una pe alta

În spațiul destrămării

Unei lumi de gânduri.

Atita praf!

Praful opacizează raze,

Desertul se opune fertilității!

* * *

Ele există, și-și strigă fărâșca

cu toată puterea interioară.

Viata răzbate din fiecare mișcare

plină de formă

și culoare.

Îmundă chemarea!

Chemări există, dar fărâșca

strigându-și puterea, vede

doar culoarea.

Fondul este inundat de viață!

Dar el răzbate prin toate formele

și cheamă plinul interior.

Culoarea și strigătul sunt

mișcarea vieții.

Oare neputința de adânc?

* * *

Cită frumusețe în sunetul cadent al tocurilor
îndrăgostiților ce sunt lovite de asfalt parcă în
ritmul inimii lor. Ritmul acesta este al iubirii
linistite, sigure ajunse la un grad de înțelegere
reciprocă de unde izvorăște încrederea totală. Calm
pasilor și sunetul acesta al mișcării împreunate
vin după perioada de început când întâlnirile se
făceau în adăș și blugi, ca o întâmplare, fără
a da nimănui de bănuț fiorul interior. Acum
cursă într-o îmbrăcăminte mai elegantă și mai
ales datorită punctului regulat și puternic al tocurilor
pantofilor perechea pare ajunsă într-o zonă de
securitate și certitudini de unde nu le e frică
să se aște unite pentru totdeauna.

Acea mediocritas impune totuși unele compromisuri
cu tine însuși!

Motiv contra superstițiilor:

Să cauți semne ce-ți pot prezice viitorul înseamnă să-ți legi destinul de niște semne aleatoare (ca și destinul de altfel) dar care n-au nici o legătură cu el atâta timp cit le ignori (sau le ții în considerare dar nu cauți interpretări mistice). Din moment ce acestea devin o obsesie, o superstiție, ele capătă puteri nebănuite, putând duce chiar la derodământul (fericit sau tragic) pe care l-au „indicat”. Forța de sugestionare a omului este mare, și este accentuată în momentele de criză, de răsruce, când el este cel mai slab și ușor influentabil; de multe ori autosugestionarea determină iluzia să devină realitate. Nefiind superstițios poți trece mai ușor prin astfel de momente, căci ști că ~~destinul~~ de tine depinde depășirea crizei mai mult decât orice alt factor exterior (exceptând soarta).

Și apoi de ce să depindă viața oamenilor de îndrăgiri? de ce să poată un semn să schimbe cursul firesc al vieții, să te îndrepte

spre prăpastia ce se va căscă cu adevărat dacă ești convins de asta? Da, există și resurse cu un aport pozitiv, cu un plus de optimism eficace în orice împrejurare, dar numai ca revers al feței pesimiste. Există și o parte frumoasă, utilă uneori, dar merită oare să riscăm mereu ca ea să se modifice în opusul ei? - uneori o mișcare abia perceptibilă a semnelui inițial poate răsturna totul!

Conștient de puterea norocului, dar și de atâtea porți surclasa orice dificultăți. Nu e nevoie de îndemnuri supranaturale ca să câștigi sau să te ridici. Nu trebuie să fi dependent de nici o cauză fără efect. Odată ce-ai fost subjugat de superstiție ea te conduce în momentele cruciale, și există șansa indubitabilă de a deveni sclavul ei, ~~care~~ moment în care are de suferit demnitatea și măreția ta de om!

Superstiția nu are nici o legătură cu soarta!

Soarta este multitudinea de factori din afară ce-ți determină cursul existenței, dar superstiția este procesul psihic prin care fantasticul devine real.

Soarta nu depinde de tine, efectele erorilor
da! și fenomene absolut fără importanță
te pot conduce (dacă nu-ți educi spiritul),
fenomene ce le-ai fi putut ignora, evitând
astfel unul din termenii aleatori ai vieții,
care tind spre derorganizarea interioară a
omului. Ce altceva înseamnă evoluția
umană decât o continuă luptă împotriva
entropiei nimicitoare? Cu siguranță
omul viitorului nu va fi superstitios!

Memorie tristă

Dint-o dată-ai dispărut, fără știință, dint-o dată
Ai lăsat în urmă-o mamă ruptă, arsă, - n durcrată.
Nu mai ești aici în lume, ca să suferi sau a plînge
~~Ai fost tinăr, așa tinăr, un ado~~
Ca să-ți ceri dreptul la viață... Ți-ai și dat tributul-n
sînge!
Ai fost tinăr, așa tinăr, un adolescent curat,
Ai iubit și tu vreodată, ai gustat vechiul păcat?

Gîndul tău s-a-ntors în tine, ai murit neîmplinit
Floarea vîrstei ți-a suflat-o vîntul morții-ostil urșit!
Ai visat marea iubire, te-ai dorit în absolut
Așteptai să-ți vină rîndul, te-ai întors însă în lut
Dint-o dată...-așa cum eu chiar s-ar putea să
o sfîrșesc
Pînă-a ști ce e iubirea, pînă-a prinde să trăiesc!

I..... Și tu...

Tăceai, mă priveai drept, clipind repede, mîscîndu-ți buzele...

Sau lung, pe furis, cînd mă prefăceam că nu
te observ...

Nu știai de ce eram așa iritat, neînțeleș de
crud...

Nu făceai altceva decât să mă privești, poate
stîngace, poate obositor, întorcîndu-ți capul
cînd îmi rezirai ușoara asprime din glas.

Nu-mi glăceai, îți găseam defecte - ce-ar fi
vrut oare?! - dar ceilalți mă invidiau pentru
privilegiul de-a fi interesat o persoană așa

diagută și fină în gesturi și gusturi.

Acum mi se arată însurări ce n-am vrut să le văd la tine și regret că n-am încercat să te cunosc, doar din vina mea n-am vrut-oare și nepotrivirea?

Regret puțin? mult? nu mai contează, ne-am despărțit ireversibil cu nostalgia împlinirii.

Ah! cât mi-ar fi putut dăruia ființa ta nervoasă, feminină, cât ai fi putut iubi! (?)

Da rămâi o amintire, plină de remuscări din parte-mi - da! cred că te-a durut comportarea mea, dar n-am putut fi altfel, - poate așa face la fel și acum - rămâi un capitol neînceput, peste care am sărit pentru că am pași prea mari, prea brutali! - iar tu, simțindu-te mică și neînsemnată măsoare privai cu neliniște și ~~încredere~~, aproape fără urmă de speranță.

Așa a fost viața!

II Vestea a fost uluitoare, m-a buimăcit, credeam că este o glumă, dar e atât de adevărat...! Imi făceam reproșuri, simțeam remuscări că te-am făcut să suferi, iar tu erai doar o mică femeală umanoidă!

Nu-nteleg, ce doreai de la mine, de ce nu mă lăsați în pace când îmi vedeai reacțiile, de ce mă puneai pe gânduri?

Îți verificai formecela, voiai să-ți cunoști puterea de seducție?

Te credeam așa pură, mi-era milă de tine că nu-ți puteam oferi ce doreai, iubire! Te credeam nefericită, iar tu...

Nu-mi-ar fi putut închipui așa ceva! Asta e o înrățatură de minte, cât să dai credit femeii.

Poate te-ai fi invitat la un spectacol, dar mi-era teamă că te atașezi prea mult de mine, și nu voiam! Da acum înteleg că tu ai fi rămbit și ai fi refuzat, dar în așa fel ca să nu te abandonez! M-ai fi tratat ca pe un prizonier, doar pentru că ți-am dat atenție!

Dacă îți plăceam, poate ai fi scuzată pentru

tot, exceptând lucrul pe care l-ai înfăptuit.
S-ar putea să ai o căsnicie fericită, nu-ți
doresc contrariul, dar... n-ai dezamăgit!

Damenii ce sînt alături nu trebuie jigniti
niciodată, indiferent de celelalte cusururi pe
care le au. Prin devotamentul lor și în-
cumpănă toate greșelile, atîngînd punctul
culminant al umanității de unde ca
niste succesiuni ai mărimii nu pot fi
decît respectați, admirați și copiați!

Te idoli nu trebuie să-ți atîngi, pt. că sînt
cu poala pe mîini! (Flaubert) Să nu
jignesti oamenii pe care îi iubesti, căci astfel ei
pierd încetul cu încetul afecțiunea ta.

Iată că sînt în ajunul plecării mele în armată.
Urmează cea mai grea parte a existenței mele de
pînă acum. Trebuie să-mi impun să c. părare
tot așa cum am intrat, să-mi regăsesc aceeași
stare de spirit și peste 9 luni. Pe totîntregul că

i-am înțeles mi-au spus că armata te învîrtește,
te îndobîtocește. Trebuie să nu mă las condus
de acest curent. Trebuie să înfrîng ostilitatea,
să învîrț a mă descurca, poate chiar voi deveni
mai bărbat!! Știu că este un rău necesar, ce
va trece, neîndoros. Dar, totuși, sînt 9 luni din
viața mea! Nu trebuie să le irosească în zadar.
E necesar să realizez ceva în acest timp!
Chiar dacă nu numai a învîrta să trăiesc mai
bine, mai frumos. Numai în contact cu
diversitățile poți aprecia libertățile nemăsurate
pe care ți le oferă viața; numai con-
fruntat cu o existență monotona, anesteziat și
automatizat poți înțelege frumusețea vieții,
~~pe~~ necesitatea creării ei permanente
între noi climat de artă a vitalismului.

Nu trebuie să scap nici o clipă din vedere
contextul acestui timp (pierdut?) de ostăsie.
E c. mucă parte din viața mea, o parte cu
bucuri, dar mai ales neplăcerile ce mă vor
căli pentru viitor. Bine, cel puțin că nu
este război!

Mă aflu în prima permisiie. Pe lângă ce am îndurat în săptămânile de muncă „acasă” înseamnă paradisul: cei dragi, mincare bună, căldură, condiții umane de viață, muncă, somn, apoi am la îndemână biblioteca și muzica mea. Sînt liber pentru o zi jumătate. Este iuneu! Dar tot ce văd, aud, simt, o fac într-un mod diferit de înainte, receptez tot de dincolo de un zid imaginar creat în soldați de armată. Număr orele înfrigorat, dar nu disperat. Sînt calm și totuși știu că e imposibil să plec să nu mai plec. Armata m-a învățat să fac totul în grabă, sau cel puțin fără lejeritate temporală cînd mi permit o deranjare de orar. În armată nu poți fi linuștit nici o clipă, ci doar nesimțitor. Linuștea, asta caut, dar nu o voi regăsi decît după cele 9 luni, timp în care voi rîvni la cîminul primitor pe care îl am acum. Realizez că voi deveni un lector pasionat de poezie după stagiul absa, acum sufletul este lăsat undeva în umbră, cu stăle licăriri.

Resimt lipsa unui exercițiu intelectual organizat. Acum totul se reduce la prezentul supraviețuirii. Organismul meu este în alertă. Nici măcar un gând la iubita mea posibilă. Nici măcar nu sînt trist. N-am lăcrumat nici o dată de la început. O excitație de plăgă interioară în favoarea celei exteroare. Mentalitatea mi s-a schimbat, dar e sigur că nu pentru mai mult de 9 luni.

Plec de acasă cu mult regret!

Existență amputată!

Duritate, refractarism - și asta datorită vieții de colectiv într-un colectiv eterogen, cu oameni lui răi și buni. Poate nu sînt totuși chiar așa răi cum par (sau vor să pară), și de fapt sînt foarte puțini cei etichetați: „Pozitiv”

Deși nu e lege, titluri trebuie să-ți afișezi punctul de vedere, să nu te lași călcat în picioare. Din păcate, încăldura, umanismul dinainte, iar dacă mai ai serm de bunătate se datoresc mai mult unui ecou din lumea civilă anterioară. Gesturile frumoase nu mai sînt așa

Deși distanța dintre cazarmă și civilie este doar de minute, diferența în gândire este substanțială. Cât timp în cazarmă libertatea este ceva ideal, tel spre care tinzi mai mult în concept, viața ta desfășurându-se pe de-a-ntregul în kaki, cu rigurozitate și

privasiuni. În libertate, după cîteva ore lînvîsîite, cu un orar la liberă alegere și fantazie, viața nu mai poate chiar atîta de mohorîtă și ilidă impresia că îți poți conduce și singur programul, că ți-ai recăpătat personalitatea și independență. Rămîne o sîcîială a reîntoarcerii în uniformă, ca o trezire dintr-un vis frumos într-o realitate apăsătoare!

Nu pot duce un rău la bun sfîrșit! Sînt rău doar în momentele de minie ce nu durează decît foarte puțin, urmînd să mă calmez convins fiind că pedeapsa nu îndreaptă decît în mică măsura vina de înfăptuită. Unui o pot numi lipsă de tărie în caracter, altui bunătate, altui frică, dar eu nu pot aplica o măsură coercitivă altui om decît dacă nu-i afectează demnitatea umană sau sănătatea. Țin însă vinile semnificative ce determină tare de comportament, avîndu-le în vedere permanent în legăturile sociale, chiar

admonestind public sau între patru ochi,
dar numai cu vorbe. Simt că nu pot
fi lup printre lupi ci doar un urs!

Vigilența este obligatorie, pentru a nu fi
înghițit și e de ajuns să te simți stăpân
pe tine și într-o posibilă situație limită.

Apoi, urăsc și violența fizică, considerând
ultimul mijloc de apărare, nu de atac.

Doar în cazul extrem când este absolut
necesară pentru a face înțelesă gravitatea
situației creeză apele la ea în ofensivă,
când orice alt mijloc de convingere nu
a dat rezultat, și asta în mod mai
mult simbolic, demonstrativ.

Nu înțeleg să mă bat cu pumnii pentru
o părere, dintr-un motiv prostesc. S-ar
putea interpreta ca o laxitate lipsa de
răspuns la o replică fizică, dar rațiunea
mă împiedică să mă port sălbatic,
instinctual, în ultimă instanță periculos
și fără rost ca răspuns la provocarea
nerăsușă a altuia. Răspund doar dacă

îmi pierd controlul (foarte rar și foarte
scut timp!) sau dacă principiile (înalt!)
îmi poruncesc (iarăși rarissima situație).
Nu lovitură în sine mă inhibă ci ideea
ce o înroșește, de inferioritate, cel puțin
în domeniul autocontrolului al celui alt.

Le păcat că în fața lumii rămânem impu-
ria înfrîngerii, hrănită de altfel de
mileniile de autoritate a forței fizice!

Deși evoluăm spre o lume a intelectului,
rămân totuși astfel de rămășițe arhaice!

Cea mai nobilă armă rămâne forța mentală
capabilă să domine celelalte voințe, să le
detășeze fără ca ele a sesiza aceasta.
fluidul vital, Qi!

Suferința este relativă. Omul poate suporta nelimi-
tat orice privațiuni. Depinde de referențialul
des pt. nivelul ^{minim} al suferinței. Leacul pt.
durere este stabilirea limitei inferioare cât mai
aproape de suferința respectivă, avînd în vedere
deci niveluri superioare care (slovă Domnului!)

ne sînt străine. Tot așa orice mic lucru poate
căpăta proporții uriase. Totul depinde de
psihicul nostru!

Poate nu e de neglijat faptul că am
putut rezista fără nici un sprijin
mental în exterior, fără un gând obsesiv
ce să mi mențină pasiunea, speranța,
pofta de viață. Am trăit de azi pe
mîine, încercînd să nu mă înec într-o
deprimare, suportînd prezentul într-o
continuă vegetare. E un fel de călire!

Motivurile castei militare sînt

Suprimarea libertății - poposită disciplină.

Trăirea în comun, în condiții de

deosebită

Trăirea

De la 3 la 6

În plină

lumină

aruncate pe covorul de asfalt, căld
penumbră de liiște

Tăiate de pan neunoscut

numeri rotate la vreo mînașcă

cu perchelele trase

nașgetul continuu al colorilor tehnologici

tuneric și singurătate vie

Respirațiile febrile ale

apropierilor exotice

nutrimente de excluderile înecăzate

fragmentele de claxoane.

Accentele căminului sînt date de

unul ce s-a lăsat existentă

semen, înțeles, unde

sunt rețențiar nu se prea distinge,

primit printre familiile de reghe

ale numărului imensului organism

Există alor dintr-un anumit

pulsul victii și palpitul audio-visual

activității cotidiene...

De am cîstigat după perioada asta este un psihic
mai tare și o mare dorință de a începe o
activitate sistematică de studiu și cultură
fizică spre a tinde către desăvîrșire. Pînă
acum m-am acomodat cu posibilitățile lumii
acesteia, de acum înlătur surplusul de fapt
trezînd la acțiune spre a-mi dorești posibili-
tățile pînă acum doar întrevăzute. De acum
adîncesc știința în părțile ce am aflat că
mă interesează.

Nivelul intelectual - redus

" fizic - destul de ridicat

" psihic - ridicat

Ultimele însemnări de pe una lunilor cazare:

Balada sentinellei bolnave

În palidă tristețe a unei nopți pierdute
Cu ochii roși și ceacăne ce-urgăpă-adînc obrajii
Cu creierul ce n-are din gînduri să se-ufuște
Avînd fiori de febră, asemenea cu ocnășii
Reîntră-n post de gardă, al schimbului trei, ostășii...

Par hămești de foame, slăbiți și fără glas
Silabisind cuvinte aiurea, ne-înțelese
Cu greu abia mai pot ei să facă cîte-un pas
Trînd cadavru propriu la locurile-alese
Să le distingă viața în schimbul unei tîrse...

Sînt toți închizi la față, căci ruperea-i roade
Ținuta răvășită, și arma agățată
Fumează toți pe rupe și stau lîngși pe spate
Ei nici că mai somează parola e uitată
Cu capu-n mîini așteaptă să vină schimbul-odată...

Aveniati și fără vreo umbră de speranță
Mai bagă cîte unul cartușele pe țevă
Și cochetînd cu gîndul să-și spulberea lui viață
Mînat chiar el de asta, un foc îl face pleavă...

Mai bine-o moarte iute, primită drept în față
Decît ca sentinela să-nghiți murea etravă!

D.A.

În vacanța asta am uitat de tot restul ce a fost!
Mi-am sters din memorie (subconștientul?) chiar și
colegii de armată, tot ce-mi putea aminti de perioa-
da aceasta cea mai săracă, de pînă acum.

La Costinești m-am distrat minunat, am luat
contact cu mediul studentesc, am flirtat, m-am
comportat ca ceilalți băieți fără nici o reținere,
dar am avut și alte momente... legate de sensi-
bilitatea mea și de speranțele mele de mai mult în
această problemă, de mai înalt, de mai sublim...

Apoi, am descoperit filosofia orientală și m-am
îmbibat de ea, mi-am apropiat-o, cucerindu-mă
definitiv.

Mi-am propus să-mi fac un program ordonat de
muncă și educație fizică, dar... factorii perturbatori
ai vieții m-au deturnat de pe calea pornită (în-
gîndul puțin). Mediul acesta "civilizat" mă debu-
solează, modul cum înțeleg tinerii mei colegi,
amici, cunoștințe să-și petreacă timpul. Dar nu
numai ei, totul... este... în contradicție cu simplici-
tatea orientală, cu calmul ce-l urmăresc acei oameni.
Mi-am schimbat optica. Îmi dau seama că

oricît îmi îngălesc eu arta noastră europeană, în
multe compartimente ale ei, mai ales contempo-
rane, nu lucrează în spiritul liniștii și calmului
sufletesc. Artă cine-dramatică, muzică, literatură,
toate pun probleme, dezagregează resorturile unui
suflet dispus la prea multe. Epoca e mult prea
confuză și rapidă, prea agitată și-și pune
amprenta în toate compartimentele vieții
sociale, etc. Toată goana asta după câștig mate-
rial - de neignorată, binenteles, aspectul pecuniar -
de situații și înlesniri de care te lovești prelu-
tîndu-te de aduce la un moment dat să fi pus
la oclasi munit cu ceilalți, fără să realizezi d-
la început. Trebuie să rezisti curenților generali,
să-ți menții sistemul de valori la care ai ajuns
din greu, să nu te mulțumești cu compromisurile.
Dar acesta e lucrul cel mai dificil! și aproape
imposibil (deci un eșec, o cauză pierdută, un ideal
treacător?)

Eu personal sînt acum la o răscruce hotărîtoare,
dar sper că nu este poate ultimativă!

Pot eu oare imbușa o viață mondenă la un nivel

obligatoriu pentru orice tânăr ce se vrea dezghețat, cu vaste cunoștințe despre viață, știință și artă, (deci lecturi vaste beletristice, filosofice, științifice, profesionale, pelicule cinematografice și piese de teatru, exponate de plastică, concerte și audii, fenomenul artistic global care prin diversitatea-i determină: propune atâtea probleme umane ce pot ajuta acumulării de experiență dar dezechilibrează făptura interioară; filosofurile atîtor opinii; mai puțin din cărți, mai mult din observații; știința atît de avîntată astăzi ce acționează nemijlocit asupra scării de valori a sistemului nostru de gîndire, dar și asupra societății în ansamblu) cu viața atît de simplă și prescînsă de Yoga și ansamblul filosofilor asiatici?

Pot eu opune creator complexitatea vieții tehnice, civilizate, europene, ivită dintr-o cultură considerată de referință în lume, simplității unei vieți în concordanță cu natura, spre contopire cu ea? Nu-i oare imposibil să gădesc o soluție de compromis între aceste două antagonisme. Nu pot renunța la nicio una!

Pe de-o parte am crescut și am fost educat în modul acesta european, și ca un intelectual nu pot umări decît perfecționarea gîndirii și acumularea unui bagaj foarte vast de cunoștințe, spre lărgirea experienței de viață, am o curiozitate (umană neîndoios!) nesfîrșită, nu-mi pot stabili apetitul spiritual pentru tot ce privește omul. Dar asta înseamnă bombardarea fragilului meu creier cu informații deseori dezechilibrate, ce-mi pun probleme și nu prea soluții - ce trebuie să gîndesc de mine cheltuiind o foarte mare energie psihică - în loc să merg pe calea bătută de mii de ani de civilizațiile orientale ce au găsit alte modalități de trai, după cu totul alte principii. Am descoperit aceste principii și teorii și nu pot renunța nici la ele în ciuda adjuvantelor occidentale, înlocuitorilor brutale, directe, agresive ale civilizației masiniste (sînt copii nereușite!)

În fond urmăresc manifestarea plenară a personalității, aflînd două căi posibile (prima condiționată obiectiv, cealaltă subiectiv!) vreau să fuzioneze într-un tot armonios (dar se pare că numai renunțînd

la anumite părți din fiecare voi reuși - fie ca prin trunchiere să nu ating esența lor pozitivă, să nu ajung a realiza că le-am amestecat inutil, că niciuna nu m-a adus spre stadiul său final de înălțare spirituală, prevăzut de apologetii și gânditorii ambelor sisteme).

Dacă aș fi mai slab, totuși, cred că timpuriu de mediu aș pierde principiile asiatice, rămânând cu celelalte, care oricum nu pot oferi înălțarea spirituală a învățăturilor oamenilor din cealaltă parte a lumii!

Eu însă sunt puternic, voi ajunge sus, nereun-
tînd la idealuri (ele sînt esența unei vieți
superioare) priceput în ale vieții, dar mai ales
în ale gândului (nu neapărat în sensul obisnuit
sub titulatura de savant) ! Nu mă voi dezamăgi,
nu trebuie !

Nu pot concepe diplomația ca artă de a minți, ci
doar de a stăpîni mijloacele de relație cu oamenii. Cu
o persoană antipatică mă pot purta în limitele decenței
și bunelor maniere, dar să nu mi să ceară să fac

mai mult, să mă prostituez ~~spunându-i~~ flătînd-o,
lingușind-o, deci făcînd lucruri contrarii naturii și
firii mele ce nu sînt nici necesare pentru un trai
linistit printre oameni, dar care neîndoiros pot
aduce mult folos, mai ales dacă sînt utilizate de un
om cu multă încredere pe buze și o știință de a nu se
da de gol. Femeile, în general mînuiesc mai bine
această artă a ascunderii de în spatele vorbelor. Eu
însă cred că sînt un om integru, politicos dar nu
fals !

Se spune că nu-i păcat să privești ce-i fumos !
(Ce-i fumos și lui Dumnezeu îi place).
Ba e păcat ! De cel ce se zgîiește !

Societatea contemporană a ajuns la un grad de
complexitate și varietate atît de mare încît este o
axiomă faptul că ea produce o influență de de-
centrare a minții ; accentul pus pe senzații de orice
natură ce împiedică unificarea gândurilor îl încurajează
tîntărea pe omul modern de tot ce-l înconjoară, dar
împiedică să apunfundeze. Este foarte greu să fii la

curent că tot ce se petrece în lume, ~~în~~ toate domeniile.
Dimpotrivă, stările de suprafață, te ajută pentru
clarificarea propriei filozofii (cau de cele mai multe
ori este a incertitudinii, expectativei) dar nu pentru
adâncirea cunoștințelor științifice (înțelegând astfel
orice domeniu barat pe cunoaștere, teorie și
practică ratională)

Cele trebuie acum oamenilor este o nouă
religie, o nouă disciplină spirituală, de această
dată nu forțată, impusă, exterioară ci voită,
înțeleasă, intimă. Din noianul de direcții di-
vergente ale cunoașterii trebuie să fie alese acelea
care aduc pace și liniște în suflet, indiferent de
forma lor exterioară. N-ai putea da o rețetă
universală, dar trebuie găsită calea pe care să
se intersecteze știința cea mai avansată, arta,
unificată de filozofie, într-un sistem social-
politic, astfel încât omul să nu mai fie atât de
slab să cedere puternicelor tentații deconstructive.
Nici să nu fie răscut de informații, mergând spre
ignorantă și îndoielă! Să se traseze niște
orientări generale, legate mai mult de spirit,

de disciplina gândului, ca viața să aibă o fini-
tate înțeleasă, telurile făcându-i pe oameni să
dea maximum din capacități societății, și totodată
să mulțumească și liniștea interioară dictată de
cunoașterea atingerii idealului de umanism (accesibil și
mare măsură tuturor) să rezolve și conflictele majore
ca pot surveni în psihicul lor.

Mă gândesc că lipsa mea de preocupare pentru o tinu-
tă îngrădită (în mediile ce îmi permit aceasta), ar putea
o sustragere de la norme exterioare, formale, către
interioritate, caracter, fond. Dar eu înțeleg (logic)
necesitatea formei. De ce nu o simt în mine?
(Răzori când simt frumusețea formei, am o revelație-
fie în artă plastică, în vestimentație, în lucruri; poate
de aceea încă nu sînt apropiat artelor formale, desi-
le înțeleg frumusețea!) Trebuie să îmi impun întot-
deauna grija pt. aspectul exterior, să ~~nu~~ nu uit,
pentru că realizez importanța lui în relațiile sociale.
Înțeleg profund mecanismul psihologic declanșat de
o anumită stare exterioară convorbitorului.

Toturi intențiile de acest gen nu îmi aparțin mie, ci mediului care mă obligă la ele, deci educația ar fi trebuit să-mi fi format o depindere din acestea! (sau poate că nu a fost deajuns cît mi s-a explicat și nu-am explicat, poate ar fi trebuit să fii conștient de împrejurări să-mi formezi astfel de obiceiuri, „a dona natură”. Nu numai că nu-i țin, dar sînt aproape sigur că viața îmi va refăce vîna, și îmi va pune amprenta și ampra mea, creîndu-mi acest gen de automatisme. Are oare nevoie omul modern, civilizat de ele? Ued că da. Dar este dator să le constituie, să nu devină un sclav al obiceiurilor, ci obiceiurile să-l ajute să treacă mai ușor prin viață.)

Dar eu îmi doresc o explicație la acest proces interior, psihanalitică. Uneori, deci mă gîndesc că ar fi bine să așt mai îngrijit, îmi lipsește forța mobilul, motivația să trec la acțiune, am o lipsă de energie în acest sens. Deci, lipsa de motivație mă împiedică să-mi înving inerția (pt. că am observat că atunci cînd mă pregătesc cu înfigurare pt. un eveniment nu-mi lipsește energia de care vorbeam)

Gîndindu-mă acum mai bine, pricez că într-adevăr am o lipsă de venerație pt. lucrurile anexe nouă, ce ne sînt totuși necesare; chiar cînd sînt mobilizat spre a acționa mai bine, în așteptarea unui eveniment, totuși nici ^{în accepta activitate} greutatea mea ~~de zărmeară~~, îmi aduc imediat în minte că scopul pt. care cheltuiască atîta energie este unul mărunț, greutatea ce-mi pun în vedere relativitatea valorilor în domeniul formelor, și căutarea unor norme de valoare absolute (sau approximate ca absolute)

Revenind la psihanaliza aducită în mine: lipsa de motivație mă îndeamnă spre nonconformism cu lumea ce are anumite pretenții de la membrii ei. Ca răspuns la nonconformitatea lumii cu verile mele, pretențiile mele de la ea.

Deci lipsa de motivație este răspunsul subconștientului la nenmulțumirea continuă pe care o sînt în străfunduri. Și resorturile intime ale nenmulțumirii pot o situație profesională confuză (înca) neîncetarea în posibilitățile mele de afirmare în ~~viața~~ (încă) profesia aleasă (încă), dar mai ales lipsa acută a unui suflet feminin (ÎNCĂ!). M-aș și poate multe altele

schimba mult, aş avea mai multă grijă de exterior pentru a face plăcere iubitei. Nonconformismul este urmarea firească a NEÎNTEMEIERII!

Daş cred că şi când mă voi întemeia îmi va rămâne un simbol de nonconformism (unul din simbolurile tinereţii), printr-o înţelegere sintetică, atotcuprinzătoare a vieţii în acest Univers. Conformismul înseamnă lipsa oricărei fanterii şi iniţiative, cufundarea în automatisme, bătrâneţea! Vreau să rămân tânăr!

P.S. Poate indignarea mea e un protest împotriva prejudecăţilor atât de răspândite şi totuşi inevitabile, iscate de forma neînsoţită de fond (cel puţin la suprafaţă)

E o diferenţă între a spune: Nu pot să -i refuz acest serviciu! şi Vreau să-l servesc!. Deşi este negativ refuzul este în prim-plan în prima exprimare, din anumite considerente (obligatii, îndatoriri, contra servicii). A doua exprimare scoate în evidenţă intenţia puternică de a face un bine, din alte considerente (simpatie, admiraţie, respect). Acest gen de exprimări

crasi-sinonimice le întâlnim curent în vorbire, ca o dezvoltare a adevăratelor mobiluri de acţiune. Este bine să le avem în vedere!

De ce mă tem să părăsesc Bucureştiul?

Răţiuni subiective: aici se află rudele mele, casa mea, cunoştinţele şi prietenii, locurile natale bine ştiute

Răţiuni obiective: aici găsesc cele mai multe locuri de artă şi cultură (sali de concert, cinematografe, teatre, muzee etc) magazine foarte bine aprovizionate (cărţi, discuri, aparatură de orice gen, articole de îmbrăcăminte, magazine alimentare etc) deci o gamă largă de opţiuni cu caracter de dezvoltare al personalităţii şi de înfăptuire a vieţii, de confort

Există o complementaritate cauzalitate - finalitate fundamentată ontologic. Conform acesteia explicarea lucrurilor este următoarea:

Universul acţionează conform unei legi intrinseci de evoluţie. Aceasta evoluţie de la simplu la complex nu se poate face oriunde, ci în locuri cu

anumite caracteristici fizice speciale. Un astfel de loc este și Pământul (legea finalității). În locurile cele mai prielnice poate apărea un stadiu superior al naturii - viața! Apariția ei este necesară dacă condițiile mediului sunt optime (legea finalității). În locuri diferite din Univers, însă, evoluția poate lua căi diferite datorită unor cauze specifice, (legea cauzalității). Astfel se postulează varietatea formelor de viață, chiar neunicitatea structurii, dar în cadrul unei game relativ restrânse de posibilități, bazată pe structura carbonului (în stadiul actual de cunoștințe științifice).

Așadar la om, evoluția urmează o cale nouă, aceea de organizare supraindividuală ca unic mod de progres, în societăți umane cu legi proprii determinate și determinante pentru îns. În mod legitim evoluția nu poate fi oprită, ea este dictată de natură (legea finalității), de aceea societățile caută să se dezvolte și ramifice. Totuși această introducere de negentropie, produce un dezechilibru natural tot mai mare care ar putea duce la dispariția speciei umane. Natura își pune în om,

una din pașele către evoluție, depinzând de om însuși să depășească criza peren actuală dintre scopurile propuse și mijloacele de producere a lor. Ne aflăm într-unul din momentele nodale ale omenirii. Vom putea trăi una din cele două opțiuni ale ei: de a urma calea evolutivă naturală sau de a constata eșecul universului în încercarea Umană pe Terra. Poate în alt loc evoluția a ieșit victorioasă!

Nu se știe unde vrea natura să ajungă, dar legea finalității acționează implacabil, cu variații ce îndeplătesc principiul cauzalității) diferite, tocmai pentru a origina succesul evoluției (originat probabilistic).

Este oare evoluția scopul naturii, sau doar un mijloc spre o teleologie încă inaccesibilă nouă? (poate va rămâne necunoscută specie umană - sau altă specie echivalentă - descoperindu-se doar la un nivel superior al evoluției, spre care tinde viața, un nivel înimaginabil astăzi!)

Ce mă înpăimintă cu adevărat nu snt greutatea, ci recunoscutul, recunoașterea! Pns în fața unei situații cu totul neprevăzute nu-mi pot opri inima să-mi bată mai tare și mintea să-mi lucreze repede, deni uneori derordonat, panicat. După primele momente de derorientare (pe care încerc totuși să mi le exteriorizez) urmează cele de cântare febrilă a soluției. Odata soluția găsită și analizată, chiar dacă ceea ce drumul de urmat este anevoios, el cel puțin este cunoscut și mă liniștește brusc. Acum cel puțin știu cum să-mi canalizez energia actualizată de eveniment, aflată inițial în fața unui câmp neted, fără reper, fără cărări, într-adevăr înpăimântător!

Ce urmăresc, intrind în rândurile redactorilor zărilor „Inq”?

1. O situație în mijlocul istoriei, acolo unde se pune la cale societatea, în subteranele puterii, (bineînțeles la scară mai redusă, politehnistă!)

2. Un mediu intelectual, oricum elevat și peste medie, întotdeauna fiind^{cu} atras de oameni superiori care mă pot ridica și pe mine, dar nu forțat ci în mezul firesc al dezvoltării personalității pe un teren germinat de semințele auto-dezvoltării emulative!
3. Nevoia de a-mi comunica punctul meu de vedere, mai ales în problemele ce mă frământă
4. Multidirecționarea interesului, fiind obligat uneori să acționez pe laturi noi, neatrăgătoare și de aceea străine până atunci. Deci cunoaștere tot mai vastă a realității în toate ipostazele obligativitatea devenind deci astfel un stimulente un fertilizant.
5. Cunoașterea mai bună a oamenilor, prin relațiile pe care trebuie să le stabilesc în interes de gazetărie. Un antrenament al muncii cu oamenii!
6. Cant ce efortul și timpul pierdut să aibă un efect nu numai într-un articol cerut, ci și pe plan interior, în acumulările mele spirituale. Nu doar datorie de serviciu ci și mulțumire spirituală.

7. O mai intensă receptare a faptului de viață (mai ales studentescă), deci o creștere a sensibilității sociale și a angajării politice.

În concluzie ^{încep} caut dezvoltarea personalității (după un feed-back pozitiv) legată de îndeplinirea unei sarcini ideologice, de popularizare științifică, estetică, umoristică etc care să reprezinte un produs social util, apreciat de colaboratori, dar mai ales de cititorul student.

Apoi mai sunt și avantaje ca: recunoașterea individualității tale sau implicăției tale în viața universitară, popularizarea persoanei tale în mediul studentesc sau profesoral, de unde un anumit prestigiu; și de ce nu avantaje de ordin material (tabere, excursii etc) sau posibilități de a participa la acțiuni. Pe altfel nu le-ai fi putut realiza pe viu (festivaluri, gale, serbări etc!), păstrându-ți nemijlocită a vieții ardente vizavi de FMI!

Cu ceilalți să fim diplomați, dar cu noi înșine cinici, sinceri. Să nu ne autoînselăm, dar dacă o facem, să fie necesar lucrul asta, având însă în strâmbul conștiinței de știință despre starea de lucruri adeverată.

Răsfoind paginile acestui caiet constat o evoluție clară de la introspecția psihologică la căutarea unui statut social mai ferm (și nu știu cât am știis în ultima vreme, ci cât știu că mă frământă problema filozofică, socială, economică, deci cu referințe la exterior). Adolescența = epoca înfloririi spiritului și sufletului. Postadolescența = epoca rodirii cunoștințelor și a sensurilor, o mai mare putere de a le dirija și specula. Uneori sunt chiar invidios pe prospețimea mea trecută, pe ideile, cel puțin pt. mine, originale, noi ce mi-am străbătut mintea. Pe vremea când aveam destul timp pt. "eu" psihologic, pe lipsa de pragmatism! Acum însă combat o trecere

spre „eu” social, relațiile cu oamenii, pe care
le veau stabilizate printr-o bază profesională
temeinică, paralel cu încercări de clarificare
a unor concepte despre locul omului în
lume. Parcă nu mai îmi aparține mie
timpul, ci societății. Ea mă pusese la o
agitație permanentă intelectuală. Neglijez
partea afectivă! sau poate e un proces firesc
de echilibrare al sensibilității de ^{alte} filosofie.
„Cine sunt eu?” a fost înlocuită de „Cine
suntem noi?” Unde vom ajunge? .... etc
A intervenit o angajare acută, e vîrsta
revoluționară! oam!, nu mai devreme
cînd ne aveam încă baza „de vîrstă”.

Nespus regret că mi-am lăsat simțul poeziei
(pe care-l recăpăt treptat) în schimb m-am
crescut cultul pragmatismului și a respingerii
a tot ce-i inutil! Proclam un lucru inutil
însă după o analiză atentă, și o fac totuși
pe un termen nu foarte lung. De exemplu:
- ce-mi trebuie mie să pierd timpul asta
prețios pe care-l voi regreta ca neprofitabil,

cu studiul aprofundat al algebrei, analizei
matematice (și ce-o mai umă!) cînd mai
bine noțiunile ar putea fi restrinse la
structul necesar meseriei mele de inginer,
umplînd însă spațiul de învățămînt cu
materii specifice, sau să-mi provoace și un
apetit pt. domeniul ales? De fapt în domi-
niul învățămîntului se pot pune multe reu-
șe și eșecuri!

Dim păcate, pe măsura ce cunosc mai bine
realitate, mă dergușt, iar dorința de a
schimba lucrurile chiar cu amănunțite sacrificii
e înăbușată de lipsa de tinerețe spirituală
a celor în drept să propăsească, în limitele
funcției lor, nașterea asta înrestrată! (de natură)

Cred că un motiv pt. care sînt atât de dornic de a
cîștiga o sumă substanțială de zeci de mii de lei este
de a-mi asigura un confort material, dar mai ales
moral, pt. a nu fi constrins să muncesc cu gîndul
obsedat de venitul anual, să mai exercit profesia
liber de orice constrîngere, deci în fond pt. a fi liber!

Cred că se urmărește de către societatea noastră socialistă, mai mult din subconștientul social, legic, să nu se pună în legătură, în contact de idei nemijlocit, un număr prea mare de intelectuali „care ar putea ajunge la un moment dat un periculos focar de posibile intenții subversive!”. De aceea la noi toate păduile au uscături. Ele trebuie privite de către noi, ca cele ce sunt folosite pentru a alimenta cararul locomotivei cu aburi a industrializării marive socialiste.

Educația se îndreaptă către o etapă a individualizării, realizată totuși de mii de ani, odată cu întemeierea celulei familiale. Tot ea este soluția, în epoca noastră pentru a pune bazele ferme ale unei personalități modelate în tot cursul vieții. Un om matur poate învăța și se poate educa fiind în contact cu numeroși factori educaționali, dar copilul trebuie să se simtă în siguranță între părinții săi, cei doi factori stabili de-a lungul copilăriei și care sunt datori să-l pregătească pt. viață, aducându-i multe exemple pozitive. Copilul trebuie întii format, pt. că el este foarte receptiv la influențe nefaste din jur, care-l vor marca zină

la moarte (uneori), dacă nu cumva va depune eforturi mult mai mari (la maturitate) decît în copilărie, ca să-și reglementeze comportarea. De aceea familiile nu trebuie înfrățite pur și simplu, ci întemeiate. (critică la adresa politicii actuale pro-nataliste, și dădare a căsătoriilor - cu reversul favorabil (desigur) de îngreunare a divorțurilor - câștig ?? pt. copii, chin pt. roți, dar poate greutatea ar fi venit și după ~~divorț~~ divorț, nu?)

E foarte important să găsești disfuncții și să le raportezi. Dar totodată trebuie să-ți explici de ce, și să cauți modul de îndepărtare al cauzelor!

Și nu-i desajuns să simți că cera nu merge bine, trebuie să-ți clarifici ce ți dă senzația asta!

Primăvara... a izbucnit monstruos în vinele mele!
Inima rece a început să bată cu viteză de creștere a
zilei. Primul simptom a fost reînceperea cântării
tăcute dar descumpănite a căldurii ochilor, al doilea
redescoperirea prietenilor și discuțiilor plăcute de demult,
al treilea - nevoia de poezie, în orice formă s-ar ivi.
Dar victoria primăverii reprezintă începutul vechinului
chin - nevoia de Tot! Acum veau Tot, cu teama de
a nu obține nici măcar ce am avut înainte. Totul
înseamnă Luptă, dar și Fericirea!

Sistemul socialist nu poate fi adăcat ~~teorie~~ ^{"dire"} bariere
pe realități, căci în toată sa, acestea vor trebui să
dispară, iar existența lor este de neînțeles într-un
anumit stadiu de dezvoltare. Este posibil ca prin
filiatii de idei să găsim cauza unei disfuncții
sociale tocmai în structura organizatorică a
statului, dar nicidecum în cea teoretică, bine pusă
la punct, care a prevăzut toate potențialele posibile
și a postulat depășirea lor. Uneori ~~uneori~~ se recunoaște
tacit necesitatea unor asemenea nereguli, pentru

realizarea altor scopuri (chiar pentru imposibilitatea
cheltuielii de fonduri în vederea eradicării lor).
De aceea o critică cu exactitate, arătând meca-
nismul greșelilor, și cauza principală, devine
deseori în țara noastră o gravă eroare politică.

Îmi este clară sublimarea personalului, interiorizării
și autoînțelegerii în social, filozofie, relații cu
oamenii! Trecerea de la etapa liceu la etapa
facultate (fără a ține seama de "despotismul
anistoric" al instituției militare, care mi-a
răpit 9 luni din istoria mea spirituală!), sau
de la vîrstă adolescenței la cea a tinereții pr-rie.
Bate că intrarea direct în producție m-ar fi condus
pe o cale mai scolită, mai plină de peripeții,
cu o influență egocentrică asupra personalității
mele, aici m-aș fi lovit prea devreme de rînduri
oamenilor simpli, neculturali.

Facultatea este o mare deschidere de orizonturi,
într-un limat intelectual propice colaborării spirituale
unde îți înțelegi foarte des adevăratele personalități umane.

Experiente la Costinesti

Ca altii-am vut sa fac
Nectarul din petale
Sa-l sorb pina la fund
Sa nu traiesc in gind
Ci-u gesturi sexuale
Cu lumea sa ma-mpac

In atmosfera dulce
Si calda-a mării vii
Am cautat femeia
Ce-utruchiează-ideea
Fecundei armonii
Capul pe piept sa-mi culce

Din zecile de fete
Ce-mi peundau prin fata
Pe-ultima noata-a-ales
Sa-mi dea de inteles
Ca nu-i deajuns in viata
Sa canti pe-udelete

E un efort zadarnic
Tandretea si-o doresc?
Deja de doi năvalnic
Sint e-am sa ma lipsesc
Din ris-mai mult din plins
Traiesc!

Incep sa ma indoiesc de utilitatea intelegiunii, a
intelegerii oamenilor si evenimentelor, Oare la ce
imi foloseste mie sa inteleg toate capriciile feminine
toata parada de tucuri si vicleni, de neimpliniri
si cantari a umaxelor frumoasei Eve? Desi
intrigat si el uneori, Adam cel putin nu avea
rivali hit-ale dragostei si nici Eva prilej de
concurenta nu avea!

La ce m-ajuta sa stiu ca majoritatea femeilor
tinere sunt atrase de paiete si lumini colorate,
de muzici si mîngîieri subtile, de soapte si
romantice amăgiri masculine?

Spunea o prietenă (foarte inteligentă, desigur!)
ca femeile trebuie sa fie nitelus „bruscate
dulce”, sa fie scoase cu forta din culciorul
lor moale de paie, in care singure isi admira
tenul curat, buzele ca cireasa, parul buclat
sau (in cazuri rare!) inteligenta faptelor. Putin
femei au realmente acest gen de intelegere asim-
labila tocului, manierelor fine, modestiei, intuitiei
ajutata de o autocezură, bunului simt clement
far-de la care pornesc toate! Desi pare un

paradox, alia la 1.000 000 femei găsești una
întrebată cu FEMINITATE!

Bineînțeles că nu sunt corect vorbind despre ELE,
câci în minea mea mă refer doar la fetele
tinere și frumoase, adică cele care mă intere-
sează pe mine - un tânăr nici uita ca dracu,
nici prost ca popa!

Deci: săpește fata arătându-i ceva strălucitor.
Nu-ți va rezista!

Nea Ion i-ar spune lui Ionel: „Măi băiete,
află că toate femeile sînt curve!” De la
acest adevăr fundamentat pe fiziologie
pleacă celelalte adevăruri psihologice,
sociologice, filozofice etc. Dar atunci
lălbătului ce gîndește și dorește mai mult
decît mediocrități, nu-i mai rămîne decît
resemnarea miculesciană:

„Eu știu: e-ai să mă-urești chiar viața
Dar fiindcă azi mi te dai toată

Te iert, căci este vechi păcatul

Și nu ești prima vinovată!...?”

Pot, oare înălța în minte o femeie știind că,

prin firea lucrurilor, are rău de înălțime?
Oare toți romanticii îndrăgostiți ce-și proiectează
îmbine pe ecranul celest trăiesc în totală
fantezie?

Nu cued în existența absolutului, dar mereu
încerc să-l ating; nu în mine, ci în relativul
cotidian (singurul absolut posibil). Și totuși,
nici această minimă dorință nu mi se
împlineste! Ceva mohorit mă domină din
paradizul interzis, îmi înnoarează palidul
roare de deasupra rîlelor mele egale și înscris
în eternul ciclu vital.

Deși știu bine ce și cum trebuie făcut pt. a
avea succes în relația cu o fată, întotdeauna
un misterios psihostat interior îmi reglează
puterea, mă obligă la o refulare repetată,
deja cu prețutii de sindrom. Strîng din dinți,
ochii îmi lăcrimează, glomul îmi devine
străin, mușchii mi se încordează sau dimpotrivă
devin flască iar uneori... sciu: Căci, cu cine
să te războiești, unde să-ți versi focul cînd
înțelegi fatalitatea, că astfel e creată lumea

în astfel de construcții, că doar timpul și
un destin mai bogat îți poate schimba
cursul vieții tale monotone datorită lipsei
de jumătate.

"Sara pe deal buciurnul mură cu jale..."
Filozoful înaltimilor condamnat la singurătate.
Numai că eu sunt doar un biet om tânăr ce
vreă să trăiască adevărat până vine toamna.
Adevărat nu înseamnă excesiv sau irațional,
ci pur și simplu uman. De ce nu reușesc,
dămi cer atât de puțin de la viață?

Poate cer prea mult de la mine?

Sau dorința mea este obiectiv exagerată?
Sunt asemenea unui om viu închis ermetic
într-un sicriu îngropat în pământ! Mă va
ajuta cineva să ies de aici înainte de a
epuiza tot aerul în încercările mele de a
ieși la lumină?

Oare cum ar arăta o societate în care toți bețivii ar
fi obligați să stea internați într-un loc, astfel încât
exemplele lor rele să nu mai fie accesibile tinerilor în
special, dar și restului lumii. S-ar ști doar că beția
(în orice fel de narkomanie, inhibitorie a rațiunii,
e sortită izolării, morții culturale, o pedeapsă greu de
indurat într-o supercivilizație rațională, umană și
gânditoare.

Înt-aderăm, consimțim că nucleul familiei de 2 nu
este cel mai propice formării personalității copilului.
Prea multe influențe negative, refuzări și prihoze,
obsesii, șocuri psihice îl pot ataca fundamentele
spirituale. Societatea viitorului nu-și poate permite
acest lucru. Deci familiile viitorului se vor agluti
în reuniuni de celule familiale care își vor crește
copiii împreună, cu aceeași dragoste și răbdare.

Da, unii au mult prea mulți bani pe care nu-i merită,
dar, mai important, nu știu cum să-i utilizeze!
Bani rămân esența lumii noastre prezente.

Se întâmplă: trec printr-o perioadă destul de critică în care, nemaifiind adolescent, încerc totuși să mă descopăr. Încerc să nu mă închidez în normele unei vieți dinainte trasate de linia profesională și de anumite fixuri caracteriale.

Cant ceva, dar nu știu ce, nu mai sînt multumit de ce am găsit pînă acum (cred că niciodată n-am fost!) Sînt ca un rebel fără cauză.

Prea multe lucruri au ajuns să nu-mi placă. Dar am un suflet bun sînt mereu ceva amar, anost. Sînt nevoia schimbării cadrului, deși știu că nici asta nu-mi garantează ieșirea din stare (am făcut aici experiențe chiar)

Ultima experiență (recitarea în spectacol) a fost peribilă, sînt conștient că am avut de pierdut în fața lumii, dar dar asta mă agasează și mai mult cînd mă gîndesc că nu am reușit decît să-mi ului disperarea fără a mă face înțeles. Eu nu am recitat propriu-zis, nu am așteptat aplauzele, am vrut să mă exteriorizez într-un fel. Poate că dacă starea asta de acum

mi-ar fi venit mai devreme sau mai tîrziu ar fi avut cu totul alte prilejuri de a mă da în spectacol (poate chiar mai peribile pentru mine). Deci nu pentru public am apărut pe scenă, și știind dinainte că nu-i respect nici nu m-am așteptat să am succes! Dacă i-ar fi respectat n-ar fi apărut într-o ipostază astfel de lipsită de gust, de bun simț. Părerile carecum autorizate ale celor care m-au criticat se refereau la partea artistică, de spectacol, de tehnică, dar nici unul nu putea înțelege mecanismul intim psihologic. Chiar eu o fac retroactiv, abia acum. Sînt să mă înțeleg!

Aveam prea multă umoare amară pe care am dat-o afară într-un stil personal.

Legată de partea psihologică a sălii (încălțată de un moment de jocuri populare) pe care o bănuisem înainte, ieșirea mea a vrut pur și simplu să socheze a fost un imbold (al meu) prea puternic interior de a-i aduce la o stare de revelație și sinceritate, iar la poezia ce exprima incomunicabilitatea tocmai la acest sentiment nemijlocit de neînțelegere, de dezacord cu modul cum era reproducă poezia. Căci așa este și viața,

nu reușim s-o înțelegem, nu putem simți la fel la celălalt.

Și mai este ceva. Mi s-a îmbuibat în suflet ideea că oamenii de azi, de aici sînt mult prea timorați, inhibați, se cantonează în forme fixe, canoane, recunoscute dar vechi. Tutoarea le e frică să încerce noul, iar această tendință manifestată în cultură este cu atât mai gravă. Am încercat (tot subconștientul!) să îi scot cumva din obișnuință, din comun.

Mai este apoi ideea de experiență care merită încercată indiferent de rezultate. Niciodată nu mi-a fost teamă de ridicol (deși aceasta nu cred că m-a avantajat), am făcut cum credeam că e mai bine pe moment (avînd uneori grijă să nu găsesc chiar cel mai nepotrivit moment, dar neexagerînd cu această grijă!). Sobrietatea nu este o înșurșă a mea. Mai degrabă gravitatea, care (sînt sigur) poate avea forme diverse (depinzînd de temperament!). De multe ori nu este de ajuns să stai sau să gîndești despre lucruri, trebuie să le simți direct, ca să te poți raporta mai repede și mai exact la ele.

În fond nu te poți descoperi decît dacă îți cunoști limitele, dacă te-ai lovit de pereții care te delimitază și de tavan! Cel care are obsesia ridicolului nu se va desfășura pe de-a-utregul niciodată. Va avea o viață incompletă, cu puteri pierdute! Și doar tinerețea este vîrstă descoperirii, doar acum mai sînt adînci străduțe. Mai tîrziu nu se știe niciodată în ce fel de rei plafone!

Spunea un cunoscut că la noi, acum, umorul a decăzut în întîr, „lumea nu mai are umor!”, pur și simplu... A pornit la observația că se rîde în primul rînd la știri, la aluzii sau chiar la (mai ales!) la adrese directe la politica internă de la noi, la neregulile politice atît de grave și de necriticate. Este logic; de fapt lumea se defulează, în vară nădușul pînă la aurind aceste lucruri mai ales gîrise în gura mare, pe o scenă... Este un

Lucru de urechă rece, și inima îl apreciază,
unor gânduri și teamă să ridă. ... dar
tot o face, nu scapă ocară, îndemnul
interior e mult mai puternic! Prin
secole, poporul român și-a perpetuat
ființa tocmai multumită acestei solidari
și adaptabilități nevănuate, puteri de
a înghiți toate nefericiile celor ce-i
conduceau! A face haz de necaz.

Nu întâmplător în română "haz" se aso-
măre ca cuvânt cu "necaz". Unomul
romănesc nu a fost niciodată grăbit,
ci întotdeauna a avut un rez. psihologic
mult mai profund, unomul nostru este
amar, nu bonom ca al frantuzilor,
dar totuși mult mai bun ca al altor
nații, poate cel mai bun... A spune
că poporul și-a pierdut nuntul estetic
al unomului, și e parțial adevărat,
prin ponderea însemnată a defulării în
procesul risului. Ce s-a întâmpla însă
dacă lucrurile oscure s-au spus deschis,

în piața publică? N-ar mai rîde nimeni la
bancurile politice, poate! ... Deci totul
se leagă de buna dispoziție a maselor,
cu cîtiva ani înainte mai ridicată. Dar
niciodată nu ne vom pierde simțul umorului
și ceea ce ne desăbește în lume de celelalte
popoare, stăm să rîdem ... de toți și de
toate, dar cu ponderare!

Poveste tristă

Afară-i frig și s-a-nnoptat
Și ploaia cade-ucet.
În colțul său înșingurat
Un niflet de poet.

În față-i un pahar de vin
Și resturi de tutun,
În gălăgia hanului
El stă cu capu-n mîini

Pînă funul gros, doi lăutari
Cu scripca scîrtoare
Iar cînd ajung la masă lui
Rînjind artîrie

Ridică pleoapele-oborît,
Priveste-uceşosat
~~Cîntă~~ Şi cîntecul i-a rîmîntit
Cît este de-utrîstat!

Se scaldă-acum cu ochii-aprînşi
Şi nămuruă cera
Se lasă linistea, în han
Căci începe-a cînta

Răbăte mînetu-i amar
În toţi cei ce-l aud
Şi strigă tare, lăcrîmînd
La lume orb şi surd

Curîntele ce le-a rostît
Porstea lui au spus
Priveste tîntă, istorit,
De plîns se lasă dus

Ea a murit...
el va muri chiar mîine, la apus...

* * *

Cînd spinii trandafinului înteapă
degetele generoase ale îndrăgostitului
înghele ce picură pe floare
cheamă primirile spre noia sa frumuseţe!
Păcat iură

că purpurul vin nu ducă cît
spinii
dereniţi inutili
şi duşmani...

Cîtă înțelegiune în fraza: „... a trebuit să construim socialismul aici, în țara asta unde lipsește atîtea, atît de încercată de istorie, care a suferit atîtea jefte și sacrificii...”! Adevărat, ne lipsește baza economică de la care putem pleca pe o cale de transformări radicale care să nu dăuneze camerilor din prezent, ce vor și ei să trăiască bine acum, și nu înțeleg prea bine pentru cine trebuie ei să-și sacrifice viața. Poate că este mai mult o gîreală politică a conducerii actuale, dar oricum ideile înalte marxiste nu-și mai găsesc locul, decît poate doar în principiile filozofice a cîtorva vinători. (M-aș număra și eu pînă la cîți dacă nu mi-aș da seama că sînt singur în fapt, și fără eficiență în a-i convingea și pe alții).

Funcția "oglină" a unor lecturi. Dialogul cu textul scris, nimplind un dialog real care să ajute la cristalizarea propriilor idei expuse. În acest caz ideile sînt "expuse" implicit și ecoul care vine din carte nu face decît să amplifice prin rezonanță impulsul inițial venit din propria ființă. Ca de multe ori știu care este linia dreaptă, dar este foarte bine să mai fim convinguți încă o dată de cinerea sau ... de o lectură bine aleasă!

Opinie: "— Îi las pe alții să decidă, iar eu mă mpun, socotind că s-au gîndit ei mai bine la ce trebuie să fac eu sau noi toți! Dacă ar fi după mine nici la școală n-aș veni, aș prefera "fără frecvență", prezentîndu-mă doar la examen!"

Cîtă înțelegiune practică! "De ce să mă leg la cap dacă nu mă doare?" Dar asta e chi-valează cu punctul de vedere al omului mediocre, care nu urmărește optimizarea, a sa

sau a societății... e bine așa cum e... eu
tot nu pot schimba nimic... nici nu
pea m-as pricepe să schimb ceva, chiar
dacă ar putea. Lene de gândire,
ezitare în fața acțiunii inovatoare,
revoluționare - caracteristici ale românului
de azi! Hm...

Sîntem învățați de mici copii să facem așa
și așa, ni se spune ce e bine, ce e rău, ca
apoi odată cu trecerea anilor să primim
alte și alte sfaturi, îndreptări, completări,
ajustări, reformulări - ajungînd la sfârșit
la interpretări contradictorii. Spune învăță-
turii primare.

De la ce în ce mai des mă apasă ideea
complexității realității, complexitate în-
comprehensibilă de o minte omenească în
totalitatea înțelegerii fenomenelor. (Fiecare
din noi are doar o părțică din înțelegerea
profundă a realității.)

Da se pune problema cum formăm noi
modul de a gândi, ^{cu schimbări} ~~condanșele~~ în care
ne-am obișnuit, în spiritul cărora am
fost noi educați.

Nu pot crede că structura neuronală nu
permite decât o logică bivalentă

2

Fiecare cu structura sa înflectască, cu
caracterul și mediul social unde a fost
repartizat de soartă!

Constat că existența mea actuală este
fizică, este social, este acțiune care cere o
energie în plus față de obținut mi-
să fiut cota-parte din energia înflectată
intimă, de reator (ce crează doar în liniște
meditativă). Tot mai des fac treburile
"zarătesc", în fugă (cînesc în fugă și
pe unde ajunc, în răț, iubesc în fugă...)

Mă întreb dacă dincolo de stress și
neglijență fiziologică nu-mi îngroșă dis-
crimibilitățile artistice! Văd că vreau

foarte mult timp să mă adaptez la
învăţare culturale diverse, dar fără putere
de a da eu personal naştere unui astfel de
iuvor. (Trebuie probabil un prea mare
exclusivism în canalizarea pe această
direcţie!)

Se pare că am lăsat-o mai moale
cu filosofia, care este foarte necesară,
dar în perioada vieţii fizice par mai
importante alte lucruri, cărărilor
experienţei, a vieţii în sine, pe marginea
căreia poţi mai înlocui, spre fături
să analizezi critic şi să-ţi faci
făcut bine. Numai că o filosofie
profundă nu poate fi decât stimulată
cu acţiunea practică, cu oarecare beţiv
aparent în zadar în timp ce sînt o mare
mai frumoasă, pe care o luăm de
(sau aproape tot) cu încredinţa ce dăruie
în noi sau în aproapele noastră.

3

Fac tot mai des lucrurile dintr-o
autodisciplină obligatorie (fără de mine
sau fără de altii). Sînt nevoia unei
elibărări! Prea am intrat într-un cerc
vicios ce are regulile lui, valorile lui.
Nu mai sînt decît o marionetă, diavol-
trivă - mai degrabă un minutor, dar
o singură mîsură asta m'întinde
de Eu - Eu. Cel adevarat: (oare ce
însumă adevarat!...)

Vreau să fac prea multe lucruri în
un timp şi să mă mişc. Student de
nota 10, artist, cadru de asociaţie.

Cum mult! Şi-apoi care din ele merită
să mă mişc, să mă mişc? sau este un
cerc vicios, răgînd! şi nu mă mişc
să împrumut experienţa altora, căci
sînt deseori contradictorii! Mai am
o viaţă personală, nu? Te dăruie...

pe absolut nimeni.

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

"Motivațiile omului sînt în ultimă instanță de ordin afectiv (nu genetic, ca la citori, albine, termiti).

În societatea primitivă afectele se exprimau liber. Mai târziu ele s-au reglat prin cîntec, reguli, legi ale vieții sociale.

Această esențială latură afectivă, care a fost și mai poate fi mai puternică decît rațiunea rece, a generat arta sub toate formele ei.

Arta și cultura constituie contraponderea științei și rațiunii. Arta, literatura nu sînt instrumente de cercetare a structurilor, funcțiilor și legilor naturii, ci instrumente naturale (nu create) de conștientizare a înțelegerii lucrurilor, scoase la lumină înțelegerea.

Știința nu are scop, dar da puncte de sprijin pt. conturarea unui scop.

O societate care neglijează sfera artistică este ca un motor extrem de eficient, dar care merge în gol.

Prin artă, omul înțelege Universul.

de ceea ce a reușit să urmărească despre acest univers: "

de V. Eșanu

Viață socială, raporturi omenești = oameni
lângă oameni. cu privire spre natură → progres
Putere, raporturi neomenești = oameni contra
oameni

Explicație

De ce am renunțat să mai fiu
redactor la ziarul ING? Nici măcar
colaborator (oare?)

Simplu. Mi-a pierit entuziasmul pt.
această activitate! Și cum nimic nu
mă obliga să rămân redactor, nici o
constrângere oficială, am renunțat.

De fapt nu e chiar atât de simplu,
iar faptele s-au adunat pe parcursul
timpului, faptele care mi-au schimbat
păreră despre activitatea la ziar.

Se spune că omul începe să urască de
când se naște!

Cred că cel mai important argument al
meu interior a fost lipsa unei adevărate
satisfacții personale ca redactor. Da,
într-adevăr, m-am zbatut, am scris
cu greu articolele acelea și pe unele
le-am scris cu dragoste și din de
oameni, de colegi. Altele însă au
fost impuse, articole pe care acum nu
mai am chef să le scriu, să pierd
timp a împlini curiozități pe care nu prea
se înghesie lumea să le citească.

Altele nici măcar n-au putut apărea
(e drept că autocenzura m-a împiedicat
să scriu prea multe lucruri izbitoare
sau de mare angajare - toate au avut
un spirit de neutralitate). Și această
autocenzură provenea tot din "gândirea
politică" pe care am învățat-o (destul
de repede!) de la redactorul - șef și
de la șeful lui.

Da, din păcate înțeleg foarte bine rostul acestei "gândiri politice" - rod al realităților politice de azi din țara noastră. Înțelegând însă, nu mai poți fi la fel de combativ, să te lupți la nervie cu morile de vânt. Critica trebuie menținută la nivele scăzute, și totuși acea tăcută existențială și politică și-o reverse ampra unor fapte mărunte, care înșinghează o realitate nudă.

Dar, ce câștig eu, ~~ce câștigă societatea~~ certându-mă cu responsabilul echipei tehnice a institutului, de exemplu?

Consum nervos și consum de timp. Este posibil ca societatea să câștige din aceste polemici și critici. Dar să le facă dom'le cine este pus pe ceață și o duce prost cu ficatul!

Ideea care mi-a ajutat să depășesc momentul optimii (redactor-șef la IN6, Vicepres. cultural T.C.M.) : Sinterm înglobat în mai multe sfere (profesională,

a speciei etc) care după ce ne folosesc ne amuncă fără milă, remediul fiind doar în crearea unei conștiințe filozofice de împăcare cu lumea.

Numai că toată această agitație în gol de la redacție nu-ți mai lasă timp de a-ți derâmi pregătirea ta multilaterală, te seacă de energie (în folomul sistemului de propagandă) dându-ți recompense infime relativ la strălucirile tale. Deci, singura soluție ar fi să-ți găsești recompense în chiar activitatea de gazetărie.

Pentru asta trebuie să ai o anumită formație înăscută, mai ales o angoră permanentă, ~~o~~ ^o neliniște care-ți caută pacea în scris, ^o ~~o~~ energie pe care n-ai unde s-o reverse. Structura mea echilibrată însă nu mai suportă redacția. A fost un experiment, m-am privit gazetăria niciodată ca pe o posibilă meserie sau o meserie meritorie.

A fost o încercare de a ciuivaste
lumea, pt. care am plătit în scris.
Acum însă am ajuns la un nivel
de unde îmi pot permite să rup
cu gazetăria. Am cunoscut ce era
esențial de a fi cunoscut. De acum
am ~~firmată~~ rutina.

Da, nu mai am nici o satisfacție
privindu-mi numele sub un articol.

~~Este~~ An fi o satisfacție mărunță,
în comparație cu ideile filozofice
de care mă simt legat acum. Și
despre diagosta de oameni? Nu pierde
ING-ul mare lucru dacă nu mai
sciu și eu acolo, au venit destui
redactori noi, o să capete și ei
experiență, vor face interesele sistemului.

Despre experiența de viață pe care
o fi acumulat-o în continuare
rămânând redactor? O pot acumula
și din altă parte de acum, de fapt
de oriunde o poți găsi dacă o cauți.

Total e să o cauți. În experiența
pe care am acumulat-o prin acum din
găzetărie și cele anexate n-am făcut
decît să mă blarez, să-mi scadă
progresiv interesul pt. ziar, de fapt
pt. sistemul pe care îl slujește.

De fapt aicea constă revelația: am
descoperit capacul transparent prin
care se văd angrenajele roților dentate
din instalația aceasta fumos lustruită
și compactă.

Oare chiar nu mai am dorința
de a scrie pt. colegi? Ba, uite că
am! Borodă: interesul pe care îl
am pt. viitoarea gazetă de perete
a comisiei culturale, care ~~va~~ îmi
va lua mai mult timp decît scrierea
unui articol la ziar. Dar, aici intervi-
ne o anumită pretenție a mea de a
mi publica la ziar orice îmi trece
prin cap, ci un articol care să fie
luminos de folos. Dar pot eu oare

să-l scriu, cu sacrificiul chiar a
orelor de somn, sunt în stare?

Ai trebui ori să fie un articol comba-
tiv, inspirat din neregulile din institut,
și atunci ai pierde timp și nervi cu
documentarea și scrierea sa; ori să
fie un articol venit doar de la mine,
din bogăția mea interioară. Și,
cred că, astfel stînd lucrurile, nu
l-ai putea scrie. De ce?

1. Cîte articole „tari” nu s-au scris,
și cît de puțin s-au schimbat oamenii
de atunci, cîte rele nu se repetă cu
o periodicitate ce ar speria pe un
ziarist dacă ar avea timp și pentru
putină reflecție?

2. Sînt într-adevăr bogat înfletește,
dar nu este de ajuns, trebuie să am
și o cultură vastă, cultură pe care
deocamdată încerc să mi-o fac.
Întîi să acumulez, apoi e cazul să
dăruiesc din preaplin.

Da, concepția mea despre viață s-a
modificat printr-o nouă dimensiune
egocentrică, fals egocentrică. Adică
acum nu mai iubesc oamenii în
general ci mă raportez concret la
realitate și asta mă luminează și
mă împinge la a găsi Salvarea
Sufletului și a Minții.

Înainte vreme, dragostea mea difuza
pt. oameni era datorată desigur lipsei
mele de experiență. Azi însă am
înțeles că nu poți trăi din abstracții
ci trebuie să înțelegi concretul (și
desigur, nu vulgarul, ordinarul, ci
realitatea). Și, apropo, iubirea este o
raportare concretă la cealaltă persoană,
și cănuia îi ști defectele dar le treci
cu vederea (deci nu ești orb!)

„A făcutui fără a urmări rodul” este
concepția care mă călăuzeste. Poate de
aceia nu mi-au slăbit forțele ci

dimpotrivă le concentrez în activitatea culturală, restrângându-le din cea gătărească. Căci voluntarismul meu este sincer, nu-l pot mima.

Și pe de altă parte, reflectă amare mi-au deschis mintea că în contextul politico-economic actual, nu merită deloc să te mai agiți pe alte tărîmuri sociale - totul e murdar și îmbăcșit, indoctrinare și îndobitocire, robotizarea gândirii și fătăruicie generală. Ne aflăm noi, țara, lumea întreagă, într-o situație fulbură, ambiguă, prea dificil de soluționat extrapolînd soluții anterioare. liniar

Se așteaptă seisme sociale mari, și e bine să fim cu conștiința împăcată că ne-am bucurat de viață cînd am putut. Sacrificiul personal pt. fericirea altora este ori o prostie, ori o ocazie reală ~~atît de~~ foarte, foarte rară. Și dacă se iese, cel mai important

lucru în acel moment, indiferent de ce vei face, este împăcarea cu universul pe care o înveți toată viața. O înveți doar dacă vrei și dacă te obligi să vrei. Căci atîtea lucruri urgente, dar în fond lipsite de importanță ne abat din drumul spre împăcarea cu universul.

Nu-mi pare niciodată rău de ce am făcut sau nu. Trecutul este întotdeauna în capitol închis. Mă interesează doar eficiența experienței dobîndite asupra viitorului.

De aceea nu regret nici că am fost găretar (pretentios spus), dar nici că am renunțat. Am făcut cum am simțit că e bine. Sunt împăcat cu destinul. De acum înainte înșă, cred, voi acorda prioritate lucrurilor importante, nu celor urgente din viață (celor urgente le voi acorda numai o mică parte din ființa mea).

M. Eliade - Ultimul interviu:

"Cred că puterea de creație a ceea ce nu există în individ de la începutul vieții și până la sfârșit. Doar animalele, care sunt reflexii ale instinctelor, nu se schimbă niciodată; ele repetă la infinit ceea ce le dictază aceste splendide instincte. Înțelegerea umană e mereu pregătită să-și arozească un înțeles nou; ceea ce-a fost enigma înaintea. Omul e om doar pt. faptul că e mereu gata să se bucure, să înțeleagă, să vadă, să reconstruiască, să re-evalueze lucrurile."

"Viața mentală, spirituală a omului poate fi liberă prin simpla încercare de a înțelege ce se întâmplă, de a imagina alte posibilități, de a crea noi ipoteze și speranțe. Nu te pierde pt. o experiență erotică nefastă, o cădere socială sau pt. o nevroză. Acestea pot reprezenta cel mult un moment critic. Toate aceste crize pot reprezenta

cel mai și întreaga disperare de care sunt însoțite sunt experiențe profane ale unor teste inițiativă. Chiar și criza prin care trece lumea contemporană nu poate fi considerată premisa sfârșitului, pentru că noi știm că, încă din cultura tradițională, inițierile sunt schimbarea statutului existențial al individului, să spunem trecerea de la copilărie la maturitate.

Odată ce-ai acceptat ideea că modul de viață uman nu e un fenomen permanent ci o continuă transformare și înnoire, atunci poți înțelege că și schimbările personale nu sunt eterne și începi să le apreciezi valoare."

"Dacă nu poți refuza pe cineva, atunci arată-te dărnici din toată inima!"

"Omul trebuie educat, în vreme ce noi ne mulțumim să-l instruim."

(E. Bonhefous)

Dedicatie iubitei

În față... o floare
deasupra
păsări
în domul lor
canta...

În spate... drumul
serpuit
printre
vise
se astern

ca într-o ceață...
În noaptea... porunci urcă din iarba
În suflet... aripi de fluturi
scutură auz
divin

și
Iris al cerului albastru
în jurul pupilei de pământ
se strânge...

Rămâ doar tu...
doar tu!

" limitele propriei libertăți sunt
determinate de modul cum
trăim libertățile altora "

Factori de stabilitate a încreșului
pentru viață, peste vreme:

- Muzică, muzicologie
  - Lingvistică, limbi străine
  - Psiho-sociologie, filosofie
  - Medicină
  - Științe
  - Literatură și poezie
- } (coduri)
}
} (cunoaștere, adaptare)
} (suflet)

O experiență inedită: ghicitul de viitor.
Țigăncile. Ce n-au fi crescut țigăncile -
au alesit în câștig, deși în-o clipă au pierdut
125 lei! Câștigul experienței directe, ne-
mişlocite, puternic întâmpinată în memoria
afectivă. Când m-am lăsat agățat stiam
că urma să pierd ceva material, dar speram
să câștig altceva! Și așa a fost, deși
prețul material este cam măricel, dar e
bine că a fost un preț surprinzător, pt.
a mă socoti într-un fel, și a mi se întâmpina
în minte (căci faptele banale nu sunt
revelatoare!). Eram bine dispus, câștigasem
o notă de 10, deci era un moment puțin
să nu o pierd.

Și când „foaia albăstră” s-a dus la drac
reacția mea a fost ca a unui copil căruia
i se arată un truc, și apoi se ~~x~~ dezvăluie
mecanismul. Mi s-a întâmplat ceea ce visam
în subconștient!

Acum urmează analiza faptului, un
fapt ordinar, luat așa „la rece”, dar din
care eu am câștigat. Ce? Spun aici:

Am înțeles, în sfârșit, că societatea te
învăță, în toate modurile imaginabile, să
câștigi. Să câștigi, orice, bani, situație
socială, respect etc. Mecanismele societății
sunt învățate de notițele păcătoșilor „câștiguri”,
dar (cum arată și D.A.O.) și de notițele ce se
învăță invers - de „pierderilor”. Numai că
societatea nu te învață niciodată să pierzi.
Și asta am învățat: că trebuie să știu
pierzi! Căci oricum, de câștigat, găsești
căi la tot pargul (e drept, uneori întotdeauna
poți câștiga!)

Așa să pierzi. Uneori dăți-o înțelepciune
personală. Omul programat să câștige mereu
să ia câștigul ca pe un drog. Zăluie, este
foarte vulnerabil la un eșec (cit de mic
și fidel!). De aceea trebuie să-și creeze o
filozofie autodefensivă, unde să aibă
loc răul și binele, bogatul și săracul, fume-
rul și mișul, într-o unitate perfectă!

Împăcarea cu sine nu poate veni decât
după împăcarea cu realitatea lumii, așa

cum este, nu așa cum ne-o închipuim,
cunoscută la capătul unui lung proces
de asimilare a experiențelor noastre anti-
voare existenței noastre fizice.

Putină luciditate, și vei vedea cât de
vulnerabil ești, cât de mult contează pt.
tine o pierdere materială. Dacă nu te
educi, nu te autocontrolezi, pe un fond de
avarije ereditare - pierderea unei sume mo-
deste de bani echivalează cu o pagubă
imensă!

Făcând ~~o~~ experiență mentală cu propria
ta furtă și imaginându-ți că ai pierdut
niste obiecte foarte prețioase (casă,
bani, cărțile din bibliotecă, video, autoturism
s.a.m.d.), sau ți s-au furat, sau au
ars, sau la un cutremur..., te vezi pus
în situația de a fi realmente sărac!

Dar sărăcia extenuantă nu trebuie să
influențeze prea mult bogățiile din tine!
„Omnia mea mecum porto!” - spunea
un antic care nu se avea decât pe sine,

dar ce bogăție! Da, toate obiectele cu care
ne înconjurăm ~~nu~~ trebuie să fie auxiliare
ce ne ajută să trăim furtivos, dar mai ales
să ne dezvoltăm pe noi înșine (inteligenta,
conștiința, moralitatea, umanismul, friciul

Trebuie să avem puterea să luăm totul
de la început lăzându-ne pe propriul nostru
trup, dacă cumva soarta ne-a lovit ~~cu~~
fără cutare și ne-a luat agonizant
de o lună, un an, o viață. „A ^{câștiga} ~~avea~~”
înseamnă a fi foarte fragil la pierdere,
dar a ști să câștigi și să pierzi - ca o regulă
a victoriei - este o mare înțelepciune. Ferice
de cel ce o are, căci e greu de atins!

Și primul pas este de a nu-ți mai dori
decît strictul necesar material, fără a te
aventura în dorințe deșarte, căci nu com-
fortul material este cel ce aduce fericirea
și pacea interioară, ci confortul spiritual
liniștea de a primi oricînd o lovitură a
destinului, avînd puterea de a suporta,
de a fi mai tare, de a o lua de la capăt

Nu mult, după întâlnirea cu țigancile,
am citit un articol despre apropiatele
distrugerii apocaliptice ale Terrei - efect
de seară, secetă, inundații apoi îngheț,
planeter. Acestea peste câteva decenii, deci
când copiii mei vor fi oameni maturi,
cu copii mari și ei... Am răscolit (într-o
dată) ce specie fragilă născuți și noi,
oameni, că lucruri numinate făcute
de mâna omului vor dispărea (valurile
oceanului planeter vor ajunge la al doilea
etaj al Turnului Eiffel), fără a mai
vorbi de mortile sutele de mii și milioane
de morți! Dar nu vor muri toți oamenii;
o specie înaltă totuși va continua în
trăirea, va pierde 90% din capacitatea
ei de creație și doar cu restul de 10% va
renăște într-o nouă formă socială (pro-
babil!!). În cazul unui război atomic
scenariile sunt încă mai sumbre, re-
sind decât 0,001% - cauze de supraviețuire
a speciei (adică nule!!).

Oricum, citind acest articol, țigancile mele
și-au pierdut brusc pregnanța afectivă și
destinul meu a fost născut de destinul
umanității. Și m-am simțit, iarăși, un
briet om care face parte dintr-o umanitate
fragilă, ~~o~~ umanitate ce supraviețuiește
de milenii în cînda morții neașteptate a
atîtor oameni (de valoare sau nu!), a
devastelor geografice, a urzilor războaielor.
O umanitate de la care nu poți pretinde
însă obligații de a-ți aduce fericirea perso-
nală. Este prea ocupată cu supraviețuirea
sa ca s-o facă pt fiecare membru al
său! Și-atunci rămîne ca fiecare să se
descurce cum poate. Dar singura strategie
viabilă către fericire rămîne înțelepciunea,
împăcarea, confraternizarea, împărțirea
bucuriilor și necazurilor cu prietenii - aleși
cu atenție însă! Toți oamenii sînt și răi
și buni, denum. în proporții diferite, deși
ei au o contribuție destul de mică la
aceste proporții! Ele sînt date în cea mai

mare parte de societate (educație, mediu, cultură, instituții etc), și această înțelegere a situației este un pas înainte către împăcare cu oamenii.

Este adevărat că gestul țigăncii (de a-mi mustra cei 100 lei, după ce-mi dăduseră înainte 25 lei cu bună știință) poate fi calificat drept „hoție” și amendat de societate ca un fapt negativ, dar asta a învârtit~~se~~ ea de mică să o facă. Tot societatea fiind cea care a încurajat-o să continue. Lupta pt. supraviețuire se dă la toate nivelele organice, omnești, sociale. Iar în întâmplarea asta eu am fost partea slabă, victima, păgubărit, care trebuie întotdeauna să existe pt. a crea echilibrul între plus și minus (deși eu nu cred că în acest caz pot fi asimilat cu personajul pozitiv!). De fapt, această întâmplare banală (pe care n-ai trebui să o judecăm mai mult decât războaiele religioase, de

pildă!) mi-a arătat cât sunt de vulnerabil la agresiunea unor elemente din societate, elemente refăcute cu care voi avea mereu de-a face într-o împrejurare sau alta. De acum înainte, desigur că voi fi unai preavător (alt aspect bun al întâmplării de azi), dar oricum o doză de fragilitate va rămâne mereu în mine. De fapt toți suntem vulnerabili - totul e să fim gâziti de elementele care ne dăunează ~~corespunzător~~ care ne corespund. Fiecărui lui-adevărat, intelectualii sunt mai ușor de dus de nos. Ei vor mereu primii într-o împrejurare dură la limită (un război, un dezastru) dacă nu-și dezvoltă și instinctul de conservare. De aceea nu trebuie proclamată ^{alt}suprematia absolută a omului intelectual, căci într-o situație limită apocaliptică, când specia umană ar fi pusă în pericol, poate că ar supraviețui tocmai ^{mai rezistentă} rasa neagră (sau galbenă) care ar putea urma mersul evoluției ^{umane} dacă nu de la început, măcar de la o treaptă intermediară atinsă de rasa albă

În concluzie : să fim pregătiți să pierd
orice, oricând (inclusiv acest caiet în care
am pus mult suflet), cu fruntea sus !

Din păcate, ~~am~~, nu mă pot împăca cu
pierderea persoanelor dragi ; ~~am~~ prefer să
nu mă gândesc prea mult la pierderea lor,
dar totuși o am în vedere !

Până acum, toată viața am urmărit doar
câștigul, și am reușit în mare parte. De
acum trebuie să accept și pierderea, ca
cealaltă față a vieții, provenind din
regula echilibrului, din DAO. Trebuie
să amintesc ideea asta simplă. Pe cât de
simplă, pe atât de importantă, și eficientă !
La drum ! Pe curând !

Nu pot să-i desfid fătis pe toți trespăduri din
clanul Cristinei Scutaru ! O explicație ar fi că
nu-i poți desconsidera pe niște oameni de care mai
poți avea nevoie cândva (practic, desconsiderarea se
referă doar la persoana Cristinei, merge cu un
statut bine precizat pentru o lungă perioadă
ultimă ! „lungă” apare acum, desigur.) ; cine
știe când te mai lovești de unele persoane, și
e bine să-ți fie atunci cel puțin indiferență
față de tine - nicidecum ostile. Cam asta ar
explica și o trăsătură de caracter ce o am -
dorința de a atenua orice conflict posibil cu orice
persoană (de fapt această trăsătură compensează
un anumit orgoliu al omului de valoare, pe
care îl cam am, și o anumită inoscibilitate
ereditară, nerv, luciditate, cinism, repezală
de reacție, spontaneitate - uneori necugetată)

Da o altă explicație mai interesantă la
prima afirmație din pagină ar fi că, odată
ce am procedat prima oară cu așa hotărâre,
brutal chiar, de ce nu - chiar motivat ideologic
sub aspectul luptei cu fătarnicia, cu meschinăria

cu abuzul de putere și traficul de influență,
odată ce am procedat așa de revoluționar

(hai să-i spunem și „naiv”, „copilăresc” procedent),
este logic să așteptăm de la propria ta persoană
să te poartă identic în oricare situație viitoare
similară. Căci, o asemenea atitudine fermă
este în mod riguros o piatră de încercare și
o piatră de temelie pentru construcția
propriei personalități (în permanentă evoluție).

Dar, cum poate un om lucid să pretindă
că se va purta în acest fel de acum înainte,
când el știe că n-o va face niciodată?

Lucid - cu el însuși, sau mai exact spus,
clarvăzător prin personalitatea sa-transparentă
pentru propriul ochi introspectiv.

Da, să fii cinstit cu mine însuși, asta e
foarte important pt. autocunoaștere și pt.
comportamentul viitor. Să știu ce să aștept
de la mine. Să nu-mi fac iluzii. Și în
același timp să lupt cu mine însuși pt.
perfecționare, asta da!

Acum, în „epoca de aur N.C.”, chinul cel
mai mare al unui intelectual este lipsa libertății
de exprimare, lipsa democrației. Democrația
este expresia politică a societății. Ori, societatea
românească este politizată de un secol, cel
puțin, dacă acceptăm ca discuții politice
toate discuțiile cu acest iz de pe stradă,
din tramvai, de la cozi! Toți vorbim despre
politică - lătin sau ascuns, conștient sau
involuntar. Lumea actuală nu mai poate
face abstracție de masele populare, tot mai
deschise spre democrație, spre dialog, spre
decizii politice. Închiderea porților, deciziilor
vitale ale națiunii supără în lăta

foarte tare pe oricine, oamenii se simt tot mai
manipulați, își pierd încrederea, și, ceea ce este
mai important, pierd clauzel în vînt și se năpătesc.

Ai două variante: 1. Te lași purtat de curenții
general de pasivitate, provenit de altfel nu doar
din lășitatea generică a poporului român, ci și
dintr-o lege psihologică a minții rezistente.

2. Te opui în public, devii dizident, ești

internat, pierzi avere, statut social, sănătate, tot.
2'. Te opui pe ascuns, nu sabotând, ci
discutând „ce rău e la noi” ~~și~~, „ai trebui
niste schimbări”, „să grăbim congresul, să
nu moră realul” etc, alimentându-ți
astfel amărăciuni cu venin. Situația 2'
este probabil cea mai răspândită și are 2
amări:

- este o defulare a veninului stăruind, prin
vorbi, descărcare, împărtășire a celor
impreună cu colegii, prietenii, spiritul de
fusimă
- alimentându-ți mânia ascunsă îți provoaci
un stress continuu, care îți afectează
neîndoielnic străfundurile subconștientului.
Această defulare, poate fi una din cauzele
multor îmbolnăviri în legătură cu sistemul
nervos!

1'. Atitudinea inocentă, inconstientă așa zice,
care este totuși rar înfățișată și nesemnificativă.

Fără de acestea, intelectualul suportă o
greutate în plus: nerecunoașterea valorii
omului în paralel cu obstrucționarea
dezvoltării libere a personalității (lipsa
libertății de expresie), pe motivul creării unui
tip „ideal”, portret robot al intelectualului,
și în perspectivă al omului — așa cum, în
fond, poate fi mai ușor manevrat, omul
schematic.

Se nasc 2 genuri de creație la 1 milion de
oameni! Partidul actual acceptă tacit că
putem să le sacrificăm, oricum, să nu le
valorificăm cât ar trebui (dacă trebuie pt. asta
să le dăm și lor o parte din valoarea nou
creată, sau din serviciile solicitate), „dacă
acest sacrificiu este în spiritul construirii
unei societăți a echității, a egalizării
oamenilor, tarălugul socialist. Comunis-
mul — o ~~reală~~ utopie fascinantă și frumoasă
socialismul — o realitate mohorâtă și distru-
gătoare. Se pot ele împăca dialectic ?? Ni
meni și nu poate ști încă!

Prinul lucru de înfaptuit la o schimbare
a conducerii politice este redarea sentimentului
valorii omului, cu riscul pierderii unor
avantaje ale egalității oamenilor. Noi am
vrea o societate a egalizării șanselor de
dezvoltare umană, însă istoria, natura,
viața ne împiedică s-o obținem. Ne vom
încăpătina în ideal? Cu orice risc? Cu
riscul murării? Ce șanse de redresare
am mai avea? În nici un caz o redresare
«cât mai făcută de conflicte sociale», așa
cum încercăm să paroxizam azi societatea, să
o îngradim, precum animalele la ZOO, ca
să nu fie periculoase pt. oameni. Sunt de
plins totuși animalele sălbatice în capti-
vitate!

Și atunci, ca să nu alunecăm în răpa
dezastrelor total, e de preferat o soluție de
compromis cu prezentul, printr-o eliberare
a resurselor umane, regimul nelimitat,
libertatea de expresie și de mișcare.

Așadar libera concurență?! Mă cutremură
de gravitatea afirmației!

Premisele personale ale descoperirii Divinului:

- Incapacitatea conceperii ideii de discontinuitate a ființării oamenilor.
- Căutarea pildelor înțelepților, adevărului.
- Sentimentul că nu există fericire pămînteană durabilă, că toate acestea sînt trecătoare.
- Că toate sînt relative, că absolutul ne este inaccesibil.
- Gîndul la moarte ca la ceva înălțător, purificator, în mijlocul naturii.
- Că ne mă mulțumește suficient compania oamenilor mediocri, comuni, dorind niște exemple umane de excepție, superioare.
- Căutarea unui același comportament și atitudine în fața vieții/moartei atât la tinerete, cît și la bătrînețe.
- Cea mai mare bucurie: ascultarea muzicii (brave) = vibrație divină, și actul creației.
- Detasare prin umor de contingent, autoironie.
- Optimism neambrît de pesimism nihilist.

- Deschidere către necunoscut, fenomene ciudate, neexplicabile.
- Evitarea exceselor și căutarea liniei de mijloc. Echilibru pe toate planurile.
- Împăcarea cu soarta. Credința că tot raul este spre bine, că încercarea ne este dată spre progresul personal.